

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

İLK. İNTİKAM

DENİZ
GÜRSOY

KOMİSER NAZLI
POLİSİYELERİ

DENİZ GÜRSOY

1949 yılında İstanbul'da doğdu. 1968'de Robert Academy'yi, 1972'de Boğaziçi Üniversitesi İşletme Bölümü'nü bitirdi. Çeşitli şirketlerde üst düzey yöneticilik ve Genel Müdürlük görevlerinde bulundu.

1987'de STFA grubunda, Hizmet ve İşletmecilik AŞ'de Genel Müdürlük görevine getirildi. 1992'den, emekliye ayrıldığı 2007 yılına kadar Sofra Yemek ve Üretim ve Hizmet AŞ'de Genel Müdür olarak çalıştı.

Deniz Gürsoy'un, Oğlak/Yemek dizisinde yeme içme kültürüyle ilgili *Çilingir Sofrasında Rakı, Gastronomi Tarihi, Sohbetin Bahanesi Kahve* ve *Yöresel Mutfağımız* dahil olmak üzere yirmi beşin üstünde kitabı yayımlandı.

"Komiser Nazlı Polisiereleri" dizisinden çıkan *İlk İntikam*, Deniz Gürsoy'un ilk polisiye romanıdır.

İlk İntikam

Komiser Nazlı Polisiyeleri

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

MACERAPEREST KİTAPLAR

Polisiye

İlk İntikam / Deniz Gürsoy
Dizi editörü: Çiğdem Bakırcıoğlu Arslan

© Deniz Gürsoy, 2016
© Oğlak Yayıncılık ve Reklamcılık Ltd. Şti., 2016
Sertifika No: 12149

Bu yapının bütün hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayımcının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Kurumsal kimlik danışmanı: Şerdar Benli
Kapak tasarımı: Deniz Çorbacıoğlu
Dizgi düzeni: Melior 9,5 / 12,5 pt.
Ofset hazırlık: Oğlak Yayınları
Baskı: Oğlak Baskı Hizmetleri
Tel: (0-212) 251 71 08-09, Faks: (0-212) 293 65 50
Sertifika No: 12148

Birinci baskı: 2016
ISBN 978 - 975 - 329 - 911 - 4

"Maceraperest Kitaplar" bir Oğlak Yayıncılık ve Reklamcılık Ltd. Şti. ürünüdür.

Oğlak Yayınları
Genel yayın yönetmeni: Senay Haznedaroğlu
Zambak Sokak 21, Oğlak Binası, 34435 Beyoğlu/İstanbul
Tel: (0-212) 251 71 08-09, Faks: (0-212) 293 65 50
e-posta: info@oglak.com
www.twitter.com/oglakkitap
www.facebook.com/oglakkitap
www.instagram.com/oglakkitap
Geri izleme - https://rantey.org

İlk İntikam

Komiser Nazlı Polisileri

Deniz Gürsoy

MacerArest
k i t a p l a r

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Annem'e

Bu kitaptaki bütün olaylar ve kişiler kurmacadır. Herhangi bir ülke ve o ülkenin devlet kurumlarıyla ve yasal ya da yasadışı kişileriyle hiçbir benzerlik kurulamaz. Her ne kadar kitaptaki adlar, güvenlik kuruluşları ya da kişiler, AB üyesi olmak üzere olan bir ülkeye benzemekteyse de, aksine kişilerin, kurumların ve olayların tamamı bir başka Ortadoğu ülkesinden alınmadır.

***“Bulutlara çıkmazsa yaprakların ne zarar?
Kavaklar sıra sıra dikilse de karşına
Boy ver, dayanmaksızın, yalnız ve tek başına!”***

***Cyrano de Bergerac* Edmond Rostand**

Çev: Sabri Esat Siyavuşgil

Bu romanın yazılmasında başta polisiye türü yazmam için teşvik eden editörüm ve yayıncım Senay Haznedaroğlu olmak üzere, polisiye kütüphanesinden yararlanmamı sağlayan sevgili kızım Dilek Gürsoy ve Ali Aynacı'ya, danıştığım da benden yardımlarını esirgememiş olan Dr. Özgür Şamilgil, Tayyip Yuva, Mustafa Okman, Hürol Taşkent, Suat Hayri Arslan ve Tülay-Adnan Taşcıoğlu'na minnet borçluyum.

Hepsine teşekkürlerimi sunarım.

12 Ağustos 2015, Rize/Fındıklı

Saatine baktı. Yaklaşan tan vaktinin alaca karanlığında zar zor gördü. Beşe çeyrek vardı. “Tam zamanı” diye düşündü. “Ya şimdi ya da hiçbir zaman.”

Susturucuyu silahının namlusunun ucuna vidalayıp yerdeki sandığın üstüne bastı ve tahtanın azıcık çıtırdamasına aldırmayarak sundurmaya tırmandı. Üç adımda yatak odasının penceresinin önündeydi. Tülü biraz yana çekip açık pencereden içeri süzüldü.

Yengesi yataktaydı. Üzerinde geceliği, yüzükoyun, se-reserpe yatmaktaydı. Kimbilir kaçınıcı uykusundaydı. Alacakaranlık kadının neredeyse şeffaf denecek kadar bembeyaz teninin pürüzsüzlüğünü ve ışıltısını ortaya koyuyordu. Namluyu ense kökünde şah damarının geçtiği yere hizalayıp tetiği çekti. Sapsarı saçlar birdenbire kızıla dönüverdi.

Bir yandan cılız ay ışığında yatağın üzerine fırlamış olan kovani el yordamıyla ararken, diğer yandan da, “Şükürler olsun, bu görevi de başarıyla yerine getirdim” diye düşünüyordu. Nihayet eli sıcak metal parçasına değdi. Kovani, fırından yeni çıkmış ekmeği tutar gibi, elinde hafifçe zıplatarak montunun sol cebine soktu. Mensubu olduğu gizli örgüt, görevlerini yerine getiremeyenleri, eksik olarak yerine getirenleri ve görevlerini ifa ederken yalananları hiç affetmezdi. Yusuf’un bu görevi yerine getirirken ölmesinde örgüt açısından bir sakınca yoktu...

Herhangi bir sorun olursa, “Aile içi hesaplaşma” derler, olur biterdi.

Görev yerine getirilmiş olduğuna göre, şimdi toz olma zamanıydı. Geldiğinden daha seri adımlarla pence-rede çıkıp sundurmanın üzerine, oradan da arka bahçeye atladı. Karanlıkta domates sıırıkları bacaklarına doluyor, biber tarhlarına gelince sıırıklar yok oluyor ve toprak daha da yumuşuyordu. Bahçe çitinin üzerinden bir hamlede atlayarak fındıklığa daldı. Bu sefer de fındık dalları kollarına, yüzüne çarpıyor, ama acıya sızıya aldırmaksızın can havliyle koşuyordu. Arada bir açıklığa gelince, hızını daha da artırıyor, fındık ağaçları yeniden başlayınca hızı düşüyordu.

Köyün köpeklerinin havlamasını işitince, “Dursun Çavuş şimdiye uyanmış, emektar mavzerini kapmış, kulübesinin önünde hareketsiz yatan çomarın yediği iki dipçik darbesiyle bile hareketlenmediğini görünce, çoktan fındıklığa dalmış ve peşime düşmüş olmalı” diye düşündü. Bugün için bir leş yeterdi. Elinde büyüdüğü Dursun Çavuş’a zarar vermek istemezdi. Ama çaresiz kalırsa enselenmemek için onu vurmak zorunda kalabilirdi. Öyle bir durumda ne yapardı? Böyle ters bir zamanda bu soruyu aklına getiren şeytana lanet okudu. Bu tatsız düşüncüyü kafasından kovmalı, tabana biraz daha kuvvet verip daha hızlı koşmalı ve Dursun Çavuş ona yetişmeden kırıışı kırmalıydı. Sonra kendine, “Gevşeme Yusuf!” dedi. “Tabii ki onu da vuracaksın. Örgüt senden bunu bekler. Babanı bile gözünü kırpmadan vuracaksın memleket menfaati konu olduğunda.” Nitekim yengesini geyik vurur gibi vurmuştu işte. Örgüt ne öğretmişti ona? “Öldürmeyeceksen vurmayacaksın. Vurursan da mutlaka öldüreceksin.” Örgütün en tepesi olan Baba tarafından infaz emri çıkartılmış bir kişinin, durumu yaralı olarak at-

latması görülmüş değildi. Tabii infaza şahit olan kişi de ölüm fermanını kendi vermiş olurdu. Bu durumda Dur-sun Çavuş'la karşılaşırse onu öldürmekten başka seçene-ği kalmıyordu.

Köpek havlamaları giderek daha derinden gelmeye başladı. Bayırı aşırp biraz daha ilerleyince sesler kesildi. Durdu. Nefes nefese kalmıştı. Geriye baktı. Takip edildi-ğine dair herhangi bir iz göremedi. Koşma temposunu düşürdü. Zaten arabası biraz ilerde olmalıydı.

Yola ulaştığında çalılıkların arasından başını çıkartıp bir sağa bir de sola baktı. Yol boştu. Araba sağda mı kal-mıştı, yoksa solda mı? Sağa yöneldi. Artık koşmayı bırak-mıştı. Hızlı adımlarla yürüyor, bir yandan da düşünüyordu. İstanbul'daki abisi Mustafa, olan biteni duyunca büyük bir şok yaşayacaktı. Abisini severdi, onun üzülme-sini hiç mi hiç istemezdi. "Olsun, ne yapalım, bu, mem-leket meselesi" dedi içinden.

"Dünya güzeli" dediği Gürcistanlı Elena Çikvaşvili'yle evlenirken ona mı sormuştu? "Yahu abi" dediğini hatırla-dı, abisi o kızla evleneceğini söylediği zaman. "Bu dünya güzeli kadın, on dönüm fındıklık ile yirmi dönüm çay bahçesi için mi varıyor sana? Bir bit yeniği var bu işte!" demişti de ne olmuştu? Abisine sözünü dinletememişti. Mustafa abisi dazlak kafasını sıvazlayarak kelinin kadın-lar tarafından çok seksi bulunduğunu söylemiş ve hiçbir öğüde kulak asmayarak gül gibi karısını boşayıp Elena'yla evlenmişti. Evlenmişti de ne olmuştu? Bu pisliği temiz-lemek de, daha bir yıl bile dolmadan Yusuf'a düşmüştü. Üstelik örgütte o kadar adam varken iş Yusuf'a verilmişti. "Kaderde kadın katili olmak da varmış. Ağır abilerden oluşan bu örgüt nasıl böyle bir karar verir, anlayamadım. Kadın öldürmek racona sığmaz diye bilirdik biz. Ama Baba böyle bir karar verdiyse mutlaka memleket hayrı ön

planda tutulmuştur. Kaderde üstelik bir de yenge katili olmak varmış. Hiç tanımadığın kişiyi öldürmekten insan pek etkilenmiyor da, tanıdığını öbür dünyaya gönderince insanın içi bir tuhaf oluyor” diye düşündü. Kafasının diğer yarısından bir haykırış duyar gibi oldu, “Yumuşama Yusuf, sen bu işi vatan uğruna yapıyorsun!”

Biraz ilerde sağda, yolun kenarındaki şeve girmiş ve otuz derece açıyla sağa doğru yatmış arabanın şoför kapısını zorlayarak açtı. Koltuğa iyice yerleşti ve arabayı çalıştırdı. Sabahın sessizliğinde araba epeyce gürültülü çalışıyordu. Sağa sola bakındı. Bereket versin görünürde ev yoktu. Hemen vitesle takıp arabayı şevden çıkardı ve yola koyuldu. Sol tarafında pantolon kemerine sıkıştırılmış silahı alarak yanındaki koltuğun üzerine bıraktı. Emniyet kemerini bağladı. Az sonra eskiden Eşkiya Köyü olarak bilinen, şimdiki adıyla Arılı Köyü’nün giderek arkada kalışını ve çevredeki fındıklıkları seyretti. Yamaçlardaki yemyeşil çay bahçelerine son bir bakış attıktan sonra gaza biraz daha abandı.

Yarım saat kadar sonra Rize merkezden Karadeniz sahil yoluna girdiğinde gün ağarmaya başlamıştı. Işıklardan sola, İstanbul istikametine saptı. Torpido gözünden beylik tabancasını çıkartıp sol tarafındaki kılıfa yerleştirdi. Boş yolda arabayı sağa çekip koltukta duran infaz silahının susturucu, namlu, kabza, ve tetik kısımlarını arabayı sildiği cam beziyle iyice ovuşturarak parmak izlerinden arındırdıktan sonra aynı beze sarıp sarmaladı. Kapıyı açtı ve ayağındaki çizimleri çıkartıp debriyajın solundaki oyuga sıkıştırılmış kösele tabanlı ayakkabılarını giydi. Koltuğun altına sıkıştırılmış poşeti aldı, altı çamur toplamış lastik çizimleri poşetin içine koydu. Sonra arabadan inip önden ve arkadan şeffaf koli bandıyla 34’lü plakaların üzerine yapıştırılmış olan 53’le başlayan iki

plakayı sökerek poşetteki çizmelerin arasına sıkıştırdı. İn-faz silahını çizmelerden birinin içine soktu ve tekrar yola koyuldu.

On dakika sonra Komiser Kerim'in önceden tarif ettiği, terk edilmiş akaryakıt istasyonuna vardı. Yoldan istasyona girdi. Etrafta kimseciklerin olmadığına iyice kanaat getirince çöp variline yanaşarak durdu ve sağ ön camdan poşeti çöp variline fırlattı.

İstasyonun diğer çıkışından tekrar yola girdiğinde, dikiz aynasından beyaz bir Renault'nun kendisine selektör yaparak istasyonun girişindeki çöp varilinin önüne doğru ilerlediğini ve orada durduğunu gördü. Kerim'in, ışıklardan bu yana araya uygun bir mesafe bırakarak onu takip etmiş olduğunu anladı. Kerim'i dakikliğinden dolayı takdir etti. Örgütteki her üyenin verilen görevi titizlikle yaptığını görmüş olmak, bağlı olduğu örgüte güvenini bir kez daha tazeledi. Sonunda işi bitirmenin ve emniyette olmanın rahatlığıyla canı sigara içmek istedi. Bir sigara yaktı ve gelirken görüp de mimlemiş olduğu kahvaltıcıya kadar bir saatlik yolu olduğunu hesap etti. Yolu uzundu. Yaklaşık bin iki yüz kilometreyi molalarla birlikte ve saatte doksan kilometrenin altında giderek yirmi saat civarında bir sürede katedebilirdi. Zamanında görev başında olabilmesi için, gaza basıp İstanbul'a uygun saatte varması gerekiyordu. Açık olan iki camın cereyanında sigarası keyfine varamadan çabucak bitince, sağ camı kapatıp bir sigara daha yaktı. Evden şoseye giden o kestirme yolu kendisine yıllar önce Dursun Çavuş'un öğrettiğini hatırladı. Dursun Çavuş, çocuk Yusuf'a o yolu öğretirken bunun ilerde bir gün kendi hayatını kurtaracağını nereden bilecekti ki. Ama hayat böyleydi işte. Dursun Çavuş'u vurmak zorunda kalmadan görev tamamlanmıştı. Yusuf'un içindeki rahatlatma yüzüne tebessüm olarak yansıdı. "Öğ-

lum Yusuf, kendine gel!" dedi içinden. "Zaman zaman seni esir alan bu duygu selinden kurtul artık. Sen bir infazcısın, cellatsın, tetikçisin artık. Senin böyle bir lüksün yok. Aklını başına topla. Duygu denen şey senin için, boğazda yalı sahibi olmak gibi ulaşamayacağın bir şey artık. Polis maaşıyla boğazda yalı almak ne kadar imkânsızsa, tetikçilik yapan birinin duygu sahibi olması da o kadar imkânsız. Duygu yasak sana, sen hâlâ arada bir gönlünü yumuşatıp hissi alanlara dalıveriyorsun. Sana yalnızca görev var... görev. Görevini başarıyla yapınca zevkten dört köşe oluyorsun ya... O duygu yeter de artar sana. Onunla yetineceksin."

Ve vaktinde görev başında olabilmek için gaza biraz daha yüklendi.

13 Ağustos, İstanbul/Hasköy

Yusuf, Hasköy'deki evinin önüne park ettiğinde saat sabahın yedisiydi. Yıkanması, tıraş olup giyinmesi için en fazla yirmi dakikası vardı. Elinde anahtarla apartmanın kapısını açmaya davrandığında, kapının aralık bırakılmış olduğunu fark etti. "Ne büyük sorumsuzluk" diye geçirdi aklından. "Ya bir hırsız içeri süzülürse? Bu zamane gençleri hep sorumsuz davranışlar içinde... Ne zaman akıllanacak bunlar? Başlarına ihmallerinden dolayı bir felaket geldiğinde mi? Ya sekiz numarada oturanların satanist görünümlü oğlu ya da bakkalın İnebolulu çırağı. İkisinden biridir mutlaka" diye düşündü. Gördüğünde uyarmalıydı onları. İçeri dalıp merdivenlere yöneldi. Yusuf'un dairesi beş katlı apartmanın ikinci katında olduğu için yalnızken asansörü pek kullanmazdı. Daire kapısına gelip de anahtarı sokmak için eğildiğinde kapının bir karış aralık olduğunu gördü. Sağ eli, sol tarafındaki tabancasının kabzasına yapıştı ve ani bir çekişle silahı alıp emniyeti açtı. Kapının bir karış ötesinde kedisi Kontes onu görünce yılbık makamdan miyavlamaya başladı. Yusuf, Kontes'in üzerinden adımını atarak sırtını holün duvarına doğru verecek biçimde yan yan koridoru katetti. Yusuf ilerledikçe Kontes de onun peşinden ayaklarına sürtüne sürtüne geliyordu. Soldaki kapıdan mutfağı gözledi. Temizdi. Sonra iki adımda yatak odasına ulaşmış başını uzattı. Orası da temizdi. Sonunda salona girdi. Orada

da kimse olmadığını görünce, koşar adımlarla daire kapısına gidip usulca kapadı ve silahını kılıfına yerleştirdi. Salonda kendisi için önemli olan çekmeceleri açıp göz atarak kontrol etti. Sonra mutfığa gidip acil ihtiyaçlar için bir miktar para sakladığı teneke şeker kutusunu açtı. Paralar yerli yerinde duruyordu. En son olarak da yatağının başucundaki komodinin çekmecesine göz attı. Orada da eksilen bir şey bulamadı. Daire kapısını yeniden açıp kilidin kurcalanıp kurcalanmadığını kontrol etti. Hiçbir iz yoktu.

Tekrar salona döndü. Büfenin camekânlı bölümlerinin içindekileri kontrol etti. Bir eksik göremedi. Annesinden yadigâr gümüş çatal bıçak takımlarının bulunduğu çekmeceyi açtı. Takım her zamanki yerinde duruyordu. Sonra sehpanın üzerine göz attı. O da ne? Mızıkayla yoktu. Oysa son akşam izlediği dizi film reklamlara geçince dizinin müziğini mızıkayla çıkartmaya çalıştığını, sonra sehpanın üzerine bıraktığını gayet iyi hatırlıyordu, ama mızıkanın yerinde yeller esiyordu. Yatak odasına koştu. Yatağın baş ucundaki komodinin üst çekmecesini açıp baktı. Orada da yoktu. Baba yadigarı mızıkayla kalk gidelim yapmıştı.

Daireye giren her kimse, kendi dairesine giriyormuş gibi kapıyı hiç zorlamadan, anahtarla kolayca açarak girmişti. Dairede ne yapmaya gelmişti? Amacı neydi? Hırsız bir mızıkayla alıp gitmişti. Bu ne demektir? Yusuf bir durum muhakemesine oturmuştu, ama arkadaşlarının onu almaya gelmeleri de an meselesiydi. Cinayet Masası'ndan takım arkadaşları birazdan zile basmadan hazırlanmalıydı. Duş yapmaya zaman kalmamıştı. Aceleyle tıraş oldu. Tıraş olurken çenesinin yanını kesti. Kantaşını ıslatıp kanayan yeri dağlarcasına üzerine hafifçe bastırarak sürttü. Kanama durdu durmasına, ama kesik pıhtılaşan

kandan belli oluyordu. “Acele işe şeytan karışır” diye söylenerek pantolon, yeni bir gömlek ve montunu giydi. Tam ayakkabılarını giymek için eğilmişken zil çaldı. Di-yafonun tuşunu basılı tutarak “Geliyorum!” diye bağırdı. Hareketlerini daha da hızlandırarak tam kapıyı çekecekti ki Kontes’in maması ve suyunu tazelemeyi unutmuş ol-duğunu fark etti. Aceleyle mutfak kapısına doğru seyirtti ve gördüğü manzara karşısında şok oldu. Kontes’in ma-ma kabı ağzına kadar mama, su kabıysa ağzına kadar su doluydu. Koşar adımlarla daireden çıkarken kapıyı gere-ğinden kuvvetlice çekince çıkan gürültüye kendi de hay-ret etti. Komşulardan çalışanlar zaten kalkmış olmalıydı-lar, ama emekli olanlar bu sabah gök gürültüsü gibi bir kapı sesiyle uyandılar. Yediği halattan utanmış bir hâlde evin önünde motoru rölantide çalışan beyaz Renault’nun arka kapısını açıp kendini âdeta içeri attı.

Direksiyondaki Mithat onu, “Kök saldırdın yahu, han-gi avratla yattıysan seni gece boyu pek hırpalamış olmalı” diyerek karşılarken, yanında oturan Yaver, “Yok Mithat, hatun fazla kiloluymuş da altından zor sıvışverişmiş gibi bir hâli var Yusufumun. Zaten sıvışırken enselenip bir de çenesine tırnak darbesi almış baksana” diye takılarak ka-tıla katıla gülmeye başladı. Yusuf konuyu değiştirmeye çalıştıysa da, yol boyunca iki evli polisin arasında kalmış tek bekâr polis olarak onların tacizlerine katlandı. Radyo-da, “Aslan Mustafam” türküsü çalıyordu. Oldukça şen, şak-rak bir türkü olduğu için öndekiler arada bir parmaklarını şaklatarak müziğin ritmine katılıyorlardı.

Yusuf’un aklı evde kalmıştı. Kim, niye, nasıl, bir po-lisin evine girip hiçbir şeye dokunmadan, kediye su ve mama verip çıksındı? Kontes mutlaka giren kişiyi gör-müş olmalıydı. Keşke Kontes konuşabilseydi de neler olup bittiğini anlatabilseydi. Eğer kedi eve girenleri tır-

maladıysa tırnaklarında kalıntılar olabilirdi. Kendisinin olay yeri inceleme tecrübesi yoktu. Olay Yeri İnceleme’de çalışan arkadaşı Cemil’i getirip kanıt toplatsa, sonunda bu örgütle ilgili bir olaysa, sıkıntı olurdu. Cemil örgütte değildi. Dairenin girişine bir kamera koymanın zamanının geldiğini düşündü. Uykusuzluktan muhtemelen pörsümüş olan beyni dahasını düşünemedi. Büroya varır varmaz Dayı’ya raporlanmalıydı bu vukuat. Belki örgüt işiydi. Kim bilir? Düşündü düşündü... hiçbir şeye yoramadı. Kimseden şüphelenemedi. Neyse, Abilerin aklının ermediklerini Dayılar bilir. Onlar bilemez, çözemezse Amcalar çözerdi. Daha konu Baba’ya çıkmadan mutlaka bir çözüm bulunurdu.

Arabanın sarsıntısı beşik sallaması gibi gelmiş ve uyu-yakalmış olmalı ki, “Geldik, artık uyan, gece mesaisi yorgunu zampik Yusuf” diye dürtten Yaver’in sarsmasıyla uyan-
dı. Sağına soluna mahmur gözlerle baktığında, Gayrettepe merkeze geldiklerini anladı. Demek ki yol boyunca deliksiz bir uyku çekmişti. Bereket versin sayıklama huyu yoktu.

13 Ağustos, İstanbul/Gayrettepe

Başkomiser Remzi, kızın safır mavisi gözlerinden gözlelerini ayıramıyordu. Kızıl kahverengi saçları ve pembemsi beyaz, neredeyse yarı saydam teninden âdeta büyülenmişti. Kızın biraz önce kendisine uzatmış olduğu tayin evrakının suretine tekrar bir göz attı. Evraktaki her şey olması gerektiği gibiydi. Kâğıdın iştirilmiş olduğu zarfı açarken, “Tuhaf” dedi, “telefonla bildirmişlerdi ama normalde tayin emri önce, tayin edilense daha sonra gelir bana. Ama bakıyorum tez canlısın, emirden önce geldin. Onun için bir an tereddüt ettim” dedi ve ayağa kalkıp sağındaki sandalyeyi işaret etti. “Buyur, otur.”

Masanın üstünde telefonun yanındaki gri renkli diya fonun tuşuna basıp “Nevin bize iki çay” dedi. Önündeki evraklarla biraz daha meşgul olduktan sonra sağ elinde tuttuğu kalemi sol eline aldı ve devam etti.

“Abi, bu evraklardaki geçmişinin bana anlattığı bir tek şey var, o da tam ihtiyacımız olan Abi olman. Benden önceki Dayın, bak bu sayfaya senin için neler döktürmüş. Arif’i tanırım, aynı dönem askerlik yapmıştık. O zamanlar polisler de askerlik yapardı. Sözüünün eridir. Onun bu raya senin hakkında yazdıkları benim için önemli referanstır.”

Çaylar geldi. Başkomiser Remzi kızın, odaya girdiğinden beri hiç konuşmamış olduğunu fark etti.

“Dilsiz misin?”

“Hayır Dayı.”

“Odaya girdiğinden beri hiç konuşmadın da.”

“Gerekmedikçe konuşmayı sevmem Dayı.”

“Nasıl yani?”

“Sorarsanız cevaplarım.”

“Peki, nasıl istersen.”

“Arif sana Dayı demeyi iyi öğretmiş. Başka bir şey anlattı mı?”

“Evet. Dedi ki, o da sana Abi diyecek ve neden öyle dediğini sana açıklayacak.”

Başkomiser Remzi eliyle burnunun sağ tarafını sıvazladı.

“Burada iki görevin olacağını bilerek ve kabul ederek gelmiş olman sevindirici. Normalde tayinin Cinayet Bürosu için. Başında benim bulunduğum bu departmanda rutin görevlerini yaparken ayrıca başka görevler de verilecek sana. Onları da yapacaksın. Dayı, Abi hitapları, yalnız o görevlerin hiyerarşisi için geçerli. Rutin görevler için bana herkesin dediği gibi ‘Amirim’ demen yeterli. İşin içine Dayı, Abi falan girdi mi, anla ki diğer gizli görevden bahsediliyor. Kaç yaşında yetim kaldın?”

“Yedi.”

“Sonra ne oldu?”

“İlkokulu bitirdiğim yıl annem de ölünce kimimiz kimsemiz kalmadı. Beni ve abimi ayrı yetiştirme yurtlarına koydular.”

“Abin senden kaç yaş büyük?”

“Beş.”

“Şimdi nerede? Ne iş yapar?”

“Bilmiyorum Dayı. O günden bu yana hiç görüşmedik. Ne o beni aradı, ne de ben onu.”

“Tuhaf. Burada yetiştirme yurdundaki lakabının Karaşimşek olduğu yazılı. Neden taktılar sana bu lakabı?”

“Yakın dövüşte emsallerime nazaran hep hızlı ve beklenmedik hareketler yapabildiğimden ve rakibimi alt etme özelliğimden olsa gerek. Belki bir de, hep karalar giymemden.”

“Yakın dövüşte ne kadar iyisin?”

“Şimdiye kadar benim karşımda dayanabilen çıkmadı.”

“Kadın erkek ayırmacılığına karşı bir insanım, ama 1.68 boyun ve 48 kilonla cüsseli bir erkekle dövüşürken de mi?”

“Karşımdakinin cüssesi ne kadar büyükse şansı da o kadar az olur. Benim için asıl tehlike aynı boyda olduklarım.”

“Pek iddialı olmuyor mu?”

“İspatı için yakında bir fırsat çıkar nasıl olsa Dayı.”

“Vay vay, bizim Hanım Abi ilk günden postasını da atmadan edemiyor yani.”

“Saygısızlık etmek istemedim Dayı. Neysem oyum.”

“Akademiden sen de benim gibi birincilikle mezun olmuşsun.”

“Hakkınızda çok şey duydum. Üstün özelliklerinden dolayı haset edilen bir büyüğümle çalışacağım için mutluyum.”

Remzi sağ eliyle burnunu bir kez daha sıvazladıktan sonra, “Ha şöyle biraz imana gel be Abi. Ben de görüşmemizin başından beri ne zaman insancıl bir belirti göstereceksin diye bekleyip durdum. Şimdi oldu işte” dedi ve ayağa kalkarak elini uzattı. Neye uğradığının şaşkınlığıyla toparlanarak ayağa kalkan Nazlı uzatılan eli sıktı.

“Aramıza hoşgeldin Nazlı Abi. Bizde bir Delifişek var zaten, sana da aramızda Karaşımşek desek kızar mısın?”

“Kızmam.”

“Şimdi Baltalimanı’na git ve Polis Evi’ne yerleş. İşlerin varsa onları hallet. Bu arada ev aramaya şimdiden baş-

la, misafirhanede uzun süre tutamam seni. Bir ihtiyacın olursa misafirhanede Süslü Davut'u bul, benim adımlı ver, her işini halleder. Al şu kartımı, cep telefonumu ezberle. Sen de cep telefonunu şuraya yaz. Telsiz ağına seni sokuncaya kadar cepten konuşuruz. Saat kaçta istersen arayabilirsin. Pazartesi sabahı ben büroya geldiğimde seni şu kapının dışındaki bankta oturur vaziyette bulmak isterim. Hadi şimdi git yoluna... selametle."

Remzi, Nazlı'yı gönderdikten sonra masasının kenarında üst üste yığılı duran dosyalardan birini çekerek önüne aldı ve açıp okumaya başladı. Sayfanın yarısına henüz gelmişti ki kalkıp pencerenin önüne gitti. Dışarıya göz gezdirirken kızın gözlerinin aklından çıkmadığını fark etti. Ne kadar etkileyici bakışları vardı Nazlı'nın. Bir yanıla bebek kadar masum, diğer yanıla cadı gibi bilmiş. Bir yanıla serçe kadar ürkek, diğer yanıla panter kadar atak. İçinden, "Oğlum, şeytana uyma!" dedi. Ama hep böyleydi işte. Hislerine bir türlü gem vuramazdı. Hep platonik, hep platonik. Zehra'yı da öyle sevmişti, Ayşe'yi de. İkisi de ondan ciddi bir yaklaşım beklemişlerdi ama nafile. Onu mu bekleyeceklerdi? Evlenip çoluk çocuğa karışmışlardı bile. Kendisi hâlâ saptı. Böyle giderse de sap olmaya mahkûmdu. Seviyor, seviyor ama bir türlü açılmıyordu. Bağlanıp sonra terk edilmekten korkuyordu. Annesi, babasını terk ettikten sonra babasının yıkılmış hâli bir türlü gözünün önünden gitmiyordu bunca yıldır. Platonik aşk artık onun ayrılmaz bir parçası olmuştu. Biri bitiyor, diğeri başlıyor ve genellikle karşıdakinin bundan asla haberi olmuyordu. Sonuç yalnızlıktı. Yapayalnız bir hayat. Bereket versin Max vardı. Max olmasa ne yapardı? Şimdi de karşısına Nazlı çıkmıştı. Onu görünce âdeta vurgun yemiş gibi olmuştu. Böyle durumlarda hep burnu sızlardı. Bünyesi hemen aynı belir-

tiyi vermişti. Burnunun sızlaması ve sağ elinin titremesi. Onun için bir ara kalemi hemen sağ elinden sol eline geçirmişti. Öyle yapmasa kalem sallanıp duracak, Nazlı'ya heyecanlandığını az kalsın belli etmiş olacaktı.

“Neyse” dedi içinden. “Akşam evde Max'la dertleşiriz.” Max dört yaşında Labrador cinsi bir erkek köpekti.

4

13 Ağustos, İstanbul/Gayrettepe

Nazlı odadan çıktıktan az sonra Başkomiser Remzi'nin oda kapısı tıkladı. "Girin!" komutundan sonra aralanan kapıdan Yusuf girdi.

Remzi onu görür görmez merakla sordu, "Nasıl gitti?"

"Her şey planlandığı gibi oldu bitti. Görev tamamlanmıştır Dayı."

"Güzel. Bir musibetten daha kurtulduk. Bunlar kanser gibi vücudumuzu sarmışlar. Bunları kurutmadan vatanın bedeni sağlığına kavuşamaz. Vatan sağ olsun. Normalde açıklamayız, ama maktul senin akrabası olduğu için bunu bilmende fayda var. Duy ve unut söylediklerimi. Gürcistan'dan akrabası olarak tanıttığı kişilerin getirdiği, füze başlığı imalatında kullanılan alüminyum külçeleri ve uranyumu zenginleştirmek için kullanılan bazı maddeleri, Elena'nın elemanı olduğu bir şebeke İran'a ulaştırıyordu. Her zaman olduğu gibi bizim polis teşkilatı olayın üzerine gerektiği kadar gidemiyordu. Ne zaman kısmi bir hareketlenme olsa, İran istihbarat teşkilatı devreye girip bizimkilerin hamlesini önlüyordu. Dün, sen ve dört başka Abi ayrı adreslerde bu örgütün elemanlarını aynı saat içinde tedavülden kaldırıncaya, bu işi de alnımızın akıyla bitirmiş olduk."

"Dayı, bu arada ilginç bir gelişme oldu. Rize'den evime vardığımda daire kapımı aralık buldum."

"Kontrol ettin mi? Zayıt var mı?"

“Mızıkamı cebellezi etmiş it oğlu it. Her yere baktım. Başka bir şey bulamadım.”

“Bir tek mızıkamı mı alıp gitmiş hırsız? Başka bir kayıp yok mu? İyi bakındın mı etrafa? Peki, bu bahsettiğin mızıka antika falan mıydı?”

“Yoo, antika olduğunu sanmıyorum. Baba yadigârıydı. Yani benim için değeri büyüktü.”

“Bu konuyu benden başka kimse biliyor mu?”

“Evet. Kedim Kontes görmüş olmalı ama kimseye bir şey anlatamaz.”

“Ben ciddi ciddi soruyorum, sen benimle dalga geçiyorsun.”

“İnan bana, dalga geçmiyorum Dayı. Mama ve su kâseleri ağzına kadar doluydu. Yani giderken koyduğum seviyenin de üzerindeydi, her ikisi de. Kim girdiyse benim çözemediğim bir mesaj bırakmış olabilir.”

“Sen daire anahtarlarını bana ver. Gidip bir bakayım, ne olmuş? Belki çevredeki bir esnafın kamerasına takılmıştır.”

“Hadi, iyilik için girdi, kedimin mamasını suyunu verdi ve çıktı... kapıyı niye aralık bırakıp gitti, onu da çözemedim.”

“Sen işi erbabına bırak. Muhtemelen bir şey almaya değil de, koymaya gelmiştir o kişi. Öğleden sonra uğrar, bakınırım sağa sola. Bir iz kalmıştır elbet bir yerde. Şimdilik kimseye bir şey açık etme. Benden haber bekle. Geçen hafta Salı günkü görevin neydi?”

“Rus profesör Aleksey Androviç’i halletmiştim ya. Niye sordun Dayı?”

“Tamam, hatırladım. Onunla ilgilendikten sonra, sen fark etmeden biri seni takip etmiş olabilir.”

“Öyle bir olasılık yok, çünkü ben görevi yerine getirdikten sonra Balat’ta bir meyhaneye gittim. Orada ar-

kadaşlarla üç-dört saat oyalanıp Hasköy'e geldim ve mahallede üç tur attıktan sonra eve girdim. O saatte biri takip etse enselerdim."

Yusuf, cebinden çıkarttığı kovani masaya koydu.

"Bu da dünkü işin tortusu."

Başkomiser Remzi kovani çekmecesine atıp Yusuf'a döndü.

"Kontes'i mamasını, suyunu ve aralık kapı meselesini şimdilik unut. Bana havale ettin, benden haber bekle. Şimdi beni iyi dinle Yusuf. Sana yeni bir görev vereceğim. Yeni bir Abi kazandık. Sana bahsetmiştim, hani Tunceli'de görev yapan askerlik arkadaşım Arif Dayı vardı ya... o göndermiş. Özel Harekât'tan. Senin önünden onu işe aldım. Bugün işe başladı. Ama şimdi sıkı dur."

"Sevindim bir ortağım olmasına. Hem de Özel Harekât'tan. Büroda işler biraz sıkışık, biraz daha rahat iş görürüz. Adı ne?"

"Nazlı."

"Nasıl yani? Şaka yapıyor olmalısın Dayı. Artık kadınlardan da mı Abi oluyor?"

"Eh, belki senin haberin yok ama kadın Abilerimiz de var bizim. Onlar da terör yetimi. Hatta bir tane de Dayı'mız var kadın."

"İyi ama burası infaz ocağı. Şakası yok ki bizim işlerin. Hayatımız namlunun ucunda... Kaybetmemiz an meselesi. Destek hizmetlerinde bir diyeceğim olmaz, ama infaz işi çoluk çocuk ve kadın işi değil."

"Amma da maço çıktın. Böyle zorlu bir işe uygun kadın bulmak zor. Hem aramızda bir kadının eksikliği de tartışılmaz. Bazı yerlerde kadın dikkat çekmeden işi halledebilir. Hatta bazı işlerde kadın şart. Bunu defalarca birlikte yaşayıp da keşke bir kadın Abi olsaydı demedik mi? Sen de şimdi bulmuş da bunuyorsun. Hem de altı okka."

“Nasıl altı okka?”

“Valla onu sen tart. Adı Nazlı demiştim, soyadı Soykan. Biraz önce yerleşmesi için polis evine gönderdim. Şimdi sen Pazartesi sabahına kadar toz ol. Abin cenaze için çağırırsa gitme. ‘Sıkı bir takip görevi verdiler, bırakamıyorum’ falan de. Cenazenin Gürcistan’a gönderilme işini Rize’de Komiser Kerim halledecek. Abi’ne söyle, İstanbul’dan Rize’ye indiğinde Kerim karşılayacak onu. Al, bu Nazlı’nın sicil dosyası. Koridorda oku ve sonra Nevin’e teslim et. Sonra da git, Nazlı’yı bul. Bulamazsan Süslü Davut’a söyle, o bulur. Onunla tanış. Rahatlat. İstanbul’u gezdir. Unutma, bundan sonra üçlü bir takımız. Ben, sen ve o. Sicil kayıtlarına bakılırsa yaman bir kız. Kadın diye hafife alma onu. Akşam ben de gelirim. Bir saatte ona Kare’yi anlatır and içiririm. Hadi şimdi selametle.”

Yusuf kapıyı yarı açmış, tam odadan çıkacakken Başkomiser Remzi, “Bir şey daha var” dedi. “Kız alımlı, çalılımlı, güzelce ve daha da ötesi çekici bir kız. Aşna fişnayı aklının ucuna bile getirme, yasak bölgeye girme... sonra demedin deme.”

Yusuf cevap vermeden bir elinde dosyayla koridora çıktı.

5

13 Ağustos, İstanbul/Baltalimanı

Nazlı bavulunu boşaltıp giysilerini gardroba ve çekmece-
lere yerleştirdikten sonra, tesisin denize bakan cephesin-
deki bahçe bölümüne oturup bir sade kahve ısmarladı.
Süslü Davut bu arada uğrayıp “Her şey yolunda mı, bir
arzun var mı amirim?” diye sorup cevabını almayı bek-
lemeden geldiği istikamete döndü gitti. Nazlı içinden,
“Adam görevini yaptı işte. İstanbul’da çoğu memur göre-
vini Süslü Davut gibi yapıyorsa işimiz iş” diye düşündü.

Tam kahvesi gelmişti ki biri gelip selamsız, sabahsız
tam karşısındaki iskemleye kuruldu ve garsona, “Bana da
bir çay” dedi. Akabinde Nazlı’ya elini uzatarak, “Nazlı
Abi, ben Komiser Yusuf. Remzi Dayı bundan sonra bir-
likte çalışacağımızı söyleyince atladım geldim. Görevden
yeni döndüğüm için biraz da iznim var. “Zamanımı takım
arkadaşımı yakından tanımak için kullanayım” dedim ve
işte karşıdayım. İstanbul’a, aramıza hoş geldin.”

Nazlı bir anlık şaşkınlığın verdiği tereddütü atlattık-
tan sonra, “Sağol Abi” dedi; bakışlarındaki acımasız ve
kararlı ifade müşfikleşmese de normalleşti.

Yusuf sözüne devam etti. “Dayı, seni biraz anlattı, bi-
raz da dosyana göz attım.

O sırada garson çayı masaya koyuyordu. Nazlı, çay
gelinceye kadar elini sürmediği kahvesinden bir yudum
alıp arkasına yaslandı.

“İlgin için teşekkür ederim Yusuf Abi.”

“Dayı, işlerini bitirince akşamüzeri buraya gelip bizimle birlikte yemek yemek istediğini sana iletmemi söyledi. Bu durumda o gelinceye kadar boşuz. Şehri gezdirmemi ister misin? Dün şehir dışında bir görevdeydim, sabaha karşı döndüm. Uzun yol yorgunluğu var, biraz dolaşırsam açılırım. Bana da hava değişikliği iyi gelir belki.”

Nazlı, “Olur” dedi. Tam o sırada alçaktan uçan bir martı Yusuf’un başının üzerinden geçerek üç masa ötedeki şemsiyenin tepesine kondu. Nazlı gözünü martıdan ayırıp tekrar Yusuf’a baktığında montunun sağ omzunda beyaz bir leke olduğunu fark etti.

“Abi, bugün sizin için şanslı bir gün olacak anlaşılan” dedi ve montunun cebinden bir ıslak mendil çıkartarak uzattı.

Yusuf omzundaki pisliğe kadar uzanamayınca montu çıkartıp kucağına aldı ve ıslak mendili kısmen sürterek, kısmen sıvazlıyarak montu temizlemeye çalıştı. Ardından Nazlı’ya dönerek, “Böyle şeylere pek inanmam ama sen öyle diyorsan öyledir” dedi.

Nazlı bir yandan daha yeni tanışmış olduğu bir adamın ikinci defa kendisiyle senli benli konuşuyor olmasından duyduğu rahatsızlığı düşünürken, diğer taraftan da ilk defa yeni tanışmış olduğu bir erkeğe kendini yakın hissetmiş olmasının nedenini sorgulamaktaydı.

“Ben de inanmam” dedi Nazlı, “ama bu coğrafyanın kültürü kuş pisliği gibi, yapıştığı yeri âdeta kemirip berbat eden bir şeyi kutsuyor ve hayra yoruyorsa, atalarımızın bir bildiği vardır elbet. Belki de berbat şeylere bile ince bir espri anlayışıyla, büyük bir olgunlukla hayra yoracak kadar kalender olmamızın öğretisini bizlere aktarmak istiyorlardır.”

Nazlı bu cümlelerin ağzından nasıl döküldüğünü bir türlü anlayamadı. Adamın karşısında çenesi düşmüştü.

Hiç böyle uzun ve zor cümleler kurmazdı... kuramazdı... alışık değildi. Genellikle kısa cevaplar verir, kısa cümlelerle kendisini ifade ederdi. Şimdi sanki bir bülbül olmuştu. Sanki görünmez biri bu cümleleri onun ağzından döküp aniden kayboluveriyordu. Hayret etti.

Yusuf sonunda montunu sırtına geçirmiş ayağa kalkmış konuşuyordu. "Yeni ortağım hem güzel hem de filozof bir kadın. Yani bu martının ettiği halt bana yeni bir şans vermiyor, olsa olsa şu andaki şansımı kutsuyor olmalı."

"Kompliman sayıyorum bunu Abi. Ama ben komplimandan hiç hoşlanmam. Ayrıca şansını bildirmek için hayvan hacetini üzerine yapmaktan başka bir yol bulamadı mı?"

Yusuf hemen atıldı. "Yahu sen şaka bilmez misin be Abi? Yani hacet kısmı şaka. Ama güzelliğin ve filozofluğunla ilgili sözlerimin hâlâ arkasındayım."

"Sulanma Abi, enest olur!"

"Teşkilatta enest yasak, onun için kalk da yolumuza gidelim."

Yusuf, içilenlerin parasını ödemek için garsonu çağırdı. Nazlı, kahve tutarını ödemek için ısrar ettiyse de Yusuf engelleyip paranın tamamını ödedi.

Arabaya oturur oturmaz Nazlı, "Abi bir daha benim ödemem gereken bir parayı ödersen bozuşuruz" dedi. Allah'a şükürler olsun, kendi nafakamı kazanabiliyorum. Bu seferkine, ilk tanıştığımızda dalaşmış olmamak için ses çıkartmıyorum, ama bir dahaki sefere asla olmaz. Lütfen bunu ciddi olarak bir yerine not et."

"Vay be! Analar ne Abi doğuruyormuş. Neredeyse posta atacaksın bir kahve ısmarladık diye."

"Nereye gidiyoruz?"

"İstinye Park'a"

"Ne yapacağız orada?"

“Ne bileyim? Tunceli’de büyük AVM yoktur, belki görmek istersin diye düşündüm.”

“Benim oralarda işim olmaz. Oralarda hep marka satılar. O markalara polis maaşı yetmez. Zaten hep blucin, tayt, gömlek ve mont giyerim... genellikle de siyah. Benim üniformam oldu bunlar.”

“Desene onun için Karaşımşek diyorlar sana. Bu arada benim de lakabım Delifişek. Peki, nereyi gezmek istersin?”

“Demek Dayı’nın bahsettiği Delifişek sensin? Bana boğazın bir öte yanını, dönerken de bu yanını gezdirirsen şükran duyarım.”

Yusuf, “Hadi o zaman ikinci köprüden karşıya geçip o yakayı bitirelim, sonra da Harem’den Sirkeci’ye arabalı vapurla geçip bu yakaya güneyden başlarız. Böylece çoğunu görmüş olursun. Bir tek buradan Sarıyer’e kadar olan kısım kalır” dedi ve Baltalimanı’ndan sağa sapıp ikinci köprüye doğru yöneldi.

6

13 Ağustos, İstanbul/Baltalimanı

Akşam yedi sularında Baltalimanı Polis Lokali'ne döndüklerinde Başkomiser Remzi'yi kapıya yakın bir masada kahvesini içerken buldular. Remzi onların masaya oturmalarına fırsat vermeden ani bir kalkışla, "Gelin benimle!" diyerek kapıdan çıktı. Yolun karşısına geçip deniz kenarındaki balık restoranına doğru yürümeye başladı. İki çömez, ikişer adım arayla onu takip etti. Sonunda denize sıfır bir masaya oturdular.

Remzi siparişleri verdikten sonra, "Orada çok göz altında oluruz, 'Na'ber amirim?' diyen masaya oturur kalkmaz, iki çift laf konuşturamazlar adama. Onun için buraya geldik. Rahat konuşmak için. Hesap da örgütten olduğuna göre mesele yok" dedi ve doldurulmuş kadehleri işaret ederek, "Haydi davranın bakalım. İlk kadehi Nazlı Abi'nin aramıza katılmasına kaldıralım, gerisi gelir nasıl olsa" diyerek kadehini kaldırdı ve tokuşturdular.

Nazlı kadehi dudaklarına değdirip masaya koydu. Diğer ikisinin hafif alaycı bakışlarını görünce, "Kusura bakmayın, içkiyle başım pek iyi değildir. Ama içene de karışmam. İçkili sofraya düzenine uyarım. İçermiş gibi yaparım. Beni böyle kabulleneceksiniz artık" dedi.

"Kusura bakacak bir şey yok. O senin tercihin, bu da bizim. Şimdi biraz uzun konuşacağım. Örgüt hakkında bilgi vereceğim. Aklına bir şey geldiğinde hemen sor, tamam mı?"

‘Tamam dayı.’

“Emniyet teşkilatı içine yerleşmiş hainleri çökertmek için hükümet temizlik harekâtına başlayınca ortaya çıkan sürekle avını birlikte yaşadık. Ama bu teşkilatta on sekiz bin civarı birinci sınıf polis var ve bunların yaklaşık on iki bininin tarikatçı olduğu tahmin ediliyor. Çünkü uzunca bir dönem emniyet kadrolarına liyakat ve başarı değil, grup aidiyeti esas alınarak kabul ve atamalar yapıldı. Bu on iki binin hiçbirinin alnında ‘Tarikatçı’ yazmıyor ki toparlayıp götüresin. Onun için bu iş biraz daha süreceğe ve yine de sonunda tortu bırakacağı benziyor. Tarikatçıların yönettiği askerî casusluk gibi davalarda suçsuz kişilerin uydurma delillerle senelerce haksız yere nasıl hâpishanelerde süründürüldüklerine şahit olduk. Şimdi de o polis, savcı ve hâkimler aranmakta ya da içerideler. Her iki süreçte de rahatsız olan vatansever birkaç üst seviye emniyet görevlisi bir lider altında toplanıp Kare örgütünü kurdular. Aslında KR Ama okunuşu Kare. Bildiğin geometrideki kare. Bu kurucu ekibin müşterek tarafı, hepsinin babalarının terör örgütleri tarafından şehit edilmiş olması. Kare örgütü, devleti yönetenlerin, zaman zaman, biz şehit çocuklarının ülkeye karşı duyarlılığına uygun yönetemediğine inanır. Onun için de bu örgütün üyelerinin illaki terör şehidi çocuğu olması gerekiyor. Kurucuların bir konuda inancı çok sağlam. Bu vatani en fazla sevenlerin, babalarını bu uğurda kaybetmiş çocuklar olduğuna inanırlar. Eğer sevginin ölçüsü özveriyse, bu memlekette kim onlardan daha büyük bir özveride bulunmuş olabilir ki? Bu masada oturan üç kişinin babaları da vatan uğruna can verdi. Vermesiyle de birlikte ailelerimiz çatırdadı ve hayatımız bir daha hiç eskisi gibi olmadı. Neler çektik bu hâle gelmek için... Bizden başka kimse bilmez, bilemez. Babasız büyümeyen bunu anlayamaz. Onun için

baba ve amcalar ne karar verirse bu vatanın iyiliği içindir ve bizler de doğru olduğuna inanırız. Sual etmez, uyguluruz. Buraya kadar tamam mı?”

“KR neyin kısaltılmışı?”

“Vallahi hiç bilmiyorum. Dini, ırkı ne olursa olsun herhangi bir T.C. vatandaşı, polis olan babasını terörden dolayı kaybetmişse, inancı ve etnik kimliği ne olursa olsun bize üye adayı olabilir. Yani biz vatanseveriz ama milliyetçi değiliz. Ne ırk açısından ne de dinî anlamda. Şunu da bilmende fayda var. Bizler devletin üniter yapıda olmasını önemseriz ve seküler görüşe sahibiz. Üyeleri seçerken de buna çok dikkat ederiz.”

“Peki, size niye Dayı diyorlar?”

“Haa, gelelim şimdi de hiyerarşik yapıya. En tepemizde bir Baba var. Bu Baba’ya bağlı altı da Amca var. Amcalara bağlı Dayılar ve Dayılara bağlı çalışan sizler gibi Abiler var.”

“Bunların kimler olduğu belli mi?”

“Olur mu hiç? Bu gizli bir örgüt. Her Abi kendi Dayı’sını tanır. Dayı da kendisine talimat veren Amca’yı. O kadar. Her rütbe bir üstünü tanır. Ama Abiler iş gereği başka departmanlarda ya da illerde çalışan diğer Abilerle tanışabilir. Örgüt, Baba tarafından sevk ve idare edilir. Üyeler erkek olsun, kadın olsun fark etmez, birbirlerine Abi diye hitap ederler.

Baba’ya bağlı altı bucak vardır. Bunlardan en önemlisi Operasyon Bucağı’dır. Planlama, Lojistik ve İnfaz olarak üç ocağa ayrılır. Biz İnfaz Ocağı’yız. Diğer bir bucak, İstihbarat’tır. Sen Tunceli’de kısa bir süre bu bucağa hizmet verdin. İnsan Kaynağı Bucağı yeni üye bulmaya, sicil ve tayin işlerine bakar. Maliye Bucağı örgütün gelirlerini yönetir. Örneğin, bu akşam yiyip içtiklerimizin faturasını verip paramızı alacağız. Örgütün mali imkânları iyidir;

nedenini, ilerleyen zaman içinde öğreneceksin. Bir de Halkla İlişkiler Bucağı vardır. Bu bucak, operasyon sonrasında gerek emniyet kademelerinde, gerekse basın ve medyada örtbas ve algı yönetimi işlerine bakar. Son olarak, bir de Bilgi İşlem Bucağı'mız var. Bilgisayar ve telekomünikasyon cihazları donanım ve yazılım, şifre kırma, kripto çözme işlerine bakar.

And içtikten sonra örgütten ayrılmak diye bir olasılık yoktur. Operasyon Bucağı'ndan ayrılmak vardır. O da yalnızca destek bucaklarından birine geçerek olur. Operasyon Bucağı'nın hiçbir birimine evli üye alınmaz. Eğer üye operasyonda çalışırken evlenirse derhal destek bucaklarında yeni görev verilir. Eğer biri tamamen faaliyet dışı bırakılmak isteniyorsa ya da kişi öyle istiyorsa, üye kısaca E.K. denen "Ashab-ı kehf" statüsüne alınarak uykuya yatırılır. Taa ki bir gün örgüt, kendisinden hizmet isteyinceye kadar. Soru yoksa, şimdi de geçelim and içme faslına. Örgüte resmî kabul and içtikten sonra olur. O andan itibaren kişi resmen Abi sıfatını kazanır."

"Peki ben kadınıym. Bana "Abla" denmesini öneremez miyim?

"Önerebilirsin ama kabul edilmez. Çünkü bu öneriye ben geçit vermem, yukarı taşımam. Ama yarın bir gün sen Dayı olursun, Amca olursun ve bu dileğini yukarı taşırsın. Ya da Baba olursun ve o zaman dilediğin kural değişikliğini yapmak için kimseye danışmaya ihtiyacın olmaz. Başka sorun var mı?"

"Yok."

"Buraya kadar anlattıklarımı iyice anladın mı?"

"Anladım."

"Geldiğin yerde çıraklık sürecini tamamlamıştın. Şimdi kalfalık sürecin başlıyor. And içmeye hazır mısın?"

"Hazırım Dayı."

“Şimdi söylediklerimi tekrar et. Devletimin yüce çıkarları için verilen her görevi sorgusuz sualsiz, layıkıyla yerine getireceğime...

Örgüt üyeliğimden kimseye bahsetmeyeceğime...

Örgüt üyelerinden kimseyi ele vermeyeceğime...

Ve bu uğurda canımı seve seve feda edeceğime namusum ve şerefim üzerine and içerim.”

Nazlı her cümleyi tekrar ettikten sonra Başkomiser Remzi kalkıp Nazlı’nın elini sıktı ve yanaklarından öptü. Aynısını Yusuf da tekrar etti.

Başkomiser Remzi, “Acelem var. Ben kalkmak zorundayım” dedi. “Yusuf, hesabı sen öder, yarın parayı benden alırsın. Ama fiş almayı unutma. Bu arada gece bir telefon bekliyorum. O telefona göre senin şu Kontes meselesi aydınlanacak. Bu akşam geç vakit de olsa seni arayım. Karaşımşek’e kalacağı bir yer bulmamız lazım. O emlakçı vardı ya, bizim Baki’ye evi bulan. Haber salıver de yardımcı olsun Nazlı’ya. Hadi, şimdi kalın selametle...”

13 Ağustos, İstanbul/Baltalimanı

Nazlı, Yusuf'u uğurlayıp odasına çıktığında bütün gün bir iş yapmayıp oturmuş olmasına rağmen kendisini bitkin hissetti. Pabuçlarını bile çıkartmadan, olduğu gibi, vücudunu yatağın üzerine bıraktı. İki kolunu başının altında birleştirip tavandaki avizeye baktı durdu. Avizenin odanın ebadına göre büyük olduğunu düşündü. O avizeye bir süre daha bakmaya devam ederse kafasındaki estetik şablonun hırpalanacağını düşünerek gözlerini bu defa da tuvalet masasının üzerindeki gece lambasına dikti. Abajurun eğik durduğunu fark etti. Önce kalkmaya üşendi. Biraz daha uzanmış vaziyette kaldı. Fakat gözleri gidip gidip abajura kilitleniyordu. Kalktı ve abajuru düzeltti. Biraz gerileyip şakülünde durup durmadığını kontrol etti. Evet, düzelmişti. Ayakkabılarını çıkartıp gardrobun altındaki ayakkabılığa yerleştirdi. Bir "Oh!" çekti. Alçak topuklu ayakkabı giymesine rağmen ayaklarının özgürlüğe kavuşunca bayram ettiğini fark etti.

Yine yatağa uzandı ve tülü yarı açık pencereye bakarak düşündü. Ne gündü ama. Onun için her şey yeniydi. Şehir yeni, görev yeni, Dayı yeni, Abi yeni. Bir tek kendisi eskiydi. Aslında kuş hedef şaşırmış olmalıydı. Kendi üstüne pisleyeceğine gidip yanlışlıkla Yusuf'un omzuna pislemişti. Bu işe kuş da şaşmış olmalıydı. Çünkü Nazlı kendisini en şanslı günlerinden birinde hissediyordu. Tunceli'deki geceler boyu bitip tükenmeyen, kapağı İstan-

bul'a atma hayallerini hatırladı. İşte rüyası gerçekleşmişti.

Yine kalktı. Bu sefer tuvalet masasının önündeki pufu kaldırıp pencerenin önüne koydu. Pencereyi açıp oturdu. Pencere binanın yan tarafına açıldığından İstanbul Boğazı dar bir aralıktan görünüyordu. Gözü kuzeye doğru yol alan bir tankere ilişti. Ne kadar büyüktü. Hiç bu kadar büyük gemi görmemişti. Nereden görecekti ki? Ömrünün on yılı Adıyaman'da, sekiz yılı Diyarbakır'da, gerisi de Ankara ile Tunceli'de geçmişti. Oralarda gemi vardı da o mu atlamıştı görmeyi? Tabii ki birkaç istisnası vardı. Bir yıl süreyle devlet onu Londra'ya, dil okuluna ve Scotland Yard'a göndermişti. Thames Nehri'nden bu kadar büyük gemi geçtiğini hiç görmemişti. İki defa İzmir'e eğitim vermek için gitmiş, akşam Kordon'da bir defa bile piyasa yapmadan geri dönmüştü. Üç defa geldiği İstanbul'da da Aksaray ve Gayrettepe'deki tam gün toplantılardan dolayı, bırakalım tanker görmeyi bir yana, İstanbul'u bile gezememişti. Ama şimdi İstanbul'a komiser rütbesiyle gelmişti ve Boğaz'a nazır polis evinde kalıyordu.

Boğaz'ı seyretmeye devam etti. Adıyaman'da evlerinin yanından akan çay geldi aklına. Altı-yedi yaşlarındayken baharda o çaya kuru dal parçaları atar ve suyun üzerinde hopyaya zıplaya gitmelerini izlemeye bayılırdı. Baharda coşup içine düşen her şeyi bir anda alıp götüren o akarsu gibi delicesine akıyordu Boğaz'ın suları.

Yusuf geldi aklına. Tanışır tanışmaz ona kanı ısınmıştı. Oysa son on yıldır yanına kimler yanaşmış, kimler ona ne kurlar yapmış, yine de gönlünü bir türlü yumuşatan çıkmamıştı. Erkeklerle karşı hep bir mesafe koymuştu. Erkekleri hep kendisine zarar verici mahluklar olarak görmüştü. Ve bu artık onda sabit fikir hâline gelmişti. Evet, erkekler karşı cinse hep zarar verirdi. Daha küçük yaşlardayken annesi, eline dürümü tutuşturup onu sokağa

oyun oynaması için salarken her defasında kulağına eğilerek, “Bu afacanlar senin kukunu ellemek isterler, sakın kimseye ellettirme emi kızım” dememiş miydi? Özellikle serpilip güzelleştiği son on beş yılda onun erkeklerden uzak duruşunda ve hiçbir erkek arkadaşı olmayışında yakın çevresi hep bir anlam aramıştı. Kimi, cinsel soğukluğuna vermekteydi, kimiye onun lezbiyen olduğuna inanır olmuştur. Bunu arkadaşlarının kendisine laf çarpmalarından anlamış ama o hiçbir zaman bu olayın üzerine gitmemiş, gitmeyince de belirsizlik devam etmişti. Yıllar geçtikçe bu konuya olan hassasiyeti nasırlaşmış, son beş yıldır kimin onun hakkında ne dediği hiç mi hiç umrun da olmamıştı. Kendini iyi tanıyordu ve neyi aradığını biliyordu. Bu yeterliydi.

Gözü yine Boğaz’dan geçen bir gemiye takıldı. Gece nin Boğaz’ın sularına salıverdiği laciverdin her an değişen tonları arasında ısıltılı aydınlatılmış bir yüzer restoran, etrafına bangır bangır müzik yayıyor ve süzülerek güneye doğru yol alıyordu. En üst katta on beş-yirmi kişilik bir grup halay çekerken etraflarındaki topluluk onlara alkışlarıyla eşlik ediyordu. “Ya düğündür, ya nişan” diye düşündü. Aklına Londra’da David’le yaptığı sekiz ay süren evliliği geldi. İyi günleri de olmuştur, ama David’in onu ters ilişkiye zorladığı zaman çıkan kavgaları ve daha neleri unutamıyordu. Tiksindi, midesi bulandı. Lavaboya koştu, parmak atıp denedi ama kusamadı. Akabinde beyninin bir yerlerinde, düğmeye basılmış gibi dayanılmaz bir ağrı başladı. Hemen montunun cebinden iki tablet çıkarıp yarım bardak suyla yuvarladı. Hep böyle olurdu zaten. Haplar mideye iner inmez ağrı dayanabilecek seviyeye düşerdi. Psikolojik olmalıydı. Yoksa daha mide de çözülmeden, kana karışmadan, hapın ne gibi bir etkisi olabilirdi ki? Kendisini daha iyi hissetti ve tekrar

pufa yerleşip Boğaz'ı seyretmeye devam etti. Arada sırada geçen lüks yatlar görüyordu. Bunlar da İstanbul'un para babaları olmalıydılar. Bir gün kendisinin de yatla Boğaz'da dolaşabilecek kadar paraya sahip olabileceği hayalini kurdu. "Dur kızım" dedi kendi kendine. "Hemen havaya girme öyle. Daha kırk fırın ekmek yemen lazım. Senin daha yapılacak çok işin, katedecek çok mesafen var. Sabırlı ol. Önceliklerini tespit et ve planını ona göre yap."

Bu fikrini beğendi ve İstanbul'daki önceliklerini sıraladı. Önce Cinayet Büro'nun en başarılı, vazgeçilemeyecek elemanı olmalıydı. Bu arada KR'de sağlam bir konum elde etmeliydi. Bu da bir an önce Dayı, sonra Amca olmak ve Baba'lığa kadar tırmanmak demektir. Kendinde o gücü hissetti. "Bu arada üç belalımın peşine düşerim" dedi içinden. "Babamı şehit eden eski terörist Bedir Dağlı, Diyarbakır'daki eski yetiştirme yurdu müdürü Sarı Tahsin ve abim olacak o deyyus İzzet. Üçünüz de bizim oralardan kaçıp İstanbul'un kalabalığına karışarak sırra kadem bastınız ama yemezler! İstanbul kazan, ben kepçe, hangi ine girdiyseniz sizi bulup sürükleyerek çıkartacağım. Yaptıklarınızın cezasını ödeyeceksiniz. Hem de hesabınızı benimle göreceksiniz. Adalete teslim ettikten sonra beş yıl dava sonucunu beklemek yok. Duruşmada sergilenen iyi hâl ve tavırdan ceza hafiflemesi yok. Topu topu beş sene yatıp çıkmak yok. Allah'a havale edip mahşer gününü beklemek de yok. Burada olacak hesaplaşma... bu dünyada. Savcınız da ben, avukatınız da ben, hâkiminiz de ben. Bitmedi... celladınız da ben. Diz çöküp yalvaracaksınız önümde! Yalvartmazsam bana da Naz demesinler! Sıkı durun, Karaşimşek artık daha yakınızdır, daha yetkin, daha donanımlı ve ölümüne peşinizde. Üçünüzle de ödeşmeden bu dünyadan göçersem gözüm açık ölürüm. Bugün kaderime and içme günü olarak ya-

zılmış olmalı. Bu akşam örgüt için yeteri kadar and içmiştim zaten. Şimdi de bu tek kişilik örgütüm için namusum şerefim üzerine and içerim ki, ne pahasına olursa olsun üçünüzden de intikamımı alacağım.”

Pencereyi kapadı. Perdeleri örttü. Polis Evi'nde kendinden başka bir salağın başucunda silahla yatmayacağına karar vermesine rağmen yine de tedbiri elden bırakmamak için silahını başucundaki komodinin üzerine yerleştirdi. Niye böyle pımpirikliydi acaba? Soyundu. Elindeki sütyene baktı. Semt pazarından geçerken çığırان satıcılar aklına geldi. “İkizlere takkee!” Güldü. Uzun zamandır ilk defa güldüğünü fark etti. Yan dönüp aynaya bakınca memelerinin hâlâ sarkmadığını, dimdik olduklarını gördü. Hâlâ gençliğini sürmekte olduğunu, ama bir süre sonra ister istemez ikizlerin de yer çekimine karşı gelemeyeceklerini düşündü. Üstünde bir tek külodu kalmıştı. O hâliyle tuvalet masasının aynasında kendisini seyretti. Odanın loş ışığında orantılı vücudunun, yumuşak kavisli kıvrımları davetkâr bir biçimde ortaya çıkmıştı. Yine aklına Yusuf geldi. Hoşlanmıştı ondan. İlk görüşmede ona karşı duyduğu yakınlığın sebebi neydi acaba? İlk görüşte aşk bu muydu? Koruyucu bir Abi bulmuştu kendine de bunun için mi sevmişti onu? Yoksa arkadaşça bir sevgi miydi bu? Dahasını düşünemedi. Düşünmek istemedi. Yorgundu. “Bırakalım su aksın kendi yolunda bir süre...” diye düşündü, geceliğini giydi ve yatağa uzandı. Üzerine pikeyi örtüp örtmemekte kararsız kaldı. “Boş ver!” dedi ve uykuya daldı.

13 Ağustos, İstanbul/Hasköy

Yusuf eve vardığında uykusuzluktan bitap bir hâlde olduğunu fark etti. Kafayı hemen yastığa koyup uyumak istiyordu. Ayaklarının etrafında sürtünerek dolanan Kontes'in isteğiye, sahibi tarafından sevmekti. Eğildi, Kontes'i kucağına aldı, ensesini ve gıdısını okşamaya başladı. Kontes zevkten dört köşe olmuştu. Yusuf onunla birlikte mama ve su kâselerinin durduğu mutfak kapısının yanına gitti. İkisinde de sabaha kadar yetecek miktarda vardı. Onları sabah tazelemeye karar verdi ve yatak odasına yöneldi. Kontes'i yatağın üzerine bırakıp soyunmaya başladı. O da ne? Perde sanki arkasında biri varmış gibi hareket ediyordu. Aynı anda Kontes yatağın ortasında, dört ayağı üzerinde diklenmiş, her an yayından fırlamaya hazır ok gibi kamburunu çıkartmış hâlde bekliyordu. Eli silahına gitti ve iki hızlı adımdan sonra perdeyi seri bir hareketle sonuna kadar çekti. Hiçbir şey yoktu. Balkon kapısı kapalıydı. Biraz daha dikkatli bakınca, kapının kilit kolu hizasında, balkon camının yaklaşık yirmi santim çapında bir daire biçiminde kesilmiş olduğunu fark etti. Anlaşılan geçen akşam içeri kim girmişse buradan kolunu sokup kilidi açarak girmişti. Şimdiyse bu delikten hava giriyor ve perdeyi oynatıyordu. Tam o sırada cep telefonu çaldı. Yerde öbek olarak kalmış pantolonunun cebinden telefonu çıkartarak "Alo" dedi. Arayan Dayı'ydı.

"Tam zamanında aradın Dayı" dedi. "Yatak odasının

balkon kapısından girmişler. Sabah aceleyle gömlek değiştiren fark etmemiştim ama şimdi tam önümdeyim ve durum açık seçik ortada.”

“Ben de onu söyleyecektim sana. Oradan girip kapıdan çıkmış ya da çıkmışlar. Ama senin vefakâr kedi, daire kapısı tam kapanacakken araya girmiş. Kendisi sıkışmış ama eve giren de kapıyı kapayamadan aceleyle sıvışmış. Kapı onun için aralık kalmış.”

“Yani bizim bücür Kontes boyundan büyük bir iş yapmış desene Dayı. Peki, nasıl anladınız?”

“Ben sana demez miyim hep işi uzmanına bırakmak en doğrusudur diye? Seninle ben araştırsaydık anlayamazdık bunu. Olay Yeri İnceleme’den Vedat’ı gönderdim. Kontes’in tırnaklarından kan örneği almak için kucağına aldığı anda, hayvanın karın hizasında bir yere dokunmasıyla kedinin bağırması bir olmuş. Bağırıldığını görünce karın kısmını incelemiş. Sonunda karnının iki tarafında da çizgi hâlinde eziklik bulunca götürüp kapıda hizayı ölçmüş. Bu arada hem kapıda hem de pervazda yapışmış kedi kıllarını da bulunca Kontes’in kapıyla pervaz arasında sıkışmış olduğu kesinleşmiş. Peki, sormayacak mısın evine girenlerin ne aradıklarını?”

“Ne arıyorlarmış? Benim üç kuruş etmez mızıkamı değil herhalde?”

“Hiçbir şey.”

“Madem bir şey aramıyorlarmış, niye bu kadar zahmete ve riske girmişler?”

“Sana bir şey koymaya gelmiş olabileceklerini söylememiş miydin? Bir almışlar, iki koymuşlar işte.”

Ne koymuşlar?”

“Bug.”

“Haydaa. Ben ne siyasetçiyim, ne casus, ne de önemli bir hükümet bürokratı. Bana dinleme cihazı yerleştirip alacakları bilgilerle ne şantaj yapacaklar ki?”

“Neyse, iki dinleme cihazı bulmuşlar. Amatör cihazlar, amatörce yerleştirilmiş. Belki de aceleleri vardı... Kim bilir? Söküp getirmişler. Benim çekmecede ikisi de. İnce liyoruz. Bu işte bir bit yeniği var. Çözeceğiz, merak etme. Sen şimdi rahat et. Sağa sola, arada da amirin olarak bana istediğin kadar küfür salla, kimse dinleyemez. Olan senin mızıkaya oldu. Gerisini görüştüğümüzde daha rahat konuşuruz. İyi uykular... Selametle.”

Yusuf telefonu kapadı. Uykusu kaçmıştı. Kim, onu neden dinletsindi ki? Karnının acıktığını hissetti. Hep böyle olurdu. Ne zaman akşam yemeğinde alkol alsa, az yemek yedi. Ancak dört beş saat sonra karnı zil çalmaya başlar, bir şeyler hazırlayıp yer ve yatardı. Canı çılbrı istedi. Buzdolabını açtı. Yoğurt da vardı, yumurta da. Sepette çoğunun içi boşalmış sarmısaklardan sert olan bir diş bulup tezgâhın üzerine koydu. Hemen yayvan, ufak tencereyi yarıya kadar suyla doldurup kaynamaya bıraktı. Ufak tavaya bir yemek kaşığı tereyağ koyup onu da erimeye bıraktı. Yağ cızırdadığında içine tepeleme bir çay kaşığı pul biberi boca etti. Pul biberin yağın içinde yayılması için tavayı biraz ileri geri çalkaladı. Yağ renk alınca ateşi söndürdü. Bu arada su fokurdamaya başlamıştı. Suyun altını kısıp içine bir kahve fincanı sirke ve bir çay kaşığı tuzu boca etti. Suyun fokurtusu bitip de az kabarcık çıkartarak kaynar duruma gelinceye kadar Yusuf havanda sarmısağı ezdi. Sonra iki yumurtayı teker teker kırıp yanlamasına tek harekette suya kaydırды. Bir çanağa koyduğu yoğurda bir tatlı kaşığı zeytinyağı ekledi, sarmısağı havandan sıyrıp içine döktü ve biraz da tuz ilavesinden sonra kadifemsi bir doku elde edinceye kadar çatalla karıştırdı. Bu arada yumurtalar olmuştu. Raftan bir porselen tabak ile delikli kepçe aldı. Kepçeyle yumurtaları tek tek sudan çıkartıp tabağa yerleştirdi. İkinci yumurtayı

koyarken biraz sarısı aktı ama dert etmedi. “Tam benlik” diye düşündü. Çılbırın sarısı cılk olmalıydı. Yumurtaların üzerine yoğurdu gezdirerek döktü. Son olarak da kızıl renk almış olan yağı yoğurdun üzerine döktü. Eğilip kokladı. “Oh, mis!” dedi. Bunu sesli söyledi. Mutfakta duran ufak masanın kenarındaki sandalyenin üzerinde Yusuf’un başından beri her hareketini merakla izleyen Kontes, herhalde Yusuf’un kendisine bir şey söylediğini sandı ki miyavladı.

Yusuf tabağı masaya koydu, çatal ve ekmek alıp oturdu.

“Kim icat ettiyse nur içinde yatsın” diye düşündü. Türk mutfak kültürünün en ucuz, en sade, en lezzetli tabağı, önünde yeme de yanında yat der gibi ona bakıyordu. Önce çatalı eline aldı. Sonra vazgeçti, gidip çekmecedan bir kaşık alıp yumuldu çılbıra. İki dakika sonra Yusuf, elindeki son ekmek parçasıyla tabağın dibini âdeta kazırcasına sıyrırıyordu. O lokmayı da yuvarladıktan sonra sıyılmaktan içi tertemiz parlayan tabağı ve diğer bulaşıkları makineye yerleştirip saatine baktı. Saat yarım olmuştu. On dakikada hazırladığı yemeği, iki dakikada mideye indirmişti. Karnını sıvazlayarak yatağa yollandı.

Başını yastığa koyduğunda aklına Nazlı geldi. Beyaz teniyle simsiyah saçlarının yarattığı tezat ve bu yetmemiş gibi koskoca iki lapis mavisi göz. Etkilenmemek imkânsızdı. Ondan çok hoşlandığını kendine itiraf etmeliydi.

“Boş ver oğlum” dedi kendi kendine. “Öylesine güzel bir kadını sahiplenmeye kalkma, Nazlı’da bu güzellik olduğu sürece her erkek onu elde etmek ister. Sen onu hangi vafsinla elde tutabileceksin ki? Komiserliğin yanına şimdi bir de tetikçiliği ekledin. Ona her yan bakanı mihlasan, bu dünyada adam kalmaz. Bu yüzden herkes kendi yoluna. Hem sonra sen daha yeni kazık yedin bir kadından, o yaralı gönül şimdi böyle bir ilişkiyi taşıyacak güç-

te değil ki. Daha da ötesi var. Nazlı'yla başlayacak ilişki kariyerini bitirebilir. Örgüt bu türlü yakınlaşmaları operasyon bucağında istemediğini açık seçik söylüyor.”

Bütün bu düşüncelere rağmen Nazlı'nın yanında olduğu sürece bir başka mutlu hissettiğini kendinden gizleyemezdi. “Neyse” dedi içinden. “Zamana bırakalım.”

Ve uyuyakaldı.

13 Ağustos, İstanbul/4. Levent

“O ne lan Mahmut? Panterle mi yattın oğlum sen bu gece? Bütün suratın tırmık yarası olmuş.”

“Sorma Bedir Patron. Ne bileyim ben evde kedi olduğumu. Karanlıkta güç bela, kan ter içinde balkona tırmanıp girdim içeri. Girer girmez üzerime bir şey atladı, âdetâ yapıştı suratıma. Zor ayırdım bedenimden. Meğer evde kedi varmış. Ama ne kedi? Panter halt etmiş yanında. Neyse asıl işi bırakıp önce kediyi yatıştırdım. Biraz mama, biraz su falan, hırlamayı kesti. Salondaki saksının toprağına ikinci aleti yerleştirirken o melun kedi birden yine dellendi ve üzerime saldırdı. Bu defa da elimdeki lastik eldiveni tırmıklayıp kesti. İş zar zor bitirip paçayı zor attım dışarı.”

“İki cihazı da doğru dürüst yerleştirebildin mi bari?”

“Valla gerekeni yaptım. Anlaşılan adam eve bir gelip ateş alır gibi vınlayıp gitmiş. Yani sistem işliyor. Ama o andan itibaren eve uğramamış ki evde ara sıra kedi miyavlaması dışında bir şey yok şu sıralar. “

Mahmut cebinden bir mızıkâ çıkartıp masanın üzerine koydu.

“Bu ne? Müzisyen mi oldun sen görmeyeli?”

“Patron, biraz kafa karıştırayım dedim. Bir şey almasam eve niye girildiğini merak edecekler. Şimdi, ‘Antika meraklısı biriymiş, Abdülhamid’in ağız mızıkasının peşindeymiş, alıp götürmüş derler’ olur, biter.”

“Ulan Mahmut, madem bu kadar iyi polistin de neden sana pasaportu erkenden verdiler emniyette? Oğlum sen kafayı mı yedin? Şimdi sen bu mızıkayı apardın diye, “Hırsızlık” mı diyecek polis. Polisler keşke o kadar saf olsa. Bize düğün bayram olurdu. Daha değerli bir şeyler bulamadın mı? Şöyle taşıyıp gelseydin. İşte o zaman hırsızlık olurdu.”

“Yoktu patron. Anlaşılan bekâr evi. Zaten her yer dandini. Duvarda bir tablo bile olsa alacaktım... Mona Lisa’yı aşırımlar şekline sokmak için... Ama ev gariban evi. Zaten o kedi yok mu, o kedi...” derken elini yüzüne götürüp suratını sıvazladı, “Baksana ne hâle soktu beni?”

Bedir mızıkayı masanın üstünden alıp çekmecesine attı.

“İyi. Şimdi göstermez miyim ben onlara analarının-kini? Narkotik, Cinayet Masası’ndan takviye alacakmış. Alsınlar bakalım takviyelerini. Bir adım önde olmalıyız Mahmut. Daima bir adım önde. İçerdeki adamımız vak-tinde haber vermeseydi ruhunuz duymayacaktı. Ama hâlâ anlayamıyorum. Narkotiği çingenenin ayı oynatması gibi bir iki kırbaçla elimizde oynatıyorduk yıllardır. Arada, ‘Gerdan kır kızım!’ diyorduk, gerdan kırıyorlardı. Nereden çıktı şimdi bu Cinayet Masası’ndan takviye almak? Biz bunca yıllık tecrübeyle Narkotik Büro nasıl işler biliriz evelallah. Ama nereden bileceğiz Cinayet Masası nasıl işler? Onlar ne yer, ne içer? Sen de sözüm ona eski narkotikçisin. Anlar mısın Cinayet Masası’nın işleyişinden? Yook! Bu yüzden onları nasıl yemleriz diye gece gündüz düşünüp duruyorum.”

“Patron, Narkotikçi Hamza dedi ki, Cinayet Masası’na dün yeni bir komiser daha atanmış. Tunceli’den geliyor-muş.”

“Eee, ne var bunda? İşimiz gücümüz bitti de emniyetin tayin işlerine mi bakacağız şimdi?.”

“Bir kız...”

“Kız mıymış? Oğlum sen benimle kafa buluyorsun herhalde. Tam da sırasını buldun Mahmut. Birazdan İranlılar kafamı ütüleyecekler zaten, bir de sen tüy dikme.”

“Ben Hamza’nın yalancısıyım patron. Bana ne kızıyorsun?”

“Neyse, biz işimize bakalım. Üçüncü parti *meth*’ler sevkiyata hazır mıymış?”

“Yedi koli hâlinde bizim Kemberburgaz depoya intikal etmiş.”

“İyi. Bu yedi kolinin altısı Japonya’ya gidecek. Taciko ambalajında yüksek tansiyon ilacı olarak. Geriye kalan koliyi de olduğu gibi Muharrem’in bugün göndereceği 6748 plaka numaralı tıra teslim edeceksiniz. Onlar da gidecek, taa Rotterdam’a. Sen şimdi git, bu sevkiyatı organize et. Birazdan bizim profesör ve İranlılar toplantıya gelecek. Öğlene kadar bana erişemezsin. Bir terslik çıkarsa şifreli mesaj at.”

“Tamam patron.”

Bedir, Mahmut’u yolcu ettikten sonra sağ elindeki otuz üçlük kehribar tespihi avcundan içeri, dışarı bitirim usulü sallayarak bir süre pencereden uzakları seyretti. Haliç’in karşı kıyısında Balat ve Eyüp hâlâ sabah pusundan kurtulamamıştı. Ufka doğru epey bir süre dalıp gittikten sonra başını biraz eğip aşağıya bakınca Zincirlikuyu Mezarlığı’na ilişti gözü. Bulunduğu otuz üçüncü kattan mezarlığın yarıdan fazlası görünüyordu. “Oğlum Bedir, bak nereden nereye geldin. Önünde daha da yolun var. Hedefine az kaldı ama uyanık olmalısın. Yoksa alırlar aşağı. Her şey işte orada, iki seksen bir doksan uzanıncaya kadar. Adımlarını dikkatli at Bedir!” dedi içinden.

Sonra beyninin öte tarafı konuşmaya başladı. “Üç kuruş maaşa talim eden bu memurlardan korkmama gerek

yok. Onlar ufak adam. Koyun onlar, güdölmek için yaratılmışlar. Ama sen kurtsun. Parçalarsın onları alimallah. Korkma, alaşağı edemezler seni. Sen onlardan daha zekisin. Onların çobanı var, senin yok. Sen başına buyruksun. İşadamısın sen. Kolay mı işadamı olmak? İp üzerinde yürüyen cambazdan beter. Onun dengeyi tutturmak için hiç olmazsa elinde uzunca bir sopası var, ama senin de kalbur üstü kıvrak bir zekân var. Şimdiye kadar yakalayamadılar seni, yine yakalayamayacaklar. Onlar o kuş beyinleriyle seni yakalamayı nasıl becerecekler ki?"

Beş adım sağa gitti, sonra döndü, dört adım sola attı. Eski bulunduğu yerden bir adım sağa kaymıştı. O açıdan Yeşilköy Atatürk Havaalanı'na inmek için Marmara'nın üzerinde sıraya girmiş uçakların ışıklarını gördü. "Gerdanlık gibi" diye düşündü.

Döndü, çalışma masasının üstünden gazeteyi alıp başlıklara göz gezdirdi. Bir haber dikkatini çekti. Rize'de Gürcü bir kadın öldürölmüşü. Etraftan kimse silah sesi işitmemişti. Tek kurşunla, susturuculu silahla, hem de Rize'nin bir köyünde. Haberde kadının eski kocasından kuşkulandığı, adamın kıskançlık nedeniyle Gürcistan'dan gelip öldürmüş olabileceği öne sürölüyordu. "Yemezler" diye düşündü. "Bu profesyonel işi." Bir başka habere rastladı. Halkalı'da da bir Türk profesör öldürölmüşü. O da aynı biçimde tek kurşunla, susturucuyla... Geçen hafta da aynı yöntemle bir Rus profesör öldürölmemiş miydi? Neler oluyordu? Son haftada olanlara anlam veremedi bir türlü. Bu bir fuhuş çetesi temizliği olsa, profesörlerin işleri neydi fuhuş çetesiyle? "Boş ver!" dedi. "Bana dokunmayan yılan bin yaşasın." Ama Hamza'yla görüşmeli ve ondan daha fazla bilgi almalıydı. Çekmecedan diğer cep telefonunu alıp tuşladı.

"Alo, Hamza."

“Evet.”

“Özledim yahu. Akşam aynı yerde, saat yedide... Ne dersin?”

“Olur. Ama fazla kalamam.”

“Tamam yahu. Esinti gibi gelir, öte yandan gidersin. Eyvallah.” dedi ve kapadı. Tam o sırada kapı tıklatıldı.

“Girin!” diye bağırdı. Sekreteri önde, iki sakallı İranlı arkada, odaya girdiler. El sıkıştıktan sonra Bedir konuklarını kanepeye buyur etti, kendisi de tek koltuğa oturdu. Sekreter kıza çaylar söylendi. Bedir tam, “Ebru, kızım nerede kaldı bu koduğumun profesörü?” demişti ki kapıdan İranlı konuklarınkine benzeyen sakalıyla biri, telaşla içeri girdi, tokalaşıp kendini tanıştırdıktan sonra tek boş kalan koltuğa âdeta çöktü.

Bedir’e dönerek, “Allah belasını versin bu İstanbul trafiğinin. Yaşanmaz vallahi bu şehirde” diye serzenişleri takip eden hâl hatır sorma faslından sonra toplantı başladı. Bir süre profesörün bir o yana, bir bu yana dönerek yaptığı tercümelerden sonra konu olgunlaştı ve bir noktada profesör, Bedir’e döndü.

“Patron, diyorlar ki, ‘Arada para dönmesin. Böylece para transferi sorunları yaşamamış oluruz. Bizim size göndereceklerimiz ile aynı değerde olacak biçimde sizin bize göndereceklerinizin tonajında anlaşılm, Sevkiyatlar da hasar ve kayıp olursa o malı gönderen tazmin etsin, olsun bitsin.’ Yani takas öneriyorlar.”

Bedir bir süre düşündü ve “Bana uyar” dedi. Kısa süren bir pazarlıktan sonra konuklar ayağa kalktı. Bedir de kalktı. El sıkıştılar. İranlı patron, Bedir’in elini sıkarken bir şeyler söyledi. Bedir profesöre dönerek, “Ne diyor?” diye sordu.

“Diyor ki, İran’da polis, eskisi gibiymiş. Yani bunlara müsamaha etmeye devam ediyormuş.”

İranlı patron başını salladı ve tekrar etti, "Müsamaha."

"Ama bu yanda bir hareketlilik başlamış. Dikkatli olun diyor."

"Merak etmesinler" dedi Bedir ve kemerli büyük, iri delikli burnunu göstererek devam etti. "Burnumuz iyi koku alır. Ama dediklerine bakılırsa benimkinden hayli küçük olmasına rağmen onun burnu da iyi koku alıyor."

Profesör tercüme etti ve İranlılar gülerек odadan çıktı. Profesör onları asansörün önünde yolcu ettikten sonra odaya geri döndü.

"Patron, adamın dedikleri doğru mu?"

"Doğru, bizimkilerde bir hareketlilik var. Bu seferki biraz değişik. Anlamaya çalışıyorum. Akşam randevum var. Bizim çocuklara söyle, dikkatli olsunlar ve bir süre etraflarda pek dolanmasınlar. İş bitince evli evine, köylü köyüne."

"Asansöre binerken İranlı patron bir arkadaşının bu hafta cinayete kurban gittiğini söyledi de."

"Gazetede İranlı birinin öldüğünden hiç bahsedilmedi ama."

"Yarın yazarlar belki. Ölen arkadaşı İran'da uranyum zenginleştirilmesi projesinde çalışıyormuş. Burada kim vurduya gitmiş anlaşılan. Bok yoluna gitti Niyazi hesabı. Mevta İran'da profesörmüş."

"Senin gibi çakma mıymış?"

"Yok yahu, bu essahtan profesör... Diplomalı."

"Bir şey daha dedi. Dün bir İngiliz'le randevuları varmış, İngiliz gelmemiş randevuya. Aramışlar, telefonu da hiç cevap vermemiş."

"İranlı yetmedi, bir de İngiliz mi çıktı şimdi? O işler devletlerarası işler. Devletlerin istihbarat örgütlerinin alanı oralar. Bizim belalımız istihbarat örgütleri değil. Nar-kotik bölümleri. Çakma da olsan sana kimya profesörü

dedik bir kere. Keyfini çıkart. Ama sınırı da aşma. Sen git şimdi, kaliteli mal üretmeye bak. Ben de kendi işime bakayım. Onları satıp paraya çevireyim, aklayayım ve polisi işimizden uzak tutayım. İş bölümümüz bu değil mi? Haydi artık herkes kendi çöplüğüne! Hadi ulan, naş!"

"Dakor" dedi profesör. Her zaman dediği gibi.

Profesör odadan çıktıktan sonra Bedir makam koltuğuna oturup beşlik simit gibi yayıldı. "Sakın bizim İngiliz olmasın bu? Richard'la daha çok işimiz olacak, ölmemeli" diye geçirdi aklından. Cep telefonundan aradı adamı. Sekiz defa çaldırmasına rağmen telefonu açan olmayınca kapadı. Aklına Richard'ın uçakta olabileceği geldi. O sırada telefonu çaldı, ardından araya başka işler de karışınca tekrar aramayı unuttu.

10

14 Ağustos, İstanbul/Gayrettepe

Pazartesi günü Nazlı erkenden Başkomiser Remzi'nin odasının bulunduğu koridorda nöbete geçti. Remzi gelir gelmez onu peşine takıp toplantı odasına yollandı. Şehir dışında olan iki polis haricinde bütün Cinayet Büro mensupları oradaydı. Nazlı baştan kendini Burkino Faso'da bir kabile ayininde, ortalık yerde kalmış beyaz misyoner gibi hissetse de kısa sürede bu duyguyu atlattı. Remzi, Özel Harekât tecrübesini, yakın dövüş uzmanlığını ve keskin nişancılığını özellikle vurgulayarak Nazlı'yı tanıttı. Sonra da Nazlı'ya tek tek büro çalışanlarını tanıştırdı. Tabii bu arada Nazlı, Yusuf'la tekrar, bu defa resmî olarak tanışmış oldu. Sonra Remzi, Nazlı'yı boş olan sandalyelerden birine oturtturarak kürsüye çıktı.

"Şimdi beni iyi dinleyin" dedi. "Narkotik, üzerinde çalıştıkları bir konuda bizden bir kişilik destek istedi ve ben de bu görevi Nazlı'ya veriyorum. İlk işi olsun. Salih ve Orhan, siz bugün taşeronun vurduğu müteahhit dosyasına kaldığınız yerden devam edeceksiniz. Adamın karısını hafife almayın. Timsah gözyaşları döküyor gibi geldi bana. Mithat ve Yaver, siz de faili meçhul Moiz Behar cinayeti araştırmasına devam. Borç para verdiği kişilerin tam listesini bekliyorum. Üç gün vaktiniz kaldı. Biraz seri davranın. İki dosyayı da acele dürmemiz lazım. Üzerimizdeki baskılar artıyor. Yusuf, sen de Tarık'la birlikte Kemerburgaz'dan dün öğleden sonra getirilen, şu kimliği

teşhis edilemeyen cesedi soruşturun. İlaç deposunu iyice silkeleyin. Faili meçhuller bu ara fazlalaştı; ülke genelinde yüzde altıya ulaşmış, bunu yüzde beşe çekmemiz gerekirken ha pasa faili meçhul geliyor önümüze. Üzerimizde genel müdürlük baskısı var. Avcılar tarafını silkeleyin bugün. Atın üzerinizden Pazartesi mahmurluğunu. İşimize bakalım. Haydi herkes yoluna... Selametle..."

Herkes yavaş yavaş toplantı odasından çıkarken Yusuf ve Nazlı başkomiserin yanına geldiler.

Yusuf, "Amirim, hani beni gönderecektin narkotiğe?" dedi.

"O, senin evi börtü böcek sarmadan önceydi. Bizim büroda tek senle ben biliyorduk bunu. Demek ki Narkotik'te köstebek var. Onlar düşünsünler senin yerine karşılarında Nazlı'yı görünce."

Sözü bitince Nazlı atıldı. "Amirim, ben İstanbul'u hiç bilmem. Nasıl olacak bu?"

"Karaşımşek, sen şimdi öğlene kadar personel departmanında işlerini yap. Silahını teslim et. Sana yeni silah verecekler. Telsiz, giriş kartları falan, epey formalite var burada. Sonra Yusuf seni götürüp narkotiğe teslim eder, sonra çıkarlar Avcılar yoluna. Tamam mı Yusuf?"

Yusuf, "Tamamdır müdürüm" dedi ve Remzi önde, ikisi arkada, odadan çıktılar.

Nazlı'nın bürokratik işlemleri beklenen süreden önce bitti. Cinayet Büro'da kendisine tahsis edilmiş masaya oturduğunda belindeki kılıfta son model tabancası, elinde telsizi ve göğsünde sallanan kimlik kartıyla, "onlardan biri" görünümündeydi.

Yusuf gelip onu Narkotik Büro'ya götürdüğünde saat 11:00 civarıydı. Büro Amiri gayet ciddi ve ters görünüşlü, bürokrat kılıklı bir adamdı. "Ağır ol, molla sansınlar" mesajını etrafa yayan çatık kaşlarıyla, narkotik yerine ta-

pu dairesinde çalışsa dekora daha uyum sağlardı. Kır saçlı, kırk beş-ellilerinde, bir adamdı. Konuşmaya başladığında o görünümün ardında gayet nüktedan ve hergele bir ruh olduğu anlaşılıyordu. Telefonu tuşladı ve iki yardımcısını odaya çağırdı. Gelen polislerin adları Hamza ve Murat'tı. Onlara Nazlı'yı tanıştırdı. Ve kıza iyi bakmalarını, onun bürolarında emanet olduğunu ve kadın olduğundan dolayı hafife alınmamasını tekrar edip durdu.

Sonunda, "Sizlerden istediğim şu; önce Kemerburgaz'a gidin. Kemerburgaz'daki deponun tapu sicil kayıtlarına ulaştık. Üç Arnavut asıllı kardeşe ait, müşterek mülkiyet. Kardeşlerden ikisi Arnavutluk'a yerleşmiş, biri burada, Feriköy'de oturuyor. Sicilleri temiz. Canko İlaç Şirketi depoyu onlardan kiralamış. Cinayet Büro zaten deponun yanındaki çöp konteynerinde bulunan cesedin kimliğini araştırıyor olacak. Bir de siz depoda görünürseniz fazla olur. Siz yalnızca deponun karşısındaki, doğal taş satan yerin bekçisiyle görüşüp depoya gelen giden kimlerdir, mallar nasıl araçlarla naklediliyor, yani bildiğimiz ecza deposu ticari vasıtaları mı, bunları araştırın. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz. Kendinizi Cinayet Büro olarak tanıtabilirsiniz. Dün bulunan cesetle ilgili diyebilirsiniz. O yalanı siz söyleyemezseniz, bırakın Nazlı söylesin, onunki yalan olmaz. Biliyorsunuz Kemerburgaz'daki bu depodan sevkiyatı yapılan uyuşturucu maddelerin ihbarını aldık, fakat ne maddelerin izini, ne nerede imal edildiğini ne de bu işi tezgâhlayanların tepesine ulaşamadık hâlâ. Sonra Silivri'ye gidip şu çift kartallı malikânede yaşam var mı, kim ya da kimler kalıyor orada öğrenin. O kadar büyük yer personelsiz çevrilemez. Kaç kişi çalışıyor? Bunlar kim? Kamera yerleştirebileceğimiz yerler nereleri olmalı? Yani tam bir keşif yapmanızı istiyorum sizden. Esnafla konuşun. Belli zamanlarda kamyonet, van falan

girip çıkıyor mu? Araştırın işte. Ha, bu arada Serap'a söyleyin, siz gelinceye kadar Canko İlaç'ı da bir araştırıversin. Ticaret sicili kayıtları falan. Hadi şimdi naş. Kolay gelsin!"

Üç polis, merkezin kapısından çıkıp daha birkaç adım atmışlardı ki beş-altı kişilik gazeteci ordusunun hücumuna uğrayıp ablukaya alındılar. Nazlı ablukanın dışında kalmıştı. Nazlı'yı ipleyen olmamıştı. Hamza ve Murat gazetecilerle boğuşurken Nazlı, bir kadının elinde mikrofonla kendisine doğru, "Naz!" diye bağırarak yaklaştığını fark etti. Hayret, İstanbul'da ona Naz diyen biri çıkmıştı. Oysa ailesi ve yetiştirme yurdundan arkadaşları dışında ona Naz diye hitap eden olmazdı.

"Naz, beni tanımadın mı? Ben Magdalalı Meryem!"

Nazlı kızı iki omzundan tutup şöyle alıcı gözle bir kez daha baktı ve birden kucaklayıverdi. Öpüşüp bir adım geriledikten sonra, "Gerçekten sen misin kız Magdalalı? Gözlerime inanamıyorum. Ne kadar değişmiş, ne kadar güzelleşmişsin!"

Bu arada Murat gelmiş, "Hadi, gitmemiz lazım" diyerek Nazlı'yı kolundan kavramış çekiştirip duruyordu. Nazlı, Murat'ın kolundan seri olduğu kadar sert bir hareketle sıyrıldı. Kolunu öyle bir ters çevirip kavradı ki, dengesi ni kaybeden Murat yere düşmekten son anda Nazlı'nın diziyle verdiği destek sayesinde kurtuldu.

Nazlı toparlanmaya çalışan Murat'a terslendi. "Görüyor musun, eski bir arkadaşım la rastlaştık. Patlamadın ya, geleceğiz işte!" Murat, ne olduğunu anlamamanın şaşkınlığı içinde, üç adım geride onları izlemekte olan Hamza'nın yanına gidip beklemeye başladı.

Meryem, "Acelen var herhalde, ben seni tutmayayım. Al şu karvizitimi ve akşam paydos olmadan beni ara" dedi.

"Tamam, ararım" dedi Nazlı ve kartı montunun cebi-

ne atıp yürümeye başlamış olan iki polis arkadaşına koşarak yetişti.

Arabaya bindikten sonra bir süre hiç konuşmadılar. Araba Hasdal kavşağında kırmızı ıfıkta durunca Nazlı önünde oturan Murat'a, "Murat arkadaşım. Elinden kurtulmam için zor kullandım. Kusura bakma. Kötü bir niyetim yoktu. Beni zaman içinde daha iyi tanıyacaksınız. Kimsenin bana elini sürmesinden hoşlanmam. Bu seninle ilgili bir olay değildi. Babam da tutsa aynı tepkiyi gösterirdim. Bana kırıldığını biliyorum ama ne yapayım? Reflekslerime engel olamıyorum."

"Kırılmıştım ama bu açıklama sonrasında tortusu bile kalmadı Komiser'im. Dert etme sen. Kadın polislerle çalışmaya hâlâ alışamadık biz de. Erkek arkadaşımızın kolundan çekştirir gibi çekştiriyoruz işte."

"Murat, bunun kadınlık ya da erkeklikle ilgisi yok. Bu benim özel durumum. İnan bana, erkek de olsaydım bu tepkiyi verecektim. Şimdi öğrendiniz, ona göre hareket edin. Temas yok. Yoksa bir yeriniz incinir."

"Tamam, tamam. Anladım, bir daha iki adımdan fazla yaklaşmam sana, iskorpit gibi çarpıyorsun adamı."

Nazlı iskorpitin çarpan bir balık türü olduğunu bilmediğinden espriyi anlamamıştı, buna rağmen elini Murat'ın omzuna koydu.

"Ama ben seni ellerim. Bak elim omzunda. Tekrar özür dilerim" diyerek üç defa hafifçe omzuna vurdu.

"Barıştık mı?"

"Barıştık."

Hamza arabadaki havayı biraz daha ıltmak için, "Kemerburgaz köyünün içinde Kardeşler Lokantası var. Kurufasulye pilavıyla meşhurdur. Esnaf lokantası anlayacağınız. İsterseniz oturup bir kayıntı yaparız, kan şekerimiz yükselir. Sonra da işimize bakarız."

Lokantada ucuza karınlarını doyurduktan sonra Kermerburgaz'ın meşhur turşularından almak için turşucuya yürüdüler. Hamza ve Murat birer kilo turşu aldıktan sonra arabaya giderken Nazlı, Meryem'i aradı. Akşam saat sekizde Akmerkez AVM'nin son katındaki yeme-içme mahallinde buluşmak üzere sözleştiler.

Nazlı, Murat'a Akmerkez'in nerede olduğunu sordu.

"Biz de eşek değiliz. Ettik bir kusur işte. Akşam raporu yazıp teslim ettikten sonra Akmerkez'in kapısına kadar seni bırakmak da benim işim."

"Kusur musur yok" dedi Nazlı. "Nereden bilecektin benim böyle bir huyum olduğunu? Ama sen beni yine de Akmerkez'e bırak."

İki üç adım ötede Hamza yere yeni attığı sigara izmaritinin üzerine ayağını basmış, âdeta hıncını alır gibi top-rağa sürterek yok etmekteydi. "Bu adam da benim gibi az konuşuyor ama hep biraz ayrı duruyor ve bakışları bir garip" diye düşündü Nazlı. Yol boyunca dikiz aynasından kaçamak bakışlarını da hatırlayınca Hamza'dan hiç haz-zetmediğini fark etti.

İçinden, "Çakal çakalı kokusundan tanır" dedi.

11

14 Ağustos, İstanbul/Ataköy

Bedir restorana erken gitti, her zamanki masası boştu, oturdu. Masasının sota bir yerde olduğunu, gelen geçeni ve etrafı kesebileceğini düşündü. Garsona, misafiri gelinceye kadar oyalanmak için bir tek rakı, beyaz peynir ve kavun söyledi. Garson ayrılınca restoranın içindeki insanlara şöyle bir göz gezdirdi. Masaların çoğu hâkim, savcı, polis ve avukatlarla doluydu. Hatta yeni bir meslek olarak türemiş, “iş takipçisi” diye tanınan birkaç kişi de vardı bazı masalarda. Kendini adliyenin yemekhanesindeymiş gibi hissetti. Ataköy sahilindeki bu restoran on beş yıldır âdeta suçların affedilmesi ve cezanın azaltılması derneğinin lokali gibi hizmet vermekteydi. Emniyet ile adliye oda ve koridorlarında bitemeyecek mahremiyet-
teki işler, bu restoranda hallediliyordu. Bunu çoğu yetkililer biliyor, fakat anlaşılan göz yumuyorlardı. “İt ürür, kervan yürür” dedi içinden. “Devlet memuru burada kendini evinde hissediyor olmalı. En azından dinleme cihazı yok. Ne konuşursan masada kalır.”

Hâkimler, savcılar ve polislerden nefret ediyordu. Hepsi onun gözünde üç kuruşa talim eden, salla başını, al maaşını cinsten ufak adamlardı. Devletin onlara bahşetmiş olduğu makamın verdiği güçle kendilerini bir bok zannediyor ve alabildiğine genizden konuşmayı bir meziyet sayıyorlardı. Nefret ederdi o genizden, emredici devlet dili konuşanlardan. “Bunların alayı ufak adamlar” di-

ye tekrarlardı içinden. “Devlet her ay üç kuruşluk bir kemik atıyor bunların önüne, onlar da bize havlayıp duruyorlar.” Avanta alanları, rüşvet alanları düşündü. Avanta alanlar hadi neyse de rüşvet alanlara vatan haini diye bakıyordu Bedir. “Öyle ya” dedi içinden. “Avanta alanlar görevi icabı yapmaları gereken bir şeyi yokuşa sürer, parayı alınca da engeli kaldırıp işi yapar. Buna bahşış ya da bir çeşit minnet borcu ödeme denilebilirdi. Ama rüşvet öyle miydi? Devlet memuru yapmaması gereken bir şeyi, aldığı para karşılığında yapıyordu. Yani parayı alıp görevi ya ihmal ediyor ya da hiç yapmıyordu. Adam görevini yapmıyordu. İşte bu, vatan hainliği değil de neydi? Kendisi serbest çalışan bir işadamıydı. Fırsat kollamak, fırsat yaratmak onun işiydi. Tabii ki bir iş adamı olarak fırsat yaratmak için rüşvet vermeliydi. Sonuçta memleketin yüksek menfaatleri için çalışmıyor muydu Bedir? Ne yani? Bıraksaydı da bu ticareti Ruslar yapıp Rusya’yı mı kalkındırsalardı? Bütün suç, rüşveti verenin değil, alanındı. Öyle olmalıydı. Birazdan Hamza gelecekti. Hele bu Hamza’nın öte tarafta yatacak yeri yok diye düşündü. “Ciğeri beş para etmez memurun biri ama ne yapalım, köprüyü geçinceye kadar ayıya dayı diyeceğiz.”

Sonra aklına Galip’in raporladığı, depolarının çöp konteynerinde bulunan başsız ceset geldi. Tam da sırasıydı sanki bunun. Ne işi vardı başsız bir cesedin ilaç fabrikasının deposunun yanında? Bu ceset, ister istemez polisin dikkatini depoya çekecekti. Sevkiyatı durdurmalıydı. “Cesedin kimliği tespit edilip de polis olayı aydınlatana kadar depodan hayır yok” dedi kendi kendine.

Garson rakıyı getirip su ve buzu ekledi. Bir yudum rakı yuvarlayıp beyaz peynirden ufak bir çatal ucu yapmıştı ki Hamza geldi, karşısındaki sandalyeye oturdu. Oturur oturmaz garson, onun da rakısını, suyunu, buzu-

nu ayarladı. Kadehleri çakıştırıp birer yudum yuvarladılar. Bir süre masada çıt çıkmadı. Sonunda sessizliği bozan Bedir oldu.

“Ne o öyle, selamsız sabahsız masaya oturmak? İnsan bir merhaba falan der.”

“Kusura bakma Bedir Abi. Bütün gün direksiyon salımlamaktan imanım gevredti. Ambale oldum vallahi.”

Garson soğuk meze tepsisini getirmişti. İzzet birkaç meze seçti. Garson gitti. Rakıları yeniden çakıştırdılar.

Bedir, “Ee, ne olacak bizim iş?” diye sordu.

“Abi sen benden olmayacak bir iş istiyorsun.”

“Yahu Hamza, olmayacak iş var mı? Her işin bir fiyatı vardır, o kadar.”

“Olur mu abi? Alınabilecek risk var, alınamayacak risk var. Adam tayinle İskenderun’dan geldi, yeni oturdu o makama, ne huyunu biliriz, ne de suyunu.”

“Benim önerdiğim, alınamayacak kadar büyük bir risk taşıyor ki. Alt tarafı amirinin ağzını arayacaksın. Olur derse devam, olmaz derse tamam.”

“Olmaz dediğinde benim de kariyerim söner ama.”

“Niye sönsün? Hem sönerse, gelir benim yanımda çalışırsın, olur biter. Bak Mahmut’a, onu attılar da ne oldu? Eski hâlimden iyi geçimi. Hem sen bana geçen görüşmemizde demedin mi, ‘Abi verdiğin para ilaç gibi geldi, oğlanın yıllık servis parasını ödeyip temizledim, bir de üstüne para arttı’ diye. Sonra da, ‘Gelecek sene şu oğlanı kolej sınavlarına sokmaya korkuyorum, ya kazanırsa hangi parayla göndeririz?’ demedin mi? Bu işi halledersek oğlanın okul parasını tümüyle unut. Evvelallah onu üniversiteden mezun etmeye kadar yetecek para vereceğim sana.”

“Peki, planın nedir? Benden ne istiyorsun?”

“Aslında amirinle anlaşıp bu konuyu onunla halletmek istiyorum ama sen tava gelmiyorsun. O zaman geriye yalnızca B planı kalıyor.”

“Nedir bu B planı dediğin?”

“Malı, polis otosuyla taşımak istiyorum.”

“Delirmiş olmalısın.”

“Yoo, niye delirmiş olayım ki? Suratıma öyle mal mal bakma. Ben bir iş adamıyım. Yaptığım işin riskinin farkındayım ve o riski azaltmaya gayret ediyorum. Tabii bal tutan, parmağını yalayacak. Haftada bir polis otosu gidecek Kemerburgaz depoya. Bir koli alacak oradan. Doğruca gelecek şu ilerde gördüğün marinaya ve A pantonun kapısına yanaşacak. Kaptan gelip koliyi alacak ve tekneye taşıyacak. Bütün iş bu.”

“Bu mu? Eh, bunu halledebilirim. Amire kadar tırmanmaya gerek yok ki. Zaten her işe Murat’la birlikte çıkıyoruz. Şu sıra bir de cinayet bürodan birini kattılar yanımıza, ama o yakında gidecek. Yine kalacağız Murat’la ikimiz. Bir süre Mudanya’daki bizim sülaleye süt, kaymak ve manda yoğurdu gönderiyorum diye oylarım onu... huylanırsa da yoklar, ortak ederim. Bütün bunlar seninle fiyatta anlaşırsak tabii.”

“Koli başına bin dolar.”

“On kiloyu geçmeyecek kolilerde, kolisi iki bin dolar.”

Bedir elini uzattı. “Arayı bulalım hadi. Bin beş yüz dolar diyelim.”

Hamza da elini uzatarak, “Ancak iki bin dolara kabul derim, çünkü bir süre sonra parayı bölüşeceğiz ve bana yalnızca bin dolar kalacak” dedi. “Koliler on kiloyu geçmeyecek. Bir sevkiyatta iki koliden fazla olmayacak.”

“Amma da inatçısın. Normalde kabul etmem ama ne de olsa çocuk okutmuş olacağız sonunda, sevabı var. Burs fonundan tamamlarız farkı artık, anlaştık” dedi Bedir.

O sırada garson kalamar tava ve ahtapot ızgaranın servisine başlamak üzereydi. Sigara böreği isteyip istemediklerini sordu. Olumsuz cevabı alınca gitti.

“Ama bana süre lazım.”

“Tamam, anladım. Şu kimliği belirsiz ceset işi aydınlanıncaya kadar zaten kıpırdadığımız yok. Son partiyi bugün tırla gönderdim ki depoda mal kalmasın. Depo temiz. Şu cinayet bürosu cesedin kime ait olduğunu tespit edip pençelerini üstümüzden çekinceye kadar zamanımız var. Sen de bu arada Murat’ı tava getiriyorsun ve sonra başlıyoruz, tamam mı? Şimdi anlat bakalım, şu cinayet masasından size gönderilen oğlan ne âlemde? Evini dinletiyoruz ama eve uğradığı yok. Bizimkiler arada miyavlamadan başka bir şey işitmiyorlar. Bugün miyavlama sesi de kesilmiş. Mahmut dinleme cihazlarından birini, başka yer kalmamış gibi saksının içine koymuş. Adam çiçeği sulamışsa dinleme cihazına elveda.”

“Abi o oğlanı unut.”

“Niye unutacakmışım?”

“Kız geldi.”

“Ne kızı?”

“Bal gibi kız işte. Hani Cinayet Büro’ya Tunceli’den bir kız getirmişlerdi ya, işte o kız.”

“Desene gitti bizim sekiz yüz dolar haybeye.”

“Nereden çıktı şimdi sekiz yüz dolar?”

“Oğlanın evine yerleştirdiğimiz iki cihaz sekiz yüz dolar. Meğer biz oğlanı haybeye dinliyormuşuz. Eh, neyse kız pıсар, oturur. Salla başını, al maaşını... Bizim için daha iyi.”

“Pek öyle olacağını sanmıyorum. Bu kız dostlar başına. Bugün Murat’a bir hareket çekti ki ne hareket. Murat bir anda kendini yerde bulacaktı da bereket versin yine ters bir hareketle kız önledi. Ağzı da bozuk. Başına buyruk, doğrucu Davut’un teki.”

“Yapma yahu. Ben de sevinmiştim. Arabanın arka tarafında oturup kanaviçe örер, nakış falan işler de rahat ederiz diye.”

“Nah o işleri yaptırırsın sen o kıza. O kız eline ne iğne, ne şiş, ne de tığ almıştır. Zıpkın gibi valla. Baş etmek zor bu hatunla. Demedi deme.”

“Dert etme Hamza, gerekirse onu da getiriz hizaya. Zaten şu ceset meselesi hallolunca defolup gidecek kendi bölümüne. O güne kadar ayıya dayı diyelim, olsun bitsin.”

“Bugünden karıştırmaya başladı zaten ortalığı. Senin deponun karşısındaki mermercinin bekçisi demez mi ‘Bugün depoya bir TIR geldi’ diye.”

“Ee, ne olmuş TIR gelmişse?”

“Vay efendim, ilaç sevkiyatında tırın ne işi varmış falan diye kız kırk yere telefon açtı. Onun bildiği hafif ticari araç olmalıymış... Bilemedin van olmalıymış. Sonra o ceset, TIR oraya gelmeden önce yokmuş. TIR gidince çıkmış ceset ortaya. Mermercilerin kamerası da tespit etmiş bunu.”

“Yapma yahu. Bak sen şu işe. Başımıza iş aldık desene.”

Garson masaya bir elinde çipura, diğer elinde levrek tabağıyla geldi ve ikisini de önlerine bırakıp gitti.

Bedir, Hamza’ya doğru biraz daha uzanıp yaklaşarak kısık sesle sordu. “Dakka bir, gol bir desene. Adı neymiş bu hatunun?”

“Nazlı.”

“Soyadı yok mu?”

“Soykan.”

Bedir’in suratı bir anda kireç gibi bembeyaz oldu ve belli belirsiz mırıldandı.

“Soykan ha!”

12

14 Ağustos, İstanbul/Etiler

Akmerkez alışveriş merkezinin en üst katındaki yeme içme alanı pek kalabalık değildi. Nazlı randevuya biraz erken gitmişti. Burger King'in karşı hizasındaki masalardan birine oturdu. Oturduğu yerden iki yürüyen merdivenin çıkışını da kontrol edebiliyordu. Etrafındakilere baktı. Neredeyse hepsi gençti. Üstü başı tertemiz, marka giysiler içinde bir başka dünyada yaşayan gençler. Tunçeli'deki gençler aklına geldi. "Şu karşımdaki masada oturan dört genci Tunceli'nin ana caddesine koysam Amerikalı zannederler" diye düşündü.

Sonra kendi ilk gençliği geldi aklına. Meryem'le sıkı fıkı olmasını sağlayan olayı düşündü. Bir gece yetiştirme yurdunda, ranzanın üstündeki yatağında ıslaklık hissederek uyanmıştı. Altına kaçırdığını düşünerek usulca aşağıya inip tuvalete koşturmuş, ışığı açtığı anda neredeyse küçük dilini yutacak hâle gelmişti. Geceliğinin alt kısmının kan revan içinde olduğunu görünce çığlığı basmıştı. Az sonra bütün yatakhanedeki kızlar başına toplanmış, hepsi kıkır kıkır gülererek alay etmişlerdi. İşte o sırada grubu yara yara içinden çıkan Meryem, kızlara küfür edip kafa tutarak hepsini yataklarına göndermişti. Meryem lavaboda Nazlı'nın yüzüne su çarparken yatakhane amiri ancak yetişebilmiş, ikisi iki yanından koluna girip yatakhane amirinin odasına gitmişlerdi. Orada yatakhane amiri bunun gayet doğal bir kadınlık hâli olduğunu, ergenlik za-

marını geldiğinden ilk âdetini yaşadığını ve bunun her ay tekrar edeceğini öğrenmişti.

Nazlı küçükken, annesinin çamaşır iplerinin en ucuna, etraftan görünmeyecek kadar kuytu bir yere, beş altı tane de kumaş parçası astığını hatırlıyordu, ama annesi bu bezlerin ne için kullanıldığını ona hiç söylememişti. Kendisi de hiç merak edip sormamıştı ki. İşte o bezlerin ne için yaradığını geç de olsa o gece, yatakhane amiri kendisine altı tane bezi hediye edince anlamıştı. Londra'ya gidinceye kadar o bezleri kullanmış, Londra'da herkes gibi o da kâğıt kadın pedine terfi etmişti.

Omzuna bir elin değmesiyle irkilip ani bir hareketle ayağa kalktı. Meryem'i karşısında görünce rahatladı. Öpüştüler. Demek ki dalmış gitmiş, yürüyen merdivenlerin kontrolünü bir anlık kaybettiği sırada da Meryem gelmişti. Bir süre yemek yemeden konuştular. Meryem tanınmış bir ulusal gazetenin polis ve adliye muhabirliğini yaptığını, Nazlı'nın da tanıdığı, Diyarbakır'daki sevgilisi Hasan'la evlenmeden koptuklarını, hâlâ bekâr olduğunu ve bu arada üç yıl önce annesini kaybettiğini bir çırpıda anlattı. Nazlı da ona Ankara'daki hayatını, Polis Akademisi'ni, Londra'yı, orada sekiz ay süren evliliğini ve Tunceli'de terörle mücadele ettiği dönemi kısaca anlattı. Meryem tam, "Bizim kızlardan hiç gördüğün kimse var mı?" diye sormuştu ki, Nazlı, "Benim karnım çok aç, istersen yemeklerimizi alalım, yerken laflarız" dedi.

Kalktılar. Meryem, Burger King'in önündeki kasalardan birinde sıraya girdi. Nazlı, "Ben şuradaki dönerciden döner alacağım" diyerek dönerciye doğru yollandı. Her ikisi de ellerinde tepsilerle, masalarına döndüklerinde, oraya iki genç erkeğin oturmuş olduğunu görüp az ilerideki boş masalardan birine geçtiler.

Meryem, "Nerede kalmıştık?" diye sordu.

Nazlı, "Kızları görüp görmediğimi soruyordun da, ben Tunceli'de kimi nasıl görecektim ki? Orada, sizin dünyanızla aramızda Hadrianus duvarı gibi bir duvar vardı. O günden bugüne ilk görüştüğüm kişi sensin. Haberler sende. Sen gördün mü kimseyi?"

"Gördüm. Benli Belkıs'ı hatırladın mı? Onu gördüm iki sene önce burada. Kendinden yirmi yaş büyük bir yap-satçı müteahhitle evlenmiş, iki de çocuk yapmış. Fındık-zade'de oturuyor. Bir de bize din dersine gelen yakışıklı İsmail hoca vardı ya... Hani Dede Efendi derdik ona. Hayranındı, senden gözlerini hiç ayırmazdı. Ona da metroda rastladım. Etiler Camii'ne imam olmuş. Yani o da burada. Hâlâ da yakışıklı."

"Başka?"

"Bir de kantinci Selim vardı... Hani zayıflamak için perhiz yapardık da, hafta sonu iznine çıktığımızda tok tutsun diye ayva alırdık. Getirip ona verirdik, o da bize bıçağıyla ikiye böler verirdi... Hatırladın mı?"

"Evet."

"O da burada."

"O da sana hayrandı, hatırlasana. Göz süzer dururdu da, 'Kantinci parçası' der yüz vermezdin çocuğa. O sıralar gözlerin Hasan'dan başkasını görmezdi zaten."

Nazlı ilk oturdukları masada oturan gençle göz göze geldi birden. Çocuk göz kırpıp duruyordu ona. Nazlı bakışlarını gençten çevirip tekrar Meryem'e bakmaya başladı. Meryem anlatmaya devam ediyordu.

"Ne safmışım yahu. O Hasan hergelesine kaptırmışım kendimi. Adamın evli olduğunu duyduğumda düşüp bayılmıştım. Bakalım, şimdi de birine vurgunum ama hiç olmazsa o evli değil."

"Kim?"

"Adem. O da gazeteci, ama başka bir gazetede çalış-

şıyor. Havuz medyası dediklerinden birinde. Ama artık kaşarlandım. Allah aşkına, kim bulmuş ki ideal erkeğini, ben bulacağım. Bizde şans olsa yetiştirme yurduna düşmezdik. Ama hayattan artık büyük şeyler beklemiyorum. Kismetimize ne düşerse o. Bu adam da peygamber değil elbet. Eksikleri var. İlişkimiz her an bitebilecekmiş gibi kendimi hazır tutuyorum. Ama stepne tutmak yok. O işler bizim yatakhane Sümbül Perihan'a yakışır, hatırladın mı?"

Nazlı'nın gözü yine o gence kaydı. Bu defa da bir elini sıkılmış, diğer elinin işaret parmağını sıkılmış elinin parmakları arasına sokup çıkartıyordu. Çocuk gözlerini ayırmadan ona bakıyordu. Gözlerini gençten ayırıp tekrar Meryem'e döndü.

"Bak sen! Magdalalı Meryem, İsa'yı ararken gitti Adem'i buldu desene. Sümbül Perihan'ı hatırlamaz mıyım hiç. Sana, Magdalalı Meryem lakabını takan o değil miydi? Hem de bir değil, iki stepne tutardı, hiç boş kalmazdı vallahi. Ondan haber var mı?"

"Bak unuttum söylemeyi. Bir arkadaşla aynı evi paylaşıyoruz. Adı Sibel. İyi, hoş kızdır, hem de güzeldir. Seni tanıştıracam tabii ki. Ama bu kız bildiğin kızlardan değil. Eskortluk yapıyor. İstanbul'da böyle diyorlar. Yani orospunun efendicesi. İşte Sümbül Perihan onun iş arkadaşı. Yani aynı işi yapıyorlar."

"Yapma yahu! Desene bizim yatakhane orospu da çıktı. Belki dahası var da bilmiyoruz."

"Valla Sibel ve Perihan hiç olmazsa dürüstler, gizlemiyorlar. O kadar gizli orospu var ki, aklın hayalin durur. Ben öyle kadınlar tanıyorum ki evli, çocuklu, Adem'in patronuyla yatağa giriyor. Ya da bekâr, evli erkeği çarpmak için kırk takla atıyor. Daha da ötesi var. Varlıklı adamla evlenmiş, kadın hiç çalışmamış, her gün yan gel yat, o ser-

vetin bütün nimetlerini görüyor, ama adama kota koymuş, ayda birden fazla yatağa girmiyor. Adamın da hâliyle gözü dışarda. Yani anlayacağın kadın en az ayda dört postalık parayı peşin almış, karşılığını vermeye gelince, 'başım ağrıyor, kığım ağrıyor'a yatıyor. Bence bunlara orospu demek de az. Orospu dediklerimiz hiç olmazsa parayı alıyor, karşılığını da veriyor. Bizim Zeynep var. Benim hesabımın bulunduğu banka şubesinde çalışıyor. Bir türlü şef olamadı. 'Müdürün yatağından geçmeden şef olunamıyor' diyor. Kendisi moron da şeflik sınavında beceremeyince başarılı olanlara çamur mu atıyor bilmem ama söylediği bu. Bu işi meslek olarak yapmadıkları için bunlar orospu damgasını yemiyor da, orospuluğu profesyonelce yapınca toplum damgayı yapıştırıyor.

Eski günler gibi yine geldik, sonunda felsefeye daldık. Şimdi elalemi bırakalım da biz kendimize bakalım. Nerede kalıyorsun? Onu söyle."

"Baltalımanı Polis Evi'nde. Ama geçici olarak. Acilen bir ev bulmam lazım. Bana yardım edebilir misin?"

"Hadi, kalk bize gidiyoruz. Cihangir'e"

"Geç oldu. Başka zaman gitsek?"

"Kızım sen ev istemedin mi? Al sana ev."

"Nasıl yani?"

"Geçen ay Sibel'le konuşmuştuk, eve birini daha alalım da yükümüz hafiflesin diye. Sibel bir arkadaşını getirdi. Kız üç hafta kaldı. Çıktığı adam, 'Artık bende kal' deyince geçen Pazar pıllısını pırtısını toplayıp gitti. O oda artık boş. Onun yerine sen yerleşirsin, olur biter."

"Sibel ne der bu işe?"

"Kendi arkadaşını getirdiğinde ben ona ne demişsem o da onu der elbet. Başka ne diyecek ki. Senin payına aidatla birlikte dokuz yüz, bilemedin bin lira düşer. Sen tıkr tıkr ödedikten sonra ona da bok yemek düşer."

“Ama polisim ya!”

“Asıl senin bir orospuyla aynı evi paylaşma konusunda coz yapman gerekiyor... O mu coz yapacak?”

“Doğru ya.”

“Hem böylece biz de takımı tamamlamış oluruz. Gazeteci, polis ve orospu. Ne takım ama? Haydi yaylanalım. Sen evi bir gör, aklın yatarsa, gider hemen alır geliriz senin bavulu Baltalimanı’ndan” dedi.

Önceden oturdukları masaya doğru giderken kendilerine dönük oturan genç, bacağını Nazlı’nın geçişini engelleyecek biçimde öne uzattı. Nazlı önce durdu. Çocuk ayağını çekmeyince, diz hizasına sağ ayakkabısının burnuyla sert bir tekme attı. Genç yere kapaklandı. Nazlı önce ikinci gence, “Sen yerinde otur, kımıldama!” komutunu verdi. Sonra yüzüne yapıştırdığı sahte bir tebessümle eğilerek, yerde dizini tutmakta olan gencin kolundan tutup kaldırdı ve sandalyesine oturturken kulağına fısıldadı.

“Pislik! O sonradan çıkmaları masanın altından çıkartmamayı öğrenmişsindir umarım. Masaya oturduğumdan beri beni bakışlarınla, el hareketlerinle taciz ettiğin yetmedi bir de bacak uzatırsın ha! Tek ses etme, otur oturduğun yere. Zaten bir bacağın haşat oldu, iki bacağının arasındaki o korkudan büzülmüş kıtıpiyoz ufaklığı keser, bir tarafına tıkarım, o zaman görürsün ananınkini. Şimdi ben gidinceye kadar sessizce otur yerinde. Tek çıt duyarsam döner, o yarım kalan işi de hallederim!”

Yürüyen merdivenlerden aşağıya inerken Meryem, arkasından eğilip kısık sesle sordu.

“Ne istedin gencecik çocuktan?”

“Oturduğumuzdan beri beni bakışlarıyla taciz ettiği yetmezmiş gibi bir de üstüne bacağını uzatıyor ben geçerken. Diz kapağı haşat oldu haberi yok. Ağrısı en az üç ay geçmez. Bak bu ayakkabıları özel yaptırdım Londra’da.

Sırf bu işler için. Burun kısmında ve tabanında çelik var. Vurdum mu kemiği kırar alimallah. Yine insaflı davrandım da sadece zedeledim. Anlasın hergele her kuşun etinin yenmeyeceğini.”

“Hiç değişmemişsin Naz!” dedi Meryem.

15 Ağustos, İstanbul/Gayrettepe

“Cesedin kafası ve ellerindeki on parmağın onu da kesilmiş. Kafa da parmaklar da kayıp. Morgda yalnızca gövde var. Üzerinden kimlik de çıkmadı. Yani kimliği şu an meçhul. Maktul kırk-kırk beş yaşlarında, yaklaşık 1,80 boyunda, beyaz erkek. Sünnetsiz ve tek taşaklı. Bu bilgiler bizi bir yere vardırıyor amirim” dedi Tarık.

“Tek yumurtalı ya da husyeli demelisin Tarık. Hem teknik olarak bu böyle hem de aramızda kadın polis var. Artık ayıp oluyor.”

“Kusura bakmayın arkadaşlar, düzeltiyorum. Maktul tek husyeliymiş.”

“Kimliğini bulamamamız için vücudun birkaç parçasını kasten alıkoyduklarına göre, katil ya da katillerin, profesyonel olduğu anlaşılıyor. İşkence izi var mı?”

“Kalan izlerden el ve ayak bileklerinden bağlanıp alıkonulduğu, sorgulandığı ya da işkence yapıldığı akla gelebilir. Ancak vücudunda iki ufak darp izinden başka bir ezik ya da kırığa rastlamadık. Onlar da ölüm nedeni olacak biçimde değil. Tabii kafada ezik, kırık ve hatta bir ya da iki de delik varsa onu bilemem.”

“Cinayet saati belli mi?”

“Doktor bu konuda kesin konuştu. 11 Ağustos, öğleden sonra, saat on dört-on beş arası. Yani öğle yemeğini yedikten hemen sonra. Maktul yediklerini hazmetmeye başlamamış daha.”

“Peki, başka yerde öldürölüp de oraya mı bırakılmış? Yoksa orada öldürölmlüş de çöpler alınırken mi fark edilmiş?”

Nazlı hemen atıldı. “Amirim, mermercinin bekçisi, bu sabah nöbeti devraldıktan sonra çöp varilinin çevresini hep boş olarak gördüğünü, ama saat 11:00 civarında bir tırın gelip yükleme yaptığını söyledi. Bekçi ancak TIR girdince cesedi görmüş ve hemen polisi aramış. Bekçinin anlattıkları kamera kayıtlarındaki görüntülerle de örtüşüyor.”

Yusuf araya girdi. “İlaç deposunun kamera kayıtlarını alamadık, çünkü oraya bakan kamera arızalı olduğundan tamire vermişler.”

“Depoda vaziyet nasıldı?”

“Valla amirim depo pırıl pırıl, düzgün. Her şey sıra sıra raflarda. Etrafta şüphe uyandıracak bir şey bulamadık. Yerde değil leke, toz bile yok. Adamlarla tek tek görüştük, kimse ne renk verdi ne de panikledi. Hatta merkezleri başka yerdeymiş, oradan genel müdürleri Galip Bey geldi. Herhangi bir sorumuz, sıkıntımız olursa doğrudan kendisini arayabileceğimizi söyleyerek bu kartı verdi.”

Yusuf, kartı amirine uzattı. Remzi kartı yüzüne yaklaştırarak, “Doktor Galip Urgancıoğlu” diye okudu. Kartı not aldığı sayfanın sol üst köşesine zımbaladı ve elindeki tükenmez kalemin kapağını açıp bloknota yazmaya başladı. Bir yandan da yazdıklarını okuyordu.

“Bir; cinayet 11 Ağustos, saat on dört ile on beş arasında işlenmiş. İki; maktul kırk-kırk beş yaşlarında, 1,80 boyunda beyaz erkek, sünnetsiz ve tek husyeli. Üç; ceset, ilaç firmasının depo duvarının bitişiğindeki çöp mahalinde bulunmuş ama cinayet başka yerde işlenmiş. İki gün soğuk hava dolabında bekletilmiş ve ne hikmetse o

gün oraya bırakılmış. Dört; kafa ve parmaklar kayıp, bu-
raya kadar profesyonel işi, ama ceset amatörce bırakılmış;
bunun da, birilerini zanlı göstermek için profesyonelce
bir hareket olduğunu düşünebiliriz. Beş; cesedin 6748 pla-
kalı tırla ilgisi olduğu muhtemel. Ha, bu arada Nazlı'ya
teşekkür etmeyi unutmayalım. Bekçinin yanındayken TIR
meselesinden huylandığı anda bana telefon açmasaydı
tırı elimizden kaçırılmış olacaktık. Onun sayesinde Kapı-
kule çıkış kuyruğunda enseledik. Edirne polisi alıkoydu,
bizi bekliyorlar. Kaçta kalmıştık?"

"Şimdi altıyı yazacağız amirim" dedi Tarık.

"Beşin devamı; tıra bakılacak, o depodan ne yüklen-
miş? Altı; bizdeki kayıp listesinde 1,80 boyunda sünnet-
siz adam yok. Hepsi en fazla 1,65 civarında ve sünnetli.
Bu durumda maktul ya bizim ekalliyetten bir Rum ya da
Ermeni veya yabancı uyruklu biri."

Remzi bloknottan o sayfayı ayırıp önündeki dosyaya
koydu ve dosyayı eliyle sağına doğru iterek konuşmaya
devam etti.

"Nazlı, ben şimdi narkotikle görüşüyorum ve sen de
dün kapının önünde kündeye aldığın polisi değil de öte-
kini alıp Edirne'ye gidiyorsun. Adı neydi?"

"Hamza. Amirim burada da hiçbir şey gizli kalmıyor
galiba."

"Eh, sen adamı emniyet binasının ana kapısında, bir
de üstelik on kadar gazetecinin önünde benzetirsen man-
şetten gazete haberi olarak verilmediğine şükretmelisin."

"Kusura bakmayın amirim. Oldu bir kere, ama olay
sonrasında gönlünü aldım. Amirim sizden bir talebim
olacak. Morga gidip cesede bir de ben bakabilir miyim?
Madem adam İngilizmiş, Scotland Yard gözüyle bakınca
acaba yeni bir bulgu ortaya çıkar mı?"

"O zaman Yusuf seni hemen morga götürsün, narko-

tikçiye de haber salayım ki seni oradan alsın. Yusuf, sen de Nazlı'yı bıraktıktan sonra kafayla parmaklar için oranın çöplerini toplayan ekiple görüşüver, o civardan aldıkları çöplere bir süre dikkat etsinler. Belki başka çöpe atmışlardır geri kalanları. Gitmişken deponun tamire giden kamerasını da iyice bir soruştur. Hangi tamirciye, ne zaman verdiklerini öğren. Tamirciyle de görüş.”

Sonra oturduğu sandalyenin arkasına iyice yaslanıp iki kolunu yanlara açarak, “Arkadaşlar şu ana kadar edindiğimiz bilgilere göre kanaatim şudur; bu vaka, maktulü ve faili meçhul bir çete işi cinayettir. Maktulü meçhul, faili meçhul. MMFM. Dosyanın adı da bu... MMFM dosyası. Bu vakada maktulün kim olduğunu bulmak, faili bulmaktan zor. Maktulün kimliği belli olmayınca da faili bulmak zor. Yani anlayacağınız iki ucu boklu değnek verdiler elimize. Dua edelim ya tırda bir şey çıksın ya da yeni bir kayıp ihbarı yapılsın. Veya bu bir hesaplaşmaysa devam etsin ki, diğerleriyle bağlantı kurup bu dosyaya gelelim. Ama keşke bizim işler duayla olabilse. Daha neler yapmalıyız, fikri olan var mı?”

Toplantının başındaki konuşmasından sonra ilk defa söz alan Tarık, “Amirim, narkotik sizden hangi gün yardım istemişti?” diye sordu.

“Dört gün önce, yani ayın on birinde... akşamüstü.”

“Yani cinayetin olduğu gün ve cinayet saati sonrasında aramışlar sizi. Ama o gün ceset ortada yoktu ve pat diye bizim onlara yardım ettiğimiz gün ortaya çıkıverdi.”

“Yani, ne demeye getiriyorsun?”

“Yani bir de olayın bu tarafını düşünsək amirim. Narkotiğe oradaki ilaç deposuyla ilgili bir ihbar oluyor. Narkotik bizden yardım talep ediyor. Ama o sırada ortada ceset falan yok ki, Cinayet Büro'luk bir iş olsun. Bizden iki kişinin oralarda olacağı gün ve saatlerde ceset pat di-

ye ortaya çıkıyor. Bu tesadüf mü? Narkotiğin, aldığı ihbarla ilgili bir şey yapmasına gerek kalmıyor. İhbar cinayetle ilişkilendiriliyor ve dosya kapanıyor.”

“Tarık, dediklerin başta zorlama bir komplo teorisi gibi geldi ama yavaş yavaş aklıma yatıyor” dedi Remzi ve devam etti.

“Arkadaşlar cesedin gövde kısmı gömülebilir, denize atılabilir ya da yakılabilirdi. Ama bunların hiçbirini yapılmadı ve bu deponun çöpüne atıldı. Her kim attıysa, şüpheleri o depoya çekmek istiyor. Biraz önceki tespit gibi bu Narkotik Büro da olabilir, suçu işlemiş olan çete ya da bir başkası da. Sanki bizi ve o depoyu işin içine bulaştırmak istiyor.”

Sözü Yusuf aldı. “Bu kurguyu kim yaptıysa hiç mi aklına gelmemiş polisin böyle düşüneceği. Yani polis, bu olayı depoda çalışanların ya da sahibirfın başını kasten belaya sokma eylemi olarak tanımlarsa, ilk yapacağı şey deponun sahibine gidip düşmanı var mı, kimseden şüpheleniyor mu diye sormak olur. Kelleyi ve parmakları uçurmayı düşünen bir beyin, üç adım sonra polisin, karpısına geleceğini düşünmez mi?”

“Yani sence cinayeti, depodakilerin düşmanı yapmış olamaz. Bu ihtimali listeden çıkaralım diyorsun öyle mi? Anlayamadım da.”

“Hayır amirim koyalım listeye, ama o olasılığı kafamda bir yere oturtamıyorum.”

Komiser Remzi dosyayı yeniden önüne çekti. İçinden bloknotu çıkartıp yazmaya başladı. Yazdıkça arkadaşlarına okumaya da devam ediyordu.

“Yedi; fail depodakilerin düşmanı olabilir. Sekiz; Narkotiğe sızmış bazı itlerin tezgâhına gelmiş olabiliriz... Dikkat!” diye yazdı ve tam dosyayı kapatmak üzereydi ki, vazgeçti ve yeniden açtı.

“Bu cesedin çok ünlü birine ait olabileceği olasılığı da var mı? Var! Yani bir süre cesedin kime ait olduğu meçhul kaldıktan sonra, kimliği açıklandığında büyük infial uyan-
dırabilir. Yani bu vakada kimliği bulma süresi uzadıkça cinayetin faili bizim büronun kellesini de alabilir” dedikten sonra yazmaya ve yüksek sesle okumaya devam etti.

“Dokuz; maktul önemli biri olabilir... acele etmek çok önemli. Tarık, sen de Ermeni ve Rum Ortodoks patrikle-
riyle görüş, onların cemaatten herhangi bir kayıp bildirimi var mı? Ha... bak unuttum, Karaköy'deki Türk Ortodoks Kilisesi'yle de görüş.”

Dosyayı kapattı ve sonra ses tonunu yükselterek, “Ha-
di dağılın. Herkes göreve... Selametle!” dedi.

15 Ağustos, İstanbul/Bahçelievler

Yusuf, Nazlı'nın kapıyı çekip kemerini bağladığını görünce arabayı çalıştırdı ve yola koyuldular.

Nazlı, "Yusuf, Kontes kim?" diye sordu.

"Kedim."

"Tahmin etmiştim. Bir gün onu görüp sevmek isterim. Geçen gün Dayı, Kontes'in meselesinden bahsetti de... Hasta mıydı?"

"Bir şeyi yok. Aramızda kalsın. Benim eve hırsız girmiş. Kontes onu tırmıklamış. Patilerinden kan örneği alındı. Hırsız ona mama vermiş, suyunu tazelemiş falan. Böyle bir hikâyemiz var."

"Ee, fazla bir şey almış mı hırsız?"

"İş olsun diye baba yadigârı mızıkamı hacılamış."

"Ne yapmış?"

"Yani alıp götürmüş. Ama aslında onun için gelmemiş. Dayı arama yaptırdığında iki tane dinleme cihazı çıktı evden. İşte onun için Dayı, benim yerime seni gönderdi narkotiğe."

"Sen yokken evde kimse olmuyor anlaşılan ki ellerini kollarını sallayarak girmişler. Yani kız arkadaşın ya da annen de yokmuş evde demek istiyorum."

"Annem hayatta değil. Kız arkadaşım da nişandan iki ay sonra en yakın arkadaşlarımdan biriyle iş tutup evlendi. Eğer onu soruyorsan durum bu. Yani boştayım."

"Sorduğuma pişman ettin beni be Abi. Ama madem

sen bana anlattın, ben de sana benim durumumu anlattayım. Londra'da sekiz ay süren bir evliliğim oldu. Scotland Yard'da çalışan David Lucas adında bir detektifle. Bereket versin çocuk olmadı. Yoksa hayatım kayardı."

"Hadi âşık oldunuz ve evlendiniz. Neden ayrıldınız peki?"

"Kültür farkı."

"Bu kadar önemli mi?"

"Hem de nasıl?"

"Hayret."

Yusuf bir yer bulup arabayı park etti ve Adli Tıp'tan içeri girdiler. Üç masa dolaştıktan sonra Doktor Selami'yi buldular. Doktor, onları sıcak karşıladı ve morga götürdü. Odanın tam ortasında iki paslanmaz çelik masa vardı. İki hizmetli cesedin içinde bulunduğu torbayı dolaptan çıkartıp masalardan birine yerleştirdi ve muşambanın fermuarını açtıktan sonra odadan çıktı.

Nazlı etrafa bakındı. Duvardaki raflarda çeşitli boyalarda kavanozlar diziliydi. Sıvıyla dolu bu kavanozların içinde yüzen birtakım organlar vardı. Dipteki masanın üstünde boş kavanozlar ve bir dijital tartı aleti duruyordu. Duvarlar tamamen beyaz fayansla kaplıydı. Cesedin yerleştirildiği masanın yanındaki tekerlekli çelik sehpanın üzerinde, birkaç boş kavanozla birlikte kesici aletler sıralanmıştı. İçersini kesif bir formaldehit kokusu sarmıştı.

Doktor Selami, elindeki dosyadan kısa kısa genel bilgileri ve otopsi sonuçlarını aktardı.

"Ölüm nedeni?" diye sordu Nazlı.

"İç organların tamamı sağlam. Ceset iki gün soğuk hava dolabında tutulmuş ve hâlâ soğukken çöpe atılmış olmalı ki, bu yaz sıcağında çöpte beklemiş olmasına rağmen o gün bize geldiğinde henüz ısınmamıştı. Yani bir-beş derecede çalışan bir buzdolabına koymuşlar. Vücudun iki

büklüm olması da bu yüzden. Kasap dolabı ya da soğuk hava dolabı değil de, üstten kapaklı uzun bir buzdolabı olmalı. Ticari meşrubat soğutucusu da olabilir. Vücuttaki iki çürük de, ölüm nedeni olabilecek kesme, ezilme ya da kırılmayla oluşmamış. Geriye kalıyor kafaya darbe ya da kafaya kurşun. Her ikisi de ihtimal dahilinde. Maktulün kafasını bulmadan bir şey söylemek zor.”

O sırada cesedin boyun bölgesini incelemekte olan Nazlı, doktordan bir büyüteç istedi. Bir yandan boyun kesişini incelerken, diğer yandan da konuşmaya başladı.

“Galiba o dediklerinizin ikisi de değil doktor. Fail maket bıçağı, ustura, falçata benzeri kesici bir aletle maktulün arkasından boğazını soldan sağa doğru kesmiş. Maktul şah damarı kesildiği için ölmüş. Alet olarak kasap sıyrma bıçağı ya da balıkçıların fileto bıçağı dedikleri bıçak da kullanılmış olabilir, ama onlar daha zayıf ihtimal. Bu tür bıçaklar kesiş bu kadar parlatamazdı. Hele alışageldiğimiz mutfak bıçağı gibi bıçaklar tamamen devre dışı.”

“Nereden anladınız?”

“Bakın, şuradan şuraya kadar kesilen deri ve et yüzeyleri belirgin bir biçimde parlamakta. Oysa şuradan sonra da kesik devam ediyor ama parıltı yok, tırtıklar var. İşte ilk kesikten boşalan kan bittikten bir süre sonra muhtemelen kafayı satırla bedenden ayırmışlar.”

Nazlı bunları söylerken aşağıya, cesedin eline doğru ilerledi. Bir parmağı yukarı kaldırıp kesiş çepçevre incelemeye başladı. Parmak dönmediği için kendi bedenini kıvırıyordu. Büyütecisi bir yakınlaştırıyor, bir uzaklaştırıyor ama bir türlü konuşmuyordu.

Sonunda, “Kerpetenle kesilmişler” dedi.

“Nereden anladınız?” diye sordu yine doktor.

Nazlı büyütecisi doktora verdi ve “Bir de siz bakın Selami Bey” dedi.

Doktorun bir süre incelemesine fırsat verdikten sonra, "Dikkat ettiyseniz et kısmı hem alttan hem de üstten ezilmiş. Ortadaki kemik de öyle. Alttan ve üstten kesiciliği olan bir yük binmiş ve kemik bir süre sonra dayanamayıp ayrılmış. Kemiğin kesiği ne kıymıklı -ki kırılma olsa öyle olurdu- ne de yatay hareketle kesmeden dolayı dümdüz. Penseye bu parmaklar sığmaz. Pense kullanılsaydı hep aynı kenarlarda kısıtılma izi olurdu... Bunda yok. Bahçe ya da demir makası da tek yönden kısıttığı için yarıya kadar ezerek keser, gerisi kırılır. Böyle bir ize de raslanmıyor. Geriye kalıyor kerpeten" dedi. Sonra biraz daha aşağıya kayarak, ayaklardan birini tutup parmakları incelemeye başladı.

"Tırnaklar pedikürlü" dedi ve devam etti, "Bu da makulün gelir seviyesinin yüksek olduğunu gösterir."

Doktor Selami hayretini gizleyemeyerek, "Komiserim, ne diyeceğimi şaşırdım, çok etkilendim. Siz bu iş için eğitilmiş olmalısınız. Canınız Cinayet Masası'nda sıkılırsa burada işiniz hazır. Yeter ki siz gelin, ben size kadro açtırırım" dedi.

Nazlı duymamış gibi devam etti, "Eşyaları sizde mi, bizde mi?"

"Burada" dedi doktor ve az ilerdeki duvarda asılı raflardan birinden, bir karton koli alıp geldi.

"Fazla bir şey çıkmadı" dedi doktor. "Bir atlet, bir külot, bir tişört, bir pantolon ve bir ayakkabı. Bu da otopsi raporu. Nazlı komiserim, bu rapora sizin bulgularınızı da ekleyelim... Rapor ancak o zaman tam bir rapor olur."

O ana kadar susmuş olan Yusuf ilk defa söz aldı.

"Bir tek ayakkabı mı çıktı?"

"Evet, ayakkabılarının yalnızca sol teki var kutuda."

"Görebilir miyim?" diye sordu Nazlı.

"Tabii, zaten sizin büroya gönderecektim, madem bura-

dasınız, zimmet tutanağını getireyim de imzalayıp alın" diyerek kapının yanındaki masanın çekmecesinden bir form alıp geldi.

Bu arada elinde ayakkabıyı evirip çevirmekte olan Nazlı, "Kordovan" dedi.

Yusuf, "Nedir kordovan?" diye sordu.

"At derisi" dedi Nazlı. "Şaka değil, atın derisinden yapılıyor. İki kösele arasında çelik takviye var. Onun için de çok ağır. Bunlar otuz yılda ancak eskirler, deforme de olmazlar. Bu ayakkabılar boya da istemez. Al bak, elinle tart şöyle" diyerek Yusuf'a verdi.

"Gerçekten de ağırmış. Çok pahalı olmalılar o zaman."

"Ben oradayken 500-800 pound arasında değişiyordu bu markanın fiyatları. Yani maktul zengin biri. Hatta kutuda saati de varsa, oradan da anlarız."

Yusuf kutuyu aradı, bulamadı. Doktor elindeki malzeme listesinde de bulamayınca, "Belki de saat kullanmıyordu" dedi.

Nazlı cesedin sol bileğini göstererek, "Burada bir saat takılıymış. Kolunun geri kalan kısmında güneş yanığı var ama burada şerit hâlinde beyazlık gözüküyor. Bu da saatin toz olduğunu gösteriyor."

Sonra sol elin dördüncü parmağının kalan son boğumunu göstererek, "Burada da yüzük varmış, o da kayıp anlaşılan. Adamı soyulmuş soğana çevirmişler yahu." Biraz daha eğilip parmağı inceledikten sonra kalktı ve "O yüzüğü, şövalye yüzüğü falan değil, evlilik yüzüğüymüş. Demek ki maktul evliymiş" dedi. Elini alnına koyup cesedin etrafında bir tur attıktan sonra doktora dönüp sordu.

"DNA örneği aldınız mı? Mideden çıkan son yemek artıklarını incelediniz mi?"

"Her iki sorunuza da evet. Raporda analiz sonuçları tek tek yazıyor. Anlaşılan maktul son yemeğini bir balık restoranında yemiş."

Yusuf formu imzalayarak kutuyu aldı. Doktor ana kapıya kadar geldi. Onları yolcularken Nazlı'ya dönerek, "Nazlı komiserim, ne zaman bu adamlardan canınız sıkılırsa burada yeriniz hazır, beklerim" derken, onlara doğru yaklaşımakta olan Hamza bu sözleri işitti.

"Avcunu yalarsın, ölü kesici mi yapacaksın gencecik kızı? Cinayet'i sevmezse Narkotik'te yeri hazır komiserimin. Sen geç kuyruğun arkasına doktor... Sıranı bil!" dedi.

Gülüştüler. Yusuf elinde karton kutuyla arabasına doğru ilerlerken, "İyi yolculuklar" dedi, sonra ekledi, "Hamza, istersen sen bunu al merkeze dön, ben Edirne'ye direksiyon sallama cefasına katlanırım."

"Yemezler komiserim" dedi Hamza ve arabasına bindi. Nazlı diğer kapıyı açmaya çalışıyor ama başaramıyordu. Yerine oturmuş olan Hamza uzanıp içerden açtı kapıyı da Nazlı öyle binebildi.

Bir yandan arabayı çalıştırıp diğer yandan konuşuyordu Hamza, "Kaç defa raporladık ama bir türlü tamir ettirmediler şu kapıyı!"

15 Ağustos, İstanbul/Cihangir

“Döndünüz mü?”

“Evet amirim. Sizi arayamadım, çünkü planım Baltalimanı’ndan eşyalarımı toplayıp yeni evime yerleştirdikten sonra aramaktı ki iki raporu birlikte vereyim. Ama benden önce davrandınız.”

“İyi, umduğumdan çabuk halloldu senin şu ev problemi. Yusuf’un tanıdığı o emlakçı mı buldu evi?”

“Hayır, tesadüf eseri yetiştirme yurdundan bir arkadaşım ile karşılaştım. Boş odaları varmış, iki kişi kalıyorlarmış, ben de üçüncü olarak o boş odaya yerleştim.”

“Sevindim, nasıl gitti Edirne?”

Nazlı odadan koridora çıkıp alçak sesle konuşmaya devam etti.

“Konşimentolardaki beyanlarla tırda bulunan mallar tam örtüştü. Narkotik köpeklerinin biri eğitimde, diğeri de hastaymış, koklatamadık. Dorse kısmında ceset koyacak yer kalmamış. Her yer tıklım tıklım koliyle doluydu. Hatta son aldıkları ilaç kolisi de şoförün yanındaki koltukta duruyordu. Ceset oradan indirilip ilaç kolisi ondan boşalan yere konmuş olabilir. Ama şoför mahallinde ceset taşındığına dair bir iz bulamadık. İlaçların imalat ve ihracatçısı Canko İlaç Sanayi. Malı teslim alacak olan ise bir Hollanda şirketi. Şoförün ifadesini aldık. İlaçları o depodan teslim aldığını ama ceset falan görmediğini söyleyip durdu. Ne heyecanlandı ne de renk verdi.”

“Dorsede ne yük vardı?”

“Elektrik aksamı, set üstü fırın ve kurşun kalem. Yük, bu üç çeşit maldan ibaret. Hamza şoförü bıraktı. Şoför tırına binip gitti. Gerekirse izleyebilmek için her konşimentonun ekindeki fatura ve irsaliyelerden birer fotokopi aldık. Şoföre ve Hamza’ya çaktırmadan bir ilaç kutusunu da cebime attım. İlacın Adı Haskiformin. Şeker hastaları içinmiş. Antidiyabetik yazıyor kutunun üzerinde. Artık olduğu yerde bir kutu eksik çıkacak. Ne yapalım, onu da fire saysınlar.”

“Peki, merak ettiğim için sabahı beklemeden aradım seni. Bu arada Yusuf, Adli Tıp’daki maharetini anlattı. Doktordan daha fazla bulguyla dönmüşsün oradan. Bravo vallahi. İş teklifi de almışsın bakıyorum. Adli Tıp ne veriyorsa iki mislini veriyorum... Şaka şaka. Sabah toplantı yapacağız, konu MMFM. Erken gel.”

“Peki amirim” dedi Nazlı ve önce karşı tarafın telefonu kapatmasını bekledi. Tekrar odaya girdiğinde Sibel, yatağın üstünde bağdaş kurmuş oturuyor, Meryem de son kazağı katlamış, çekmeceye yerleştiriyordu.

“Bizim işler böyle işte” dedi Nazlı. “Alışacaksınız böyle aniden gelen telefonlara. Ne yapalım, ekmek parası işte.”

“Bizimki farklı mı sanıyorsun? Geçenlerde düşün altındayken zırr telefon. Gazeteden arıyorlar. Saçlarımı kurulamadan yola düştüm. Merak etme, alıştık biz” dedi Meryem.

Sibel, “Üçümüz de hizmet işindeyiz” dedi. “Hizmette sınır olmayınca böyle oluyor işte. Benim iş de öyle. Siz yine hâlinize şükredin. Benimkisi bir de yola koyulmadan önce allanıp pullanmayı gerektiriyor. Neymiş efeem... Bilmem ne çok uluslu şirketin dünya başkanı gelmiş de, haspam şimdi restoranda yemek yemekteymiş de... Benim hemen gidip yatağa girip yatakta beklemem gerekirmiş

de... Zat-ı şahaneleri odasına avdet edince beni yatakta davetkâr bir biçimde yatıyor bulmalıymış da... Sürpriz yapacaklarmış. Bu arada çişin gelse yataktan kalkıp tuvalete bile gidemiyorsun yani. Çünkü herifin tam o sırada geleceği tutar da adam boş yatak görürse sonra patrona nasıl hesap veririm diye korkarsın. Önemli adammış... Hiç mi önemli adam görmedik? Yatakta adamın önemlisi, efendisi, falan yok. Az kalsın unutuyordum. Meryem biliyor, sana da söyleyeyim. Beni Sibel olarak tanıyorsun ama profesyonel adım Buse. Yani biri Buse'yi ararsa 'burada Buse diye biri yok' deme sakın, beni üç beş kuruş gelirden mahrum edersin."

Sibel daha uzatacaktı ama Meryem kesti. "Kızlar yerleşme faslı çabucak bitti ama lak lak faslı bitmez. Karnınız acıkmadı mı? Gelin yemek soğumadan sofraya oturalım, sohbet orada devam ederiz. Tabii yine birimizin telefonu zır zır ötmezse."

Meryem önde kızlar arkada salonun bir yanındaki yemek masasına geçtiler. Sibel kırmızı şarap şişesini açıp önce Nazlı'nın kadehine koymaya başladı. İki parmağı geçince Nazlı durdurdu.

"Bana bu kadar kâfi."

"Bu dünyanın kahrı bu kadar az içerek çekilir mi güzelim? Bırak koyayım biraz daha."

"Olmaz. Ben bu kadarını bile içemem. Maksat size sofrada katılmak, çıkıntılık etmemek. Ben alkol kullanmıyorum."

"Zorla güzellik olmaz" diyerek durdu Sibel. "Senin payını da biz içeriz o zaman."

Tam o sırada Meryem elinde büyükçe bir tavayla salona girdi. Yemek yumurtalı ıspanaktı. Her tabağa ikişer yumurta gelecek biçimde servis yaparken bir yandan da konuşuyordu.

“Evimizin gurmese Sibel’dir. Görevi icabı İstanbul’da girip çıkmadığı lüks restoran kalmamıştır. Şaraptan da iyi anlar. Benim bir türlü dilimin dönmediği o üzüm cinslerini hiç teklemeyen söyler. Kabere mi ne, bir üzüm vardı ya, onu bir söylesene, Nazlı duysun.”

“Ne var bunda ayol, kaberne sovinyon işte. Sen de on defa tekrar edersen, sen de söylersin. Hem oda servisini de kat restoranların yanına. Bizim işimizde bazen yemek odaya getirilir.”

“Haklısın Sibel, onu da dahil edelim.” Meryem tekrar Nazlı’ya dönüp anlatmaya devam etti. “Ama Sibel yemek pişirmeyi bilmez. Bilse de yapmaktan hoşlanmaz.”

Sibel söze girdi. “Laf çarpma kız! Hoşlanmamaktan değil. Kokudan. Yemek yaparkenki o koku saçına bir sindi mi çıkmaz... Yapışır kalır. Ya tekrar banyo yapıp saçlarını saatlerce kurutup fönleyeceksin ya da karnıyarık veya musakka kokulu saçlarla müşteriye gideceksin. Müşteri de sana yumulup, ‘Yanına pilav, cacık yok mu ablam?’ diyecek. Bir daha nah bulursun sen o müşteriye.”

“Sana da bir şey söylenmiyor. Sonuçta yemek yapmıyorsun ya, sen ona bak.”

Meryem tekrar Nazlı’ya döndü. “Ama Sibel çok iyi bulaşık yıkar. Yani bulaşık makinesinde.”

“Alay et sen, alay et. Elime geçicen bir gün, göstericem sana ananinkini.”

“Kız sus. Öyle konuşma daha ilk günden. Ağzını bozma. Önceki müşteri üç hafta dayanabildi sana. Kaçıracağın bu yeni müşteriye de ilk günden.”

Hepsi kıkır kıkır güldüler.

“Kaçmam” dedi Nazlı. “Bayıldım ben bu samimi ortama. Normalde içmem ama haydi buna içelim.” Kadehini kaldırıp tokuşturduktan sonra bir yudum aldı. “Güzel şarapmış.”

“Hani şaraptan anlamazdın?”

“Ben sana içmem dedim, anlamam demedim ki.”

“Doğru” dedi Sibel. “Ama içmeden nasıl anlarsın ki?”

“Londra’da kaldığım süre içinde eşimle hafta sonlarında Fransa’ya geçer, oradaki bağları ziyaret edip şarap tadım seanslarına katılırdık. Hatta kısa süreli somelye kursuna bile gittim.”

“Madem şaraptan anlayan birini sonunda buldum, ben de onun anlayacağı dilden konuşayım bari. Bu şarap ülkemizin ilk şato şarabı.”

“Şato şarabı ne demek?” diye sordu Meryem.

“Yani bağın ortasına ya da kenarına kurulmuş şaraphanede sıkılıp üzüm suyu elde edilerek şarap yapılıyor ve orada yıllandırılıyor. Buna şato şarabı deniyor. Şaraphanenin bağın içinde olması lazım. Üzüm salkımları toplandıktan sonra uzun mesafe nakledilmediği için hırpalanmamış oluyor ve son derece tazeyken sıkılıyor. Tekirdağ’da bu bağ. Şimdi daha da fazlalaştı şato şarapları ülkemizde ama bu bağ ilk. Dolayısıyla sorunları azalmış, oturmuş bir bağ. Sovinyon blan üzümünden bu beyaz şarap” dedi Sibel. “Ben beyaz şarap seviyorum. Yumnurtalı ıspanakla hiç uygun olmaz ama ben bu şaraba bayılıyorum, pastırmayla bile içerim.”

Sonra şarabından bir yudum daha alarak devam etti.

“Benim kafam karıştı. Meryem orospusu sana ‘Naz, Naz’ deyip duruyor. Sen kendini bana Nazlı olarak tanıttın. Ben de yanlış bir şey söylememek için güzelim deyip duruyorum sana. Benden yaşlı olsaydın bu sefer de sıyırmak için hocam deyip duracaktım. Şunu şimdi açığa kavuşturalım da, ben sana nasıl hitap edebileceğimi bileyim.”

“Bana ailem ve yetiştirme yurdundakiler Naz derlerdi. Seninle daha yeni tanıştık ama iyi dost olacağımıza dair hislerim kuvvetli. Sen de Naz diyebilirsin. Senin hitap sorununu hallettik, şimdi gelelim Meryem’in iş yükünü hafifletmeye.”

Sibel şarabından bir yudum daha aldıktan sonra, "Hamur karıp, yoğurursun, ufak bezeler falan... Yufka açar, erişte kıyarsın, kurutur kışın keşli, cevizli erişte yaparız... Bayılırım. Bir elinde tabanca, öbür elinde oklava... Bayağı yakışır valla. Şaka şaka!" dedi. Gülüştüler.

Nazlı kaldığı yerden devam etti. "Yahu iş bölümünde bana ne düşer dedim ama araya laf karıştırıp kaynattınız. Hamur işi konusunda bana takıldınız ama ben o konuda bayağı iyiyimdir. Yani oklavayı, silah kadar iyi olmasa da, kullanmayı bilirim. Yarın size bir mantı yapayım da parmaklarınızı yiyin!"

"Yap o zaman. Sibel de ben de bayılırız mantıya. Ben de ara sıra yapıyorum ama hazır mantıdan... Sibel'e yoğurt sarmısaksız, malum görevi icabı, bana bol sarmısaklı. Nefesimden bayılan bir mikrofon görmedim şimdiye kadar ama Sibel'in müşterisi bayılabilir."

"O zaman makarna, pilav ve her türlü hamurışı ben de, gerisi sende. Haa bir de *fish and chips* yaparım size arada bir. Bak *shepherd's pie* da yaparım. Oldu mu Magdalalı?"

Sibel, "Magdalalı" sözünü duyar duymaz kadehi bırakıp ellerini yana doğru açtı.

"Vay be senin lakabın Magdalalı mı? Yani Magdalalı Meryem!"

"Evet" dedi Meryem.

"Yani sen de bizim kulübe üyesin."

"Ne kulübü?"

"Yatak emekçileri kulübü... Ne kulübü olacak... Yani orospu, orospu."

"Ne alakası var?" diye sürdürdü Meryem.

"Magdalalı Meryem'in orospu olduğunu yedi cihan biliyor, bir tek sen mi kaldın bilmeyen Magdalalı?"

"Doğru mu söylüyor Naz?"

"Valla öyle söylendiği doğrudur ama Magdalalı Mer-

yem sahiden orospu muydu? İsa onu mazbut yola çekmeyi başardı mı? Sonra o İsa'nın sevgilisi oldu mu? Son yemekte o da var mıydı? Leonardo da Vinci'nin tablosunda, İsa'nın sağında oturan o muydu? Doğrusu bilinmez."

Meryem, Sibel'e döndü. "Arkadaşın orospu Perihan'a söyle, bana bu lakabı takarken böyle bir anlama geldiğini bilseydim görürdün gününü. Neyse görüşünce hesaplaşacağım onunla. O iki herifi aynı günde idare ederken bizi ne kadar saftirik bulmuş ki orospu anlamına gelen bir lakap takmış da uyanamamışım. Yahu Naz, hadi fişendipsi anladık. Öbürü nasıl bir şey?"

"Çoban böreği işte, bizim kıymalı patates oturtmasının patates püresiyle yapılanı yani ama kıyması farklı hazırlanıyor. O zaman yarın size *shepherd's pie* yapayım, mantıyı sonra yaparım. Olur mu?"

Sibel cevap olarak, "Olur, olur, bal gibi olur" şarkısını söylerken telefonu çaldı.

"Alo, evet. Buyursunlar dünyanın en tatlı, en yakışıklı patronu, hayatımın sert erkeği. Kaçta? Yine aynı otelde mi? Berçem mi? Sordun mu ona, aynı fanteziye devam mı, yoksa başka fantezi mi? Yanıma ona göre giysi alacağım da. Olur, bir saat sonra orada olurum. Daha erken mi? Cavit beni almak için yola koyulsun o zaman şimdi" dedi ve kapattı. Nazlı'ya dönerek, "Bizim işler böyle işte Naz'cım. Naz yapmaya hiç gelmez. Tam havanı bulmuşsun. Özel hayatın, özel anların.. Müthiş haz alıyorsun... Derken bir telefon... Güm! Rüyaya son. Sonra maskeni takıp işine gider, gerekeni yapar, gelirsin. Geldiğinde herkes uyumuş olur, seni uyku tutmaz, sabaha kadar yatakta döner durursun. *For what? Just to finance one third of the shepherd's pie that you will cook tomorrow?*"* dedi.

* Ne için? Yarın pişireceğin çoban böreğinin üçte bir maliyetini karşılayabilmek için mi?

“Sen de uzun süre Londra’da mı kaldın? Nereden kap-
tın bu Londra İngilizce’sini?”

“Ben ortaokulu İstanbul’daki İngiliz Orta Okulu’nda
okudum. Uzun hikâye, sonra anlatırım.

16 Ağustos, İstanbul/Gayrettepe

“Arkadaşlar, şimdi toplantı boyunca konuştuklarımızı toparlıyorum. Arada söylemeyi unuttum, her iki patrikhane de şu ana kadar kayıp bildirisi gelmedi. Bir; maktulün zengin, evli ve İngiliz olması kuvvetle muhtemel. Üzerindekilerin hepsi pahalı İngiliz markaları. Kimlik tespitini zorlaştırmak için cesedi budayacak kadar akıllı biri, aynı zamanda bu giysileri cesedin üzerinde bırakacak kadar nasıl aptal olur, bir türlü anlayamıyorum. Acaba burada ince bir mesaj var da biz mi göremiyoruz?”

Mithat sözü kesti, “Beni İngilizlerle muhatap etmeyin amirim. Onlara kafam çok bozuk.”

“Neden?”

“Biz Bodrumluyuz. Bu İngilizler bizim oradan ecdadımızın mirası ve dünyanın yedi harikasından biri olan mozoleyi söküp British Museum’a götürmüşler. Halikarnas Balıkçısı, kraliçeye mektup yazıp ‘Akdeniz mavisine yakışır, onu geri gönderin’ demiş. Kraliçe ne cevap verse beğenirsiniz? ‘Haklısınız, bulunduğu salonu tam da bu nedenle maviye boyattık’ diye özetlenebilecek bir mektup yazmış Halikarnas Balıkçısı’na. Şimdi ben bu İngilizlerin nesini seveyim, neden seveyim?”

“Boş ver Mithat. Onlar söküp götürmeseydi bizim müteahhitler bedava yontulmuş taşı şu ana kadar bırakırlarmıydı? Hiç olmazsa adamların sayesinde müzede duruyor. Hem muhatap olacağın İngiliz de yok ortada... Olsa

olsa İngiliz cesedi var elimizde, o da tam değil. Nerede kalmıştık?"

"İki" dedi Mithat.

"Evet iki... Maket bıçağı, ustura, falçata benzeri bir kesici alet ile kerpeten, ayakkabı tamircilerinde bir arada bulunur. Ayakkabı tamircileri ve üreticilerinin alayı şüpheli. Üç; son yemeğini öğle vakti balık restoranında yemiş. Muhtemel menü; beyaz peynir, kabak, şarap, kalamar, midye, ne olduğu bilinmeyen bir balık, deniz kestanesi ve frambuaz."

Yaver sözü kesti, "Amirim ben bu sondan ikisinin ne olduğunu bilmiyorum. Hiç duymadım, yemedim."

Mithat söze âdeta atlayıp cevapladı. "Benim ana tarafım Ayvalıklı. Yaz tatillerinde, dedemlere gittiğimizde o beni kıyıya götürür, deniz kestanesi yedirirdi. Kestaneyi ağaçta gören varsa, dikenli bir topak olduğunu bilir. İçinden de bildiğimiz kestaneler çıkar. İşte o dikenli topağa benzediği için vermiş olmalılar o adı. İkiye bölüyorlar. Yarım limonla bir de çay kaşığı veriyorlar, yarım kürelerin içine limon sıkıp sarı sarı bir şeyleri ağzına atıyorsun ve âdeta kaymak gibi boğazından aşağıya kayarak iniveriyor. Çiğnemek falan yok. Dediklerine göre doğrudan namluya gidermiş."

"Ağzına biber süreceğim senin" dedi Nazlı.

Remzi sözü yeniden aldı, "Vikipedya mı oğlum burası? Frambuaz da bildiğimiz, ama ateş pahası olduğu için hiç tadamadığımız bir meyve. Eskiler ahududu der, gençler frambuaz diyorlar. Böğürtlenin bayrak kırmızısı renkte olanı gibi, ama tadı daha değişik. Ben bir kere tattım beleşten, bir daha nasip olmadı" dedi ve önündeki bloknota bir şeyler daha yazdıktan sonra başını kaldırıp devam etti.

"Şimdi aksiyon planına geçiyorum. Bir; üstten kapaklı buzdolabı arayışımız devam ediyor. İşin buzdolabı, falçata,

kerpeten tarafını Yaver'e veriyorum. Kemerburgaz'da görmedik ayakkabıcı, tamirci, üstten kapaklı dolabı olan büfe, lokanta falan bırakmıyorsun. Cesetteki eksikler şu anda o dolapların birinde olabilir. Yanına birkaç arkadaş daha al, iki arabayla tarayın etrafı. İki; Yusuf neydi o geçen gün bahsettiğimiz gürmenin adı? Anladın sen onu. Onu bul, menüyü aktar ve bu menünün İstanbul'da hangi restoranlarda yenebileceğini sor. Restoranları bulursan, git araştır bakalım o öğlen bu yabancıyı gören olmuş mu? Üç; Nazlı, sendeki ilaç kutusunu al ve şu laboratuvara git. Orada Seyfi Bey'i bul ve selamımı söyle. Analizi hızlandıracaklar, ama yine de arada sana biraz ilerdeki İngiliz Konsololuğu'na yürüyerek gidip kayıp İngiliz var mı diye sormaya vakit kalacak. Oradan ayrıldıktan sonra ihbar gelirse derhal seni arasınlar. Dört; Mithat, doğal taşçı mıdır, ne karın ağrısıysa, onlardan kimse senin suratını gördü mü? Seni orada biri görse tanır, polis olduğunu bilir mi?"

"Hayır, hiç gitmedim ki amirim."

"Güzel, şu adresi al. Ama önce eve uğra, sinek kaydı tıraş ol. Lacileri çek, gömlek kravat falan, şöyle saygın bir iş adamı ol. Gönderdiğim adreste sana şoförlü bir araba verecekler, arkasına kurul. Bugün sen, mimar müteahhit Mithat Bey'sin. Bilmem nerede, hastane olabilir, alışveriş merkezi olabilir, bir inşaat yapıyorsun da taşlara bakıyorsun. Kızıltoprak'tan Fenerbahçe'ye giderken oteli geçince sağda teşhir mağazaları var... Önce oraya gidiyorsun. 'Bunları, topluca durdukları yerde görsem bir de', falan diyorsun. Oradan Kemerburgaz depoya telefon açtırtıyorsun yağlı müşteri geliyor diye. Depoda gezmedik yer bırakmıyorsun. Çişin geliyor, tuvalete; şarjın bitti müdürün yazıhanesindeki sabit telefona falan derken her yerin tozunu alıyorsun. Görüşmedik kimse bırakmıyorsun. Bas-kın yaparak da arayabilirdik ama o zaman da karşısında-

ki ilaç deposundakiler duyar ve teyakkuza geçerdi. Anladın değil mi, niye böyle davrandığımızı?”

“Anladım da benim inşaat; hastane mi okul mu, alış-veriş merkezi mi, ne olacağına karar veremedim. Bir de nerede olacağına.”

“Müteahhit ben miyim, sen misin? Uydur bir şeyler. Haritadan gariban bir yer bul da, sanal da olsa oradakiler de bu yatırımdan faydalansınlar bari.”

Mithat da toplantı salonundan çıkınca Başkomiser Remzi kalktı, tam odasına girmek üzereyken, o sırada tırnaklarını törpülemekte olan sekreteri Nevin’e, “Nevin sen de şehrimizdeki bütün beş yıldızlı otellere benim adıma bir yazı gönderiyorsun. Yazıda, odasına dört-beş gündür uğramayan müşterileri var mı? Varsa acil bildirsinler. Bak hâlâ törpü elinde...” dedi ve hışımına odasına girdi.

İlk telefon Yusuf’tandı. “Amirim sevineceksiniz, sizin gurme arkadaşınız çok işe yaradı.”

“Bir; o gurme benim arkadaşım değil, iki; bir işe yaramışsa bırak o sevin. Ne dedi?”

“Vallahi ben şaştım kaldım bu işe. Menüü önüne koydum. İlk bakışta üç restoran adı yazdı. Sonra yenilenleri tek tek ele aldı, kestaneye gelince bir restoranı, frambuaza gelince diğer restoranı çizdi ve kaldı geriye bir tek restoran. O da Tarabya’daki meşhur bir balık restoranı.”

“Yapma yahu, geçen gün bu ukala gurmelerin alayı bir halıttan anlamaz, gözlemeye bazlama der bunlar falan derken cidden işe yaramış be... Helal olsun. Bütün sözlerimi geri aldım. Hadi atla git restorana. Hayırlı haberlerini bekliyorum... Selametle.”

Hemen ardından telefon yine çaldı. Bu defa arayan Nazlı’ydı.

“Amirim, konsolosluğa haber verdim. Şu ana kadar herhangi bir ihbar almamışlar. Alırlarsa beni arayacaklar.

Şimdi sıkı durun. İlaç kapsülünün içinden çıkan madde bingo dedirtecek cinsten.”

“Uyuşturucu mu?”

“İyi tahmin ettiniz. Laboratuvardakilerin dediğine göre metamfetamin kristalleriymiş. İran şekeri ya da *meth* de deniyor. Bu arada tırı elimizden kaçırdığımıza yanarım. Narkotikçi Hamza’yı başından beri gözüm tutmamıştı zaten. Göz göre göre kaçırdık elimizden hazineyi. Benim yerime onun şüphelenip kutulara bakması gerekirdi. Biz ne anlarız bu işten? Narkotiğe haber verecek miyiz?”

“Yok, şimdilik aramızda kalsın. Birazdan Seyfi’yi arar, bir süre gizli kalması konusunda uyarırım” dedi Remzi ve kapattı. Bir süre pencereden karşıdaki parkta çocuk gezdiren anneleri ve bakıcıları izledi. Bu uyuşturucu işine karışanları, gelecek nesilleri çürüten vatan hainleri olarak görürdü hep. Tabii bunlarla doğru dürüst savaşmayı beceremeyen meslekdaşlarına da kızardı. Hele onların arasında rüşvet alarak göz yumanlar yok muydu? Onlar da vatan hainiydi... Hem de en beterinden. “Bu defa çanınıza ot tıkayacağım sizin” dedi içinden. Derken telefonu yine zırlamaya başladı. Bu defa arayan Yaver’di. Üstten kapaklı buzdolaplarından bölgede umulandan fazla olduğunu ama şu ana kadar şüphenilecek bir şey bulamadıklarını söylüyordu. Göktürk Köyü’ne de bakmalarını, sonra dönmelerini söyleyip kapattı. Tam o sırada kapı tıkladı. Gelen Nevin’di.

“Müjdemo isterim.”

“Ne müjdesi kız?”

“Tarabya Oteli.”

“Ne? Adamın otelini buldun demek.”

“Evet, 507 numaralı odada Richard Shenton adında bir İngiliz kalıyormuş. Dört gündür odasına uğramıyormuş.”

Remzi hemen telefonu tuşladı. “Yusuf şu anda neredesin?”

“Restorandayım. Müşterileri hatırladılar. Berçem Holding’in sahibi Bedir Bey diye biriyle gelmişler ve bizde yazılı menüdekileri yemişler. Lakerda da yemişler ama bir tek o bizim listede yok. Balık da lüfermiş. Yürüyerek gelmişler...”

Remzi, Yusuf’un sözünü kesti. “Tabii yürüyerek gelmişler, çünkü İngiliz, Tarabya Oteli’nde kalıyormuş. Hemen çık oradan, otele git. 507 numaralı odaya çık, ne var ne yok, iyice tespit et. Kimlik kayıtlarını almayı unutma. Ne iş yaparmış bu Bedir Bey?”

“Bedir Bey, Canko İlaç’ın bağlı olduğu holdingin sahibiymiş. Yani baş patron. Yemeğin adisyonunun ve faturasının kopyalarını aldım. Nazlı’nın işi bitmişse, arayıp söyleyeyim mi buraya gelmesini? Ne de olsa maktulle aynı köydenler.”

“Tamam ama sen arama. Sapla saman karışır. Amiri sen misin, ben miyim? Şimdi arar, doğrudan otele gitmesini söylerim Nazlı’ya. Otel odasında tespitleriniz bitince beni arayın” dedi Remzi ve telefonu kapattı.

16 Ağustos, İstanbul/Tarabya

Nazlı otele vardığında resepsiyonun arkasındaki duvarda asılı, dünyanın çeşitli şehirlerindeki zamanı gösteren altı saatin arasında, İstanbul yazanı 15:26'yı gösteriyordu. Resepsiyonda hiç zaman kaybetmeden asansöre binip beşinci katın düğmesine bastı. Ancak asansör hareket etmedi. Bozuk olduğuna hükmetti. İndiğinde yandaki asansör yeni gelmişti. İçindekilerin çıkmasını bekledikten sonra ona bindi ve düğmeye bastı. Asansör yine çalışmadı. Döndü, resepsiyona gitti ve kimliğini göstererek 507 numaralı odaya gitmesi gerektiğini söyledi. Bir *bellboy* önde, o arkada yeniden asansöre bindi. *Bellboy* kredi kartı gibi bir plastiği oyuğa sokup çıkardıktan sonra gidecekleri katın düğmesine bastı ve asansör yukarı doğru hareket etti. Nazlı içinden, "Vay anasını, ne sistemler gelişmiş. Artık oda kartı olmayan herhangi bir kata çıkamıyor. Demek yabancıların otel odalarına yaklaşması bu kadar zorlaştırıldı" dedi.

Odaya girdiğinde Yusuf'u cep telefonuyla fotoğraf çekerken buldu.

"Hadi, bir poz ver de, seni de çekeyim."

"Devlet işi yapıyoruz, özel iş karıştırma."

"Valla cep telefonu devletin değil, benim. Onun için devlet kusura bakmasın." Pencereye doğru gidip tülüne ke-nara çekti, "Manzarayı da çekerim, seni de. Alet benim değil mi?" dedi.

Nazlı, "Peki, öyleyse, çek" diyerek, montunu çıkartıp yatağın üstüne attı ve yatağın önüne geçip balerin pozu verdi. Yusuf da çekti. Yanına götürüp cep telefonunun ekranını gösterdi.

"Bak bakalım, iyi çıkmış mı?"

"WhatsApp'tan bana göndermeyi unutma emi? Ee, ne yaptın bakalım ben gelmeden önce ve daha ne yapacağız, anlat."

"Ben de yeni geldim odaya. Aşağıda müdürün odasında epey oyaladılar, ama sonunda evrakları ve kayıtları aldım. Resepsiyon ve *bellboy*'larla görüştüm, ama onlardan işe yarayacak herhangi bir bilgi alamadım. Adam havaalanı taksisiyle gelmiş, sabah kahvaltısını oda servisine söylemiş, sonra da öğle vakti Bedir Bey gelmiş, resepsiyonda buluşmuşlar. Birlikte kapıdan çıkıp sağa doğru yürümüşler. Gerisini biliyoruz zaten. Otelin kamera kayıtlarını incelediğimde adam otele girerken, çıkarken ve lobiyeyle etrafta endişelenebileceğimiz bir görüntüye rastlamadım. Durum bu. Hadi işimize bakalım. Maktul pek tertiplymiş anlaşılan. İngiliz olduğundan herhalde."

"Yok canım, benimki de İngiliz'di. Hem de has İngiliz olmakla övünürdü. Evin sağından solundan giyilip dü-rülmüş çorap, atılmış atlet, fanila toplamaktan imanım gevremişti."

"O zaman bu maktul asilzade olsa gerek?"

"İnsanın içinde olacak ya da temizlik konusunda titiz bir anneden yetiyecek."

Yusuf, cep telefonunun tuşuna basarak konuşmaya başladı.

"Tarih 16 Ağustos. Yer Tarabya Otel, 507 numaralı oda. Richard Shenton'un odası. Yatak yapılmış. Yastıkların birinin üzerinde bir çikolata var. Komodinlerin üzerleri boş. Tuvalet masasında Ağustos ayının *The Economist* dergisi

var. Alttaki çöp tenekesine buruşturulmuş kâğıt mendil ve üzerinde *Cafe Pushkin/Moscow* yazılı, içi boş kibrit kutusu atılmış. Pencere kenarındaki iki koltuktan birinde kahverengi bir deri mont, diğerindeyse beyaz bir gömlek asılı. Sehpadaki küllükte yarıya kadar içilmiş ve kendiliğinden sönmüş bir havana puro var. Uçak kabinine alınabilecek ölçülerde bir valiz. Markası Lancel. Tutma yerinin kenarına *Moskova-İstanbul/Cabin* etiketi iliştilmiş. Gardropta asılı iki pantolon, üç gömlek ve çekmecece iki adet katlanmış tişört...” O sırada tuvalete girmiş olan Nazlı eliyle gel gel yaptığı için oraya doğru seyirtti.

“Lavabonun yanında bir adet kahverengi deri kaplı not defteri” diyerek kaydı kapattı.

“Başka bir şey var mı gözüne ilişen?”

“Yok.”

Nazlı elinde not defteriyle maktulün montunun asılı olduğu koltuğa oturdu. Uzanıp yarı açık tülü sonuna kadar itti ve manzaraya bakarken, “Remzi Amirim bizden telefon bekliyor” dedi.

“Yahu iyi ki hatırlattın” diyerek Yusuf telefonu tuşladı. “Alo, amirim. Nazlı da geldi, odadaki tespitleri bitirdik. Ben sesli kayıt ve fotoğraflama yaptım, ikisini de göndereceğim size. Ama kısaca özetleyeyim. Moskova’dan geldiği kesin. Valizindeki etiket bunu teyit ediyor. Ayrıca çöpte *Cafe Pushkin* kibriti bulduk. Bir de not defteri bulduk, Nazlı şu anda ona göz atıyor. Başka bir şey? Peki, amirim” dedi ve kapattı.

Nazlı not defterini karıştırıp duruyordu.

Yusuf, “Kayda değer bir not var mı?” diye sordu.

“Bakıyorum” dedi Nazlı. “Son not pek enteresan. Moskova yazılmış. Sonra da iki Rus ismi. Karşısına not düşmüş, ‘*Taleplerini kabul etmedim. Her yere mal satmakta serbest olduğumu söyledim. Pek hoşlanmadılar.*’ ”

“Bingo! Bak sen şu işe. Ruslar adama diyor ki ‘şuna ya da şunlara mal verme’ o da diyor ki ‘keyfimin kâhyası mısın?’ al sana ihtilaf.”

“Doğru.”

Yusuf tekrar telefona sarıldı. “Amirim, Nazlı defterde önemli olabilecek bir not buldu. Adam, iki Rus adı yazmış ve yanına not düşmüş. Mealen diyor ki, ‘Şuna buna mal verme dediler, ben kabul etmedim. Onlar da hoşlanmadılar.’ Tamam amirim, anlaşılmıştır.”

“Yani?” diye sordu Nazlı.

“İşimiz bitti” dedi Yusuf ve bir sigara yakıp beyaz gömleğin asılı olduğu koltuğa oturdu.

“Burada sigara içiliyor mu?”

“Baksana merhumun son purosundan kalan şu küllükte duruyor. Benim başım kel mi?”

Nazlı kalkıp pencerenin kenarına gitti. Hem boğazı seyreliyor, hem de düşünüyordu. İşte hoşlandığı adamla bir otel odasında beraberlerdi. Hem de görevdeyken. “Hep böyle aykırı durumlarda aklına seks gelir” dedi içinden. Boğazının kuruduğunu, yanaklarının yanmaya başladığını, burnunun terlediğini ve alt tarafının ıslandığını hissetti. Aniden döndü, Yusuf’a baktı ve kararını verdi. Seri hareketlerle kapıya gitti, tokmakta sallanmakta olan, “*Rahatsız etmeyiniz*” yazılı kartonu çıkardı, kapıyı açarak dışardaki tokmağa asıp kapıyı tekrar kapadı. Döndü ve Yusuf’un önüne geldi. Sigarasını küllükte söndürdükten sonra elinden tutup ayağa kaldırdı. Yusuf hiptonize olmuş gibi şaşkın bir vaziyetteyken Nazlı dudaklarını onun dudaklarına yapıştırdı. Uzunca bir süre öpüştiler. Soluklanmak için ara verdiklerinde Yusuf, Nazlı’nın bluzunun düğmelerini açmaya başladı. Nazlı sütyen giymemiş, dik memeleri ortaya çıkıvermişti. Yusuf tişörtünü süratle çıkartırken, Nazlı nefes nefese sordu.

“Şu önüme batan alet devletin mi, senin mi?”

“Evet” dedi Yusuf, “O alet de benim.”

“Güzeeel.”

Yeniden şehvetle öpüşürken sarmaş dolaş oldular ve yatağa doğru yavaş yavaş ilerleyip kendilerini o vaziyette yatağa bıraktılar.

Nazlı'nın tek bir topuk darbesiyle mont yeri boyladı.

18

17 Ağustos, İstanbul/Gayrettepe

“Arkadaşlar, mükemmel bir takım çalışması yaptınız ve vakanın *corpus incognito* tarafı sona erdi. Gerçi cesedi ailesi teşhis edene kadar ufak da olsa bir risk var, ama bana göre bu beden Richard Shenton’a ait” der demez Yaver sordu.

“Amirim, o ne demek?”

“Latince, ‘kimliği meçhul ceset’ demek. Not edin bir yere, belki bir gün ukalalık yapmak için size de lazım olur. Dönelim konumuza... Geride hâlâ iki soru var. Bu iki soru bizim departmanın sorunu. Cesedin geri kalan parçaları nerede? Cinayeti işleyen kim? Elimizdeki verilere bir daha bakalım. Maktul İngiliz fabrikatör. Şirketi, ilaç fabrikaları ve laboratuvarlar için malzeme imal ediyor. Türkiye’ye de satıyor. Alacak, verecek, paylaşma hesaplaşması diye düşünürsek, burada ondan mal alan kişilerin listesi lazım. Bu şirketin bir mümessili, dağıtıcısı falan yok mu, ona bakalım. Yok eğer İngiltere’deki ortaklarıyla ya da başkalarıyla bir hesaplaşmaysa, ortakları ve ailesine sormamız lazım... Arasının kötü olduğu birileri var mıydı? Bu durumda İngiliz polisiyle ortak çalışmamız gerekecek. Ama İngiltere’deki anlaşmazlığın hesabı, niye İstanbul’da görülsün? O da pek akla yatkın gelmiyor.

Elimizde bir veri daha var. Maktulün not defterine yazdığı, Moskova’da iki kişiyle anlaşmazlığı olduğu. Bu iki ismi de yazmış. Nikolay İvanov ve Vladimir Golubev. Şim-

di diyeceksiniz ki, 'Moskova'da adamı temizlemek varken niye İstanbul'a bıraksınlar ki işi?' Ancak şu anda akla en yakın olasılık da bu. Tabii ki mevcutlar arasında. Yarın bir başka olasılık çıkar ve bunu sollar, onu bilemem.

Bir başka konu da bu adamın ailesi bugün, yarın İstanbul'a geliverir ve cesedi götürmek ister. Onlara, 'Bunu alın peşinat sayın, diğerlerini de üç taksitte göndereceğiz' mi diyeceğiz. Onun için şimdi konsoloslukla görüşüp ailenin gelmesini geciktirmeliyiz. Nazlı, bu iş otomatik olarak senin. Git, hem ailenin geç gelmesini sağla hem de konsolosluk, İngiliz polisiyle irtibata geçmemize yardımcı olsun."

Nazlı atıldı. "Konsolosluğa gider, hallederim amirim."

"Güzel, devam ediyorum. Tarık, şu senin öne sürdüğün cinayet-narkotik komplo teorisi vardı ya... O olasılığı da ciddiyetle ele almanın zamanı geldi sanırım. Size şu aşamada detaylı açıklama yapmayı uygun bulmuyorum ama yeni tespitlerimiz oldu. Depoda uyuşturucu işi döndüğü kesin. Ama en önemli delil olan tır, narkotik tarafından salıveriliyor. Delilimiz yok. Ve ne enteresandır ki ceset, uyuşturucu işi döndüğünden şüphelenilen deponun çöp bidonunun yanında çıkıyor. Narkotik, ilaç deposunun üstüne hiç gitmiyor. Konu hâlâ bir narkotik konusu değil... Bir faili meçhul cinayet. 'Cinayeti depoda araştıralım' diyoruz. 'Sakın ha, biz narkotik olarak orayı takibe aldık, işimizi bozarsınız' diyorlar. Benim de bu dönen dolabı bir türlü aklım almıyor. Bugün narkotikle en tepeden bir görüşme yapacağım. Orası da harekete geçmiyorsa, o zaman iş başa düşecek ve narkotiği falan dinlemeyip deponun üzerine yürüyeceğiz... Ortalık darma duman olacak. Ortada bir cinayet var ve failini bulmamız lazım. Mesele bu kadar basit."

Sözü kesen yine Nazlı oldu. "Amirim bu Hamza deni-

len adamda bir iş var. Onun, hani benim kündeğe getirdiğim ortağı varya, adı Murat. İyi bir polise benziyor. Belki bize yardımcı olur. Bana onunla birlikte çalışacağımız bir görev ayarlayın, belki ağzından işimize yarayacak laf alırım.”

“İşte onu yapamam. Narkotik bizi muhtemelen kendi menfaati için bu işe bulaştırdı. Ben teklif etsem de kabul edeceklerini hiç sanmam. Murat’ı yedi düvel önünde rezil eden sensin, onun için senin yemeğe çıkma teklifini reddedeceğini hiç sanmam.”

Bu defa da Mithat söz aldı. “Murat için çapkın derler. Dimyat’a pirince giderken eldeki bulgurdan da olmaya-lım” der demez Nazlı hiç zaman kaybetmeden lafı gediğine oturttu.

“Hiç merak etme Mithat. Senin bu endişeni ortadan kaldırmak için Murat’ın tek taşığını getirip eline veririm. Sen de onunla cesedin eksikliğini tamamlarsın. Pardon, husye demem gerekirdi.” Ortalık birdenbire buz kesildi.

“Haydi işimize dönelim. Ne diyorduk?”

“Narkotikçileri ikna etmem gerekir, diyordunuz amirim” diye hatırlattı Yaver.

“Ha, tamam. Benden haber bekleyin. Şimdi geçiyorum aksiyon planına. Bir; Nazlı konsoloslugu ve Murat’ın tek husyesini hallediyor...” Gülüşmeler konuşmasını bastırınca Remzi sustu. Yine sessizlik olunca devam etti. “Gitmişken maktulün şirketteki görevini de tam öğren. Gerekirse ortakları ya da ailesiyle telefonda görüşüp İstanbul’a tam olarak ne iş için geldiğini sor. Londra’dan direkt Moskova’ya mı uçmuş, yoksa başka bir yere gidip oradan mı Moskova’ya geçmiş? Saatinin markası, modeli ve nikah yüzüğü nasılmış, onlara sor. Hadi sen yollan yoluna” dedi ve Yaver’e döndü. “İki; sen de Kemberburgaz ve civarındaki ilaç deposu ve mermer deposu dışındaki her yeri araştı-

rıyorsun. Aleni araştırma olacak bu. Polis kimliğini gizlemeden çöpte bulunmuş olan ceset konusunda yardım istiyorsun oradakilerden. Haydi naş!”

Mithat’a döndü. “Üç; sen de Kâğıt Toplayıcıları Derneği başkanı Kamil’in telefonunu Nevin’den al. Kamil sana o bölgede kim bu işlere bakıyor, söyler. Git onu bul. Bir baş ve on parmak getirene bin lira ödülümüz var. Ama taze kesilmiş olmayacak. Aralarından bir uyanık ya da bir deli çıkar, ödülü duyunca keser getirir alimallah, bir de onunla uğraşırız.” Gülüşüler.

“Dört; Yusuf, ilaç deposunun kamerayı verdiği tamirci seyahatten bugün dönecek demiştin. Git onu bul ve kayıtları incele. Sonra dön ve şu Bedir Bey denen büyük patronu, önceden randevu alarak, makamında ziyaret et. Bakalım renk verecek mi? Pervasız davran. Kimseden korkacak, çekinecek hâlimiz yok. Birlikte yemek yedikleri adam bir saat sonra öldürülüyor. Adamın çekiniyor olması lazım... Köşeye sıkıştır bakalım, ne tepki verecek? Ha... Unutuyordum, çıkarken Nevin’e söyle Berçem Holding’e bağlı şirketlerin bir dökümünü ve ticaret sicil kayıtlarını dosya hâline getirip masama koysun. Haydi fırla... Selametle.”

19

17 Ağustos, İstanbul/4. Levent

“Biraz geriye sar” dedi Yusuf teknisyene ve görüntüler geriye doğru gitmeye başladı.

“Tamam.”

Resim dondu kaldı.

“Şu çöp konteynerinin önüne gelip duran arabanın plakasını görünceye kadar yavaş yavaş ilerle. En iyi görülebildiği yerde dur.”

Teknisyen, Yusuf’un dediğini yaptı. Plaka tam okunur hâle geldiğinde videoyu durdurdu. Yusuf elinde hazır tuttuğu cep telefonunun memo bölümüne plakayı tuşladı. Dışarı çıkınca, önce plaka numarasını *WhatsApp*’dan Başkomiser Remzi’ye gönderdi, sonra bir süre bekleyip telefon etti.

“Amirim, ben Yusuf. Plaka numarasını aldınız mı?”

“Almasına aldım da, neyin plakası bu?”

“Tamirdeki kameradan kayıt çıksa bile işimize yaramazdı, çünkü olaydan iki gün önce sökmüşler kamerayı. Ama tamirci uyanık çıktı ve orada, yolun başındaki kavşakta bir mobese kamerasından bahsedince, ben de geldim mobese kayıtlarını inceledim ve bingo! TIR yanaşmadan az önce siyah mı, lacivert mi olduğu pek belli olmayan “E” serisi bir Mercedes geliyor çöpün kenarına. Tam o sırada TIR geldiği için arkada kalıyor... Göremiyoruz sonrasını. Ama biraz sonra uzun boylu kumral bir adam arkadan tırın önüne gelip bir şeyler konuşuyor ve

anlaşılan yol istiyor. Şoför biraz tartıştıktan sonra yol veriyor ve Mercedes fırlayıp gidiyor. Şoför, tırı eski yerine çekiyor. İşte o plaka Mercedes'in plakası. Görüntülerin bize yararlı olabilecek kısmını USB flash belleğe kaydettim, getiriyorum."

"O zaman mermercinin bekçisi nasıl bir şey görmemiştir?"

"Mermercinin kamera açısına göre otomobil, tırın arkasına düşmüş, bekçi de önündeki bir şeyle ilgilenirken otomobil gelmiş ve tekrar başını kaldırdığında çekip gitmiş olabilir. Ben bir kasıt görmüyorum. Ama onların kamerasının kayıtlarına bir daha bakar size söylerim. Bedir Bey'in sekreteri herhangi bir zorluk çıkartmadan randevuyu verdi. Şimdi ona gidiyorum."

"Hay sen çok yaşa" dedi Remzi. "Plakayı Nevin'e veriyorum, araştırsın bakalım. İyi iş çıkarttın. Görüşme sonucunu bekliyorum."

Yusuf arabayı Kanyon AVM'nin otoparkına bırakıp yakın mesafedeki Berçem Holding ofisinin yer aldığı plaza ya yürüdü. Kapıdan geçerken çıkan en yüksek desibelli alarm zili, üç güvenlikçinin üçünü de alarma geçirdi. Kimliğini uzaktan göstererek onları yatıştıran Yusuf, resepsiyondaki kıza Bedir Bey'le randevusu olduğunu söyledi. Kız, Yusuf'a koltukta istirahat etmesini, yukarıya haber vereceğini ve birinin gelip kendisini götüreceğini nezaketle söyledi. Kız güzeldi. Özellikle de cildi. Beyazdı da sanki pembe hareler vardı cildinde. Ya da şeffaf mıydı ne? İkna edici ses tonuna ve konuşma tarzına da hayran kalan Yusuf, kızın davetini kabul ederek koltuğa çöktü. Normal şartlarda, öyle bir durumda kimliğini gösterip güvenlikçilere özel geçiş bariyerini açtırıp geçmesini de bilirdi ama kızdan etkilenmişti. Kız lokum gibiydi. Nazlı'yı düşündü. Mesele güzellikse, bu kız Nazlı'dan daha güzeldi.

Ama Nazlı'da bu kızda olmayan bir şey vardı. Neydi o? "Çekicilik" diye düşündü. Evet, çekicilik. Ayrıca Nazlı yataкта seks yapmıyor, sanki dövüşüyordu. Böylece seks daha vahşi ve daha zevkli oluyordu. Acaba bu kızla seks nasıl olurdu? "Yine de Nazlı'yı tercih ederim" diye düşündü. Tam o sırada bir başka kız telaşla geldi ve onu alıp 33. kata çıkarttı, Bedir Bey'in sekreteri olduğu her hâlimden belli bir kaşara teslim etti ve geldiği hızla gözden kayboldu. Sekreter kırk-kırk beş yaşlarında olmalıydı. Son derece frapan giysiler içinde, fettan birine benziyordu.

"Ben Ebru, memur bey" dedi, "Bedir Bey'in özel asistanıyım."

Yusuf da elini uzatarak, "Ben de Komiser Yusuf, memnun oldum Ebru Hanım" dedi.

"Ay, pardon Komiserim. Ben oldum olası bu resmî rütbelerden pek anlamam. İçerde biri var, görüşmesi bitmek üzere. O çıksın, sizi alacağım. Beklerken size ne ikram edebilirim?"

"Çay" dedi Yusuf. "Mümkünse ince bellide."

Ebru, podyuma çıkmış manken edasıyla kırıta kırıta Yusuf'un önünden geçerek çay almaya giderken, "Ah, Yusuf Bey'ciğim, herkes ince belli arayınca bizim gibi kalın bellilere talep azaldı" dedi ve cevaba süre bırakmadan koridorda bir odaya girip kayboldu.

Yusuf, "Dakka bir gol bir" diye düşündü. "Bu hatunda iş var." Hemen davranıp bir kartvizit çıkarttı. Masada duran ajandanın üzerine bıraktı. Ebru elinde çayla tekrar koridorda görününce bu defa Yusuf laf attı.

"Ebru Hanım, sizin de maşallahınız var. Böyle büyük paralar ve problemlerle uğraşan birinin temposuna yetişmek bir hayli güç olsa gerek. Uzun mesai yapıyor olmalısınız. Bravo valla. Bir de üstüne evde çoluk çocuk, eş falan. Zor iş. Allah kolaylık versin."

“Valla, kızım üç sene önce evlenince evde annem ile ben kaldık. Benim eski koca da sizin gibi ince belli meraklısıydı... kaptırdık. Akşam yine evde anneciğimin İkinci Dünya Savaşı sırasında nasıl karneyle ekmek aldıkları hikâyesini dinleyeceğimden emin olduğum için uzun mesai saatleri daha çok işime geliyor.”

“Kartımı koydum şuraya, bir arzunuz olursa, emniyet-te işiniz olursa, memnuniyetle yardımcı olurum. Oradaki cep telefonum yirmi dört saat açıktır. Yani mesai süresinde sizinkini katlarım.”

Gülüştüler. Tam o sırada kapı açıldı ve önce konuk, sonra da Bedir gözüktü. Bedir, konuğunu asansöre kadar yolcu ettikten sonra geldi, Yusuf’la tokalaştı ve koluna girerek odasına soktu. Yusuf, “Sekreteri laçka, bu adam başka laçka. Bu ne samimiyet?” diye düşündü. Yusuf’u bir koltuğa buyur ettikten sonra Bedir, makam koltuğuna oturmak yerine tam karşısındaki koltuğa oturdu.

Ebru, Yusuf’un yarım kalmış çay bardağını sehpayaya yerleştirmek üzereydi ki Bedir, “Komiserime yeni çay ver, bana da bir sade kahve” diye sordu.

Biraz bekleyip kapının kapanma sesini işittikten sonra Yusuf’un uzattığı kartvizite bakarak, “Buyrun sizin için ne yapabilirim?” diye sordu.

“Bedir Bey, holdinginizin iştiraki olan bir şirketin deposunun çöp konteynerinde bulunan, başı kesilmiş cesedin Richard Shenton adında bir İngiliz’e ait olduğu tespit edildi. Tanır mıydınız merhumu?”

“Richard mıymış? Ölmüş mü Richard? Kim öldürmüş? O kadar şaşkın ve üzgünüm ki! Kardeşim gibi severdim Richard’ı. Düşünebiliyor musunuz? Öğlen birlikte yemek yediğiniz kanlı, canlı adam, göçüveriyor bu dünyadan. Hem de hunharca bir cinayete kurban giderek. Size nasıl yardımcı olabilirim komiserim?” diye sordu.

“Merhum Richard’la nasıl bir ilişkiniz vardı?”

“Bizim holdingin iştiraki olan, yedi yıl önce satın alıp büyüttüğümüz Canko İlaç şirketi var. İşte o zamanlar malzemeleri, Richard’ın Chertsey Pharma Plc. adındaki şirketinden almaya başladık. Sonra da her yıl yine aynı firmaya siparişler verilerek eksik gedik tamamlandı. Bu yıl, Canko İlaç kapasiteyi artırmak istedi. Bizimkiler bir sipariş listesi oluşturup Chertsey Pharma’nın yöneticileriyle fiyatta anlaşmışlar. Biz de o gün toplandık ki biraz da patron iskontosu alalım, işi bağlayalım diye. Nitekim anlaşmıştık sorunsuz.”

“Yemeği yediniz, pazarlığı yaptınız ve kalktınız masadan. Peki, sonra ne oldu?”

“Ne olacak? Ben, Richard’ı otelden alıp restorana yürüyerek getirmiştim. Yine oraya dönecek sandım. Meğer Güngören’e gidecekmiş. O zaman arabaya binmeyi teklif ettim. Niyetim, önce beni şirkete bırakmaları, sonra da Güngören’e devam etmeleri idi. Nitekim öyle de oldu. Bizim plazanın önündeki kamera benim tek başıma girişimi kaydetmiş olmalı. Ondan sonra da toplantı üzerine toplantı. Valla buradan o gün akşam dokuz buçukta çıktığımı sekreterim Ebru sonradan söyledi. Ben kol saati de takmam ki saatten haberim olsun. Çalışmaya dalmışım, zaman su gibi akıvermiş.”

“Sipariş listesi demiştiniz. Bir kopyasını alabilir miyim?”

Bedir, masasının üzerindeki dosyanın içinden bir A4 kâğıdı çekip Yusuf’a uzattı.

“Bunu giderken sekreterime verirsiniz, o size bir kopya çıkartır. Başka sorunuz var mı? Birazdan bir toplantıya katılmam gerekiyor da.”

“Richard’ın başını ve on parmağını bulmamıza yardımcı olur musunuz?”

“Nasıl yani? Baş ve parmaklar yok mu? Çok zekice. Adamlar profesyonelmış desenize. Valla o işlerden hiç anlamam. Haber alıp da size yardımcı olabileceğim öyle bir çevrem de yok. Yine de aklımda bulunsun tabii.”

“İki sorum daha olacak. Düşmanınız var mı Bedir Bey? Yani tanışıklığınız olan bir adamı öldürerek size ait deponun çöpüne atacak kadar?”

“Düşmanım yoktur, ama rakiplerim var. Ancak onların böyle hunharca bir cinayet işleyeceklerini sanmam. Onlar olsa olsa adamı batırırlar. İki soru demiştiniz, bir çıktı.”

“Richard’ı siz mi öldürttünüz Bedir Bey?”

20

17 Ağustos, İstanbul/Tepebaşı

Nazlı, konsoloslugu ikna çabalarının eski muhataplarıyla başarılı olamayacağını anlayınca, onlarla bir daha aynı yakınlığı bulamayacağını bilmesine rağmen, başkonsolosla görüşmek istediğini söyledi. Başkonsolos dışarda olduğundan bir süre beklemesi gerekeceğini söylediler. Aldırmadı, bekledi. Başkonsolos geldiğinde öğlen olmuştu. Biraz asık suratlı, bakışlarında İngiliz kibrini yansıtan, mesafeli biriydi. Nazlı'yı dinledi, cesetteki eksik uzuvların problem olacağını anladı ve sonunda hak verdi. Adamlarına aileyle görüşülerek iki-üç gün sonra konsolosluktan telefon alıncaya kadar gelmemelerini ya da gelirlerse cesedi bir süre teslim alamayacaklarını anlatmalarını istedi. "Burası Türkiye, DNA araştırma süresi zaman alıyor deyin olsun bitsin" dedi. Chertsey Pharma şirketi CEO'suna telefonla erişilerek Nazlı'nın sorularını yöneltmesi sağlandı. Ama Nazlı'nın aileden biriyle görüşmesi engellendi. Başkonsolosun talimatları bitince, Nazlı bir konuda özel olarak görüşmek istediğini söyledi. Başkonsolos çalışma arkadaşlarını gönderince odada yalnız kaldılar.

"Ekselans, Mr. Shenton'un pis bir işe bulaşmış olup bir çete tarafından öldürüldüğüne ilişkin şüphelerimiz var. Sizin bu konuyla ilgili bilginiz varsa ya da olursa, bizimle paylaşabilir misiniz?"

"Nasıl bir pis iş Miss. Soykan?"

"Uyuşturucu işi gibi."

“Buna hiç olasılık veremem Miss. Soykan. Elimdeki dosyada Richard Shenton’un saygın bir kişi olarak Londra’da birçok üst seviye kulüpte üyeliği bulunduğu yazıyor. Bunlardan bazıları, örneğin Manager’s Club gibileri, üyelerini büyük titizlikle seçer.”

Nazlı izin isteyip kalkarken kartvizitini uzatarak, “Yine de kulağınızda bulunsun ekselansları” dedi ve çıktı.

Taksim’e doğru yürürken İstiklal Caddesi’nin kalabalığına hayretle bakıyor, bakarken de düşünmeye devam ediyordu. Ona, Scotland Yard’da ne öğretmişlerdi? “Cinayetten kim fayda görecektir?” Beyninin yarısı bunu soruyordu ama diğer yarısı tepki veriyordu. “İlaç ve laboratuvar malzemeleri piyasasını bilmek lazım ki Chertsey Pharma’nın rakiplerini bulabilelim. Firmanın başındaki adam ölürse, bundan kim fayda görür? Tabii adamın bir ailesi var. Mirası onlara kalacak. Bu teoriye göre, onlar da şüpheli. Ama adamı ailesi ortadan kaldırırsa İstanbul’u niye seçsinler ki? Londra’da zehir falan verip işini bitirirlerdi. Ortakları varsa, onlar da şüpheli. Ama onlar da İstanbul’u niye seçsin ki. Yine bu iş ticari rekabet meselesi ya da tahsilat meselesi olmalı. Ama adam mal sattığına göre, birilerinden de alacağı olması lazım; genellikle de alacağı olan değil, borcu olan öldürülür bu işlerde. Mafya ya da çete tarafından örnek olsun da karizma çizilmesin diye. Bu ise, tam tersiydi. “Sonra aklına defterdeki notlar geldi. Şu anda en büyük olasılığı, maktulün Ruslarla anlaşmazlığı dolayısıyla öldürülmesine verdi. Bu konuda Başkomiser Remzi’ye katılmamak zordu. Birden arkasında giderek yaklaşan ve ardı ardına çalan çan sesini işitince irkildi. Tramvay yol istiyordu. Kenara çekildi.

Çiçek Pasajı’nın önüne gelince, içeri birkaç adım attı, meyhaneleri gördü ve aklına Murat geldi. Aradı ama cevap yoktu. Pasajdan tekrar İstiklal Caddesi’nin kalabalı-

ğına karışıp biraz ilerleyince telefonu çaldı. Arayan Murat'tı. Meğer kalabalık yerdeymiş de duyamamış, ama arandığını görünce hemen geri aramış. "Yani, 'ilgisizlik yerine, tam tersi sana o kadar büyük ilgim var ki' demeye getiriyor" diye düşünerek rahatladı. Madem ilgi yüksek, damardan mevzuya girebilirdi.

"Murat, bu akşam işin yoksa beraber yemeğe çıkalım mı? Sana borcum var biliyorsun" dedi. Karşı taraftan olumlu cevabı alınca devam etti.

"Ben İstanbul'u bilmem. Yani yeri sen seç, hesaplar benden. Beyoğlu, Nevizade sokakta Boncuk mu? Ben şimdi Çiçek Pasajı'nın önündeyim, ona göre tarif et. Balık Pazarı mı? Haa, evet, sonra sağa sapınca Nevizade ha? Kolaymış. Akşam saat sekizde görüşmek üzere" dedi ve kapattı.

Üstüne başına baktı. Hiç dişi bir hâl göremedi. Eve bu kadar yakinken uğrayıp üzerini değiştirmeyi kafasına koydu ve Sıraselviler Caddesi'ne saptı. Eve gelip de kapıyı açtığı anda bir sürprizle karşılaştı. Meryem, üzerinde bir kazak, kazağın üstünde bir hırka ve yün çoraplarla kanepeye yanlamış televizyon izliyordu.

"Kız hasta mısın? Ne oldu sana böyle? Sabah bir şeyin yoktu."

"Sorma Nazlı, işyerinde aksırdım, tıksırdım. Herhalde soğuk almışım. Patron onlara da bulaştıracığımdan korktu, beni eve gönderdi. Ben de işyeri hekimine görünüp buraya zor geldim. Müthiş bir hâlsizlik var. Niye eve uğradın bilmiyorum ama seni Allah gönderdi. Bak şurada reçete var. Eczane de sokağın köşesinde. Şu iki ilacı bir koşu alıp gelersen de başlasam tedaviye."

"Akşam işten çıkıp direkt konsimasyona gidiyorum da üstümü başımı değiştirmek için geldim. Bak ne de iyi etmişim."

Nazlı reçeteyi alıp çıktı. Eczanede aradığı ilaçları buldu. Eczacı kutuları ekrana tutar tutunaz bip sesi çıkıyor ve anında fiyatını söylüyordu. Eczacıya elli lirayı verdikten sonra ekranı görececek biçimde yana kayd ve “Başka ne bilgiler çıkıyor?” diye sordu

Eczacı soruya şaşkınlığını gizlemeyerek, “Ne isterse-niz var. Bakın kutunun şurasındaki karekodu görüyor mu-sunuz?” dedi.

“Görüyorum. Onun adını bir daha rica etsem?”

“Karekod... Barkod gibi ama daha fazlası. Bakın, burada bu ilaç kutusunun imalat tarihi, son kullanma tarihi, hangi ecza deposundan, hangi gün, saat kaçta bize teslim edildiği falan hepsi yazılı. Tabii ki fiyatı da.”

Nazlı cebinden şüpheli ilaç kutusunu çıkartıp üzerindeki ismi avcuyla kapatarak ekrana tuttu. Ekranda ne ecza deposu, ne fiyat, hiçbir şey belirmedi. Yalnızca üretici firma, üretim tarihi ve son kullanma tarihi yazılıydı. Olması gereken diğer bilgilerin hiçbiri gözüküyordu.

Eczacı da durumu anlamadı. “Bu nasıl olur, anlayamadım. Bu sistem öyle çalışır ki az önce aldığınız ilaç-ları gidip Tekirdağ’da bir eczacının ekranına okutun, bu eczaneden aldığınız anında ekranda belirir. Herhangi bir ilaç kutusunu ekrana gösterince, üretici firma ve son kul-lanma tarihi dışında bir bilgi gelmemesi çok garip.”

“Merak etmeyin eczacı hanım. Bu kutu, ecza deposu-na uğramaksızın ihracata gönderilen bir numune. Onun için karekoda diğer ilaçlar kadar bilgi yüklenmemesi nor-mal” dedikten sonra kimliğini gösterdi.

“Biz hep böyle garip işlerle uğraşıyoruz işte. Son bir sorum olacak, bu ilacın hangi gün hangi vardiyada imal edildiğini üretimi yapan şirket dışında nereden öğrene-bilirim?”

“Herhangi bir ecza deposunun bilgisayar size o bilgi-leri verir. Hatta fazlasını.”

“Nasıl fazlasını?”

“Yani bu ilacın hammaddelerinin hangi fıçılardan alınıp karışım hâline getirildiğine kadar olan tüm bilgileri.”

“Yapmayın yahu! Yani dibine kadar inebiliyoruz mevzunun.”

Eczacı, “Tabii” dedikten sonra elli liranın üstü olan on yedi lira, seksen beş kuruşu Nazlı’nın avucuna bıraktı. Nazlı koşar adımlarla eve doğru giderken marketin önünde duruverdi. Ani bir kararla içeri girip bir bütün tavuk, pirinç ve tel şehriyeyi sepete koydu. Tam kasaya yönelmişti ki aklına, “Kombinasyon” geldi. Yetiştirme yurdunda tavuk suyuna çorba, tavuklu pilav, yoğurt ve salatalık turşusu beraber verilir ve buna kombinasyon denirdi. Hatırlayıp gülümsedi. İçinden, “Kombinasyon yapalım” dedi ve bir kutu yoğurt ile bir kavanoz da salatalık turşusunu kapıp sepete atıverdi. Kombinasyon tamamı. Eve döndü.

Meryem kanepede uyuklarken kapının sesine uyandı.

“Ooo, neler almışsın öyle? Biz iki ilaç ısmarladık, sen marketi boşaltıp eve getirmişsin.”

“Yok valla, pek bir şey yok. Bak bu tavuğu şimdi düdüklüye koyuyorum. Sen zamanı gelince indiriyorsun. Tavuk soğuyunca elinle didikleyip azını çorbaya, çoğunu pilavın üzerine boca ediyorsun. Suyunun yarısını çorbaya... Bak, tel şehriye de burada... Yarısını da pilava koyuyorsun ve işlem tamam oluyor. Yoğurt ve salatalık turşusu da pilavla çorbanın yanında sofraya gelecek. Bu işin raconu böyle, biliyorsun. Kombinasyon yapıyoruz eski günlerdeki gibi. Hatırladın mı!”

“Hatırlamaz olur muyum?” dedi Meryem.

“Araya bu yemek girdiği için *shepherd’s pie*’ı erteliyorum, sonra çamura yattı da yapmadı demeyin.”

“Sen düdüklüye koy, gerisini ben hallederim. Haydi şimdi para kazanmaya... Marş marş.”

Nazlı kendini tekrar sokakta, âdeta sel gibi akan insan kalabalığının arasında buldu. Yine cinayet vakasını düşünmeye başlamıştı ki telefonu çaldı.

“Buyrun amirim.”

“Konsolosluk nasıl gitti?”

“Başta epey direndiler ama başkonsolos gelince işi çözdük. Konsolosluktan bilgi gelmeden, aile yola çıkmayacak. Beni aileyle görüştürmediler ama şirketin CEO'suyla görüştüm. O da bu işe bir anlam veremiyor, şayet aklına bir şey gelirse beni arayacak. Maktul, Londra'dan dosdoğru Moskova'ya gitmiş. Arada başka aktarma yok. Moskova'da iki gece kalmış, oradan da direkt İstanbul'a gelmiş. Uçak biletinin kopyası varmış. e-postayla gönderecekler. Nevin'in mail adresini verdim. Maktulün kol saati, altın Rolex Oyster Perpetual'mış. Adamın dediğine göre nikâh yüzüğü de gümüş ve biraz enliymiş. İçinde karısının adı olan 'Mary' yazıyormuş.”

“Yüzük altın olsaydı bir kuyumcuda bozdurulurken enseleyebilirdik. Ama gümüşü kuyumcuya götüreceklerini hiç sanmıyorum. Saat için şimdi Nevin ikinci elcilere haber bırakır. Saatle ilgili bilgileri bana *WhatsApp*'tan acele gönder. Sen şu anda tam olarak neredesin?”

“Taksim Meydanı'nda.”

“Güzel. Oradan fönikülere biniyorsun. Taksim'den Kabataş'a iniyor. Şimdi, bu föniküler meselesi karışık, sonra anlatırım. Sen metroya in, orada föniküler işaretlerini takip et, trene binip Kabataş'ta in. Zaten tek durak. Kabataş'ta boğaz istikametine giden otobüslerden Sarıyer yazana binip Arnavutköy'de Kolej Durağı'nda iniyorsun. Kıyıda bağlı duran Meltem yatını bul. Kaptanı İsmail, seni bekliyor. Konuyu anlatınca hemen kapacaksın, şimdi bana anlattırma. İsmail'i bir tur dinledikten sonra beni ara.”

“Amirim bir haberim daha var. Bendeki ilaç kutusu-

nun üzerinde karekod diye bir işaret varmış, uygun program yüklü bir bilgisayarın ekranına tutunca hangi gün, hangi saatte, hangi üretim bandında imal edildiğini anında ekrana veriyormuş.”

“Güzel. Bununla nereye ilerleyeceğimizi düşünelim. O kutuyu kasaya koyacaktık, unuttuk. Buraya geldiğinde bana teslim et, onu da güvenli bir yere koyalım. Beni tek-neden aramayı unutma!”

17 Ağustos, İstanbul/Arnavutköy

Kaptan İsmail, pasarelleya rıhtımdan atlamaya çalışan bir kadın görüp de, “Durun hanımefendi, tekneyi biraz tornistan yapayım, mazallah kayar düşersiniz...” diye bağırırken Nazlı, ani bir sıçrayışla pasarellanın üzerine hafifçe tökezleyerek, âdeta kondu. İki adım sonra kaptanın elini sıkıyordu.

“İsmail Kaptan olmalısınız, ben Komiser Nazlı” dedi.

İsmail hâlâ şaşkın bir hâlde, “Ödümü patlattınız Komiserim. Bir an düşeceksiniz sandım, yüreğim yerinden oynadı” dedi.

“Valla kaptan, benim, böyle özel bir yata ilk binişim. Yere tek ayak konuverdim ama bir dahaki sefere çift ayak iniş yaparım, söz.”

İçerden cılız bir hoşgeldiniz işitildi. İsmail içeri doğru bağırdı. “Hüseyin, iki çay koy, sallama olmasın!”

Nazlı hemen konuya girdi. “Kaptan, anlat bakalım neler oldu?”

“Ayın on birinde, akşam namazına bir buçuk saat falan varken şurada bir taksi durdu. Üç adam indiler. İkisinin yabancı olduğu belli. Türk olan geldi, benimle pazarlık yaptı, iki saatlik boğaz turu için anlaştık. Adamlardan parayı alıp yüzlüğü cebine attı, yani hanutunu aldı ve gerisini bana verdi. Adamlar Rus’muş. Birinin elinde bir poşet, diğerinin de elinde bir bavul vardı.”

“Nasıl bir bavul?”

“Hani küçüklerden, tekerlekli, sürüyünce gelenlerden. Neyse buraya oturttuk. Elinde poşet olan, poşetten bir Rus votkası çıkarttı. Hüseyin bardak, buz, kuruyemiş, meyve falan verdi ve çözülüp yol verdik. Daha Akıntı Burnu’nu dönmeden o elinde poşetle gelen Rus, bana el kol hareketleriyle, biraz da İngilizce karıştırarak bir şeyler söylemeye çalıştı. Zor anladım ama sonunda anladım. Sigaramı alıp kaptan köşküne çıkıp oradan kullanmamı istiyormuş. Aslında yanlarında bayan olsa ben zaten yukarıdan kullanacağım ki rahat etsinler. Bunlar iki sap diye dert etmemiş, bari rüzgâr yemeyeyim demiştim. Neyse, biz iki saat turladık ve akşam karanlığı indikten sonra yanaşmaya başladık. Tam şurada bizim tonozu yaklaşıırken bir sesle irkildim. Öne baktım, gemici Hüseyin teknenin burnundan yarı beline kadar sarkmış, halatı aramakla meşgul. “Demek ki o düşmemiş” dedim. Dümeni bırakıp iki basamak merdiven inip baktım, bizim iki Rus hâlâ fondip yapıyor. Neyse tekrar dümene koşup yanaşma manevrasını bitirip sağ salim onları indirdik.”

“Ee, Kaptan bu hikâye için mi getirdin beni buraya?”

“Yok komiserim, sabret biraz. Bugün saat on gibi kahvaltıyı hazırladık. Şu iki tekne berimizde dalış turları yapan Sefer var, onu da çağırdık ve başladık yemeye. Konu konuyu açtı, derken geldik o sese. Sefer demez mi, ‘Ben de işittim’ diye. Ses taa kıyıdan bile işitilmiş, Hüseyin’in bir şeyden haberi yok, garibim bir ona bakıyor, bir bana. Demez mi, ‘Gelirken Rus’un birinde bavul vardı da giderken yoktu.’ Bizim ampul yandı. Hatırlamaya çalıştım. Ben adamları tekneden yolculadım. Arkaları bana dönük hâlde tekneden çıktıklarında ellerinde bavul falan yoktu. Hüseyin de o sırada rıhtımda çıkana el veriyordu ki alkollü oldukları için düşmesinler. O da görmemiş bavul falan da, ondan söylüyor. Dedim ki, ‘Bu işin altından bir

çapanoğlu çıkacak, şunu bir arayalım.' Haydaa, biz kahvaltıyı bıraktık, başladık bavulu aramaya. Orası senin, burası benim, teknede aramadık yer bırakmadık. Ama nafile, teknenin sintinesine varıncaya kadar baktık, bulamadık. Sonra Deniz Polisi'ni aradık, durumu anlattık. Gelen giden olmayınca, bir de bizi adam yerine koymuyorlar diye kalayladık onları. Meğer işin erbabına iletmişler haberi. Boş yere bizden küfür yediler."

"İsmail Kaptan, çok acele bir dalgıç bulabilir miyiz? Ama çok acele, çünkü bir-iki saate karanlık basacak."

"İyi olacak hastanın doktor ayağına gelirmiş da! Bizim Sefer'in dalış brövesi var. Beş yüz lira parayı alır."

Sonra, çayları masaya bırakmakta olan Hüseyin'e dönerek, "Git bi koşu Sefer'i bul" dedi. Sen de yardım et ona, giyinsin, dalgıç takım taklavatını da alıp acele gelsin."

Tek başına dalmak, dalış kurallarına aykırı olmasına rağmen bunu isteyen bir polisti ve zamanın da kısıtlı olduğunu söylüyordu. Az zamanda kazanacağı parayı da düşününce Sefer dalmayı kabul etti. Hüseyin üç adımda rıhtımı buldu ve koşmaya başladı. Az sonra elinde koca bir tüple Hüseyin ve arkasında dalgıç kıyafetlerini kuşanmış Sefer geldiler. İsmail tekneyi açığa aldı. Yerin tam neresi olduğu hakkında biraz tartıştıktan sonra Sefer daldı. Bir süre sonra suyun içinde bir şeyi çekerek teknenin kıçına geldi. Kaptan ile Hüseyin tuttuğu şeyi tekneye çıkartmak için yardımcı oldular. Bavul dedikleri, Samsonite'ın en ufak çeşidiydi. Her iki yanda, açılmış büyük deliklerden içindeki su bir süre fışkırarak aktı. Sonunda akacak su kalmadı. Bavul kilitli değildi. Nazlı herkesi bavulun başından bomba çıkabilir yalanıyla uzaklaştırdı. Lastik eldivenler giyerek bavulu dikkatlice açtı. İçine bakıp incelemesini bitirdikten sonra bavulu kapattı. Hemen lastik eldivenleri çıkartıp telefonunu tuşladı.

“Amirim, ben Nazlı. Bana beş yüz lira borcunuz oldu. Dalgıç parası. Şu anda denizden çıkarttığımız bavulun içinde bir baş ve on parmak var. Tabii altı tane de Arnavut kaldırım taşı, ama onlar sayılmaz. İngiliz Konsololuğu’nu arayayım mı hemen?”

“Ara ama oradan bir yere ayrılma, hemen iki adam gönderiyorum.”

Nazlı telefonu kapattı ve düşünmeye başladı. Kafa ve parmakları bulmuş olması büroda onu hafife alanlara gözdağı olacaktı. Neşesi yerine geldi. Telefonu yeniden tuşladı.

*“Hello Mrs. Elizabeth, I have good news for you. We found all... Yes all of the missing parts... Yes, the family can come now”** dedi ve kapattı. O sırada kaptan, acil bir şey varmış gibi önünde dikilmiş duruyordu.

“Komiserim, Sefer’in parasını versek de gitse.”

Nazlı çıkartıp beş tane yüzlüğü Sefer’e uzatırken, “Yahu burada üç tane zıpkın gibi denizci var, defineyi bile deryadan kanırtıp yukarı aldınız da şu iki Rus’u getiren acentacının hangisi olduğunu bulamadınız. Aşk olsun size” dedi.

Kaptan, “İlk defa gördüm o adamı. Hüseyin, sen görmüş müydün o genci hiç?” diye sordu.

“Ben de ilk defa...” diyecekken, Sefer, Hüseyin’in sözünü kesti.

“Yanımızdaki büyük tekneye geçen ay bir Rus grubu getirmişti aynı adam. Biraz bekleyin. Üstümü değiştireyim, öğrenip gelirim.”

“Bekliyorum” dedi Nazlı ve çayına uzandı. Kaptan İsmail ile Hüseyin de dalgıcın peşinden gidince teknede

* Merhaba Mrs. Elizabeth, size iyi haberlerim var. Bulduk... Evet, bütün kayıp parçaları... Evet, aile şimdi gelebilir.

yalnız kaldı. Polis Evi'ndeki odasında böyle bir motoryat gördüğünde aklından geçenleri düşündü. Daha dileğinin üstünden iki üç gün geçmeden lüks bir yatta oturmuş, çayını yudumluyordu. Yani dileği fazlasıyla yerine gelmişti. Fazlası, yanı başındaki bavulda duran bir insan başı ve on parmaklı. Yıllar önce okumuş olduğu Sait Faik'in "Lüzumsuz Adam" öyküsünün son paragrafı geldi aklına. Öykünün kahramanı bir gün vapura binip Bebek ile Arnavutköy arasında bir yerde kendini denize bırakıp hayatına son vermekten söz ediyordu. Ne garipti ki yıllar boyu o öyküdeki Bebek ile Arnavutköy'ü merak edip dururken işte şimdi tam da oradaydı. Ve burada olmak onu hayata bağlıyordu. Hem de nasıl!

Etrafındaki onca güzelliğe doyumsuzca bakarken aklına Gaziantep'li eski müdürü Arif geldi. Arif'in her yeni gördüğü tabiat güzelliği karşısında, "Aynen Entep" dediğini hatırladı. Entep dediği, Gaziantep'in eski adı, Aynıtap'tı. Gaziantep'li başka diyarların güzelliklerini her gördüklerinde böyle derlerdi. Doğup büyüdüğü şehre olan özlemlerini ve şehirlerinin gördükleri güzel manzaradan aşağıda kalmayacak güzelliklere sahip olduğunu bundan iyi nasıl ifade edebilirlerdi ki? Arif burada olsaydı mutlaka yine, "Aynen Entep" derdi. Nazlı'nın yüzündeki gülümseme âdeta yapıştı kaldı.

Önünde kıpır kıpır oynayan denize tekrar doya doya baktı. Gözlerinin rengi gibi masmaviydi. Gökyüzüne baktı, o da masmaviydi. Deniz mavi, gökyüzü mavi, sonsuzluk maviydi. Mavi, onun en sevdiği renkti. Sait Faik'in yarattığı karakterin, kendisini akıp giden mavi sulara bırakarak öldürmek istediği yerde, kanatlı bir beyaz ata binip havalanmak, o diyardan bu diyara gezmek istiyordu. Kendi gidemese de düşleri gidebilirdi. İçinden bir şeylerin yükseldiğini hissetti. Alçaktan uçan bir martı kendi-

sine yaklaştığında bet bir ses çıkartarak iki-üç kanat çırpmasıyla yükselerek gözden kayboldu. O sırada geçmekte olan koca şilebin borazan gibi çalan düdüğüyle irkildi. Şilebin gidiş istikametindeki ufak balıkçı teknelerinin saldırya uğramış karıncalar gibi sağa sola aceleyle kaçışıklarını gördü. Hayat böyle olunca güzeldi. Elinde olsa bütün gün boğazı seyredebilirdi. İçinden, "Bir gün inşallah nasip olur" dedi.

Biraz sonra Sefer nefes nefese geldi ve Nazlı'nın eline bir kâğıt tutuşturdu. Nazlı, kâğıtta yazılanları okudu ve eli hemen telefonuna gitti.

"Amirim, iki Rus'u buraya getiren kişi Bülent Tekin. Varır Turizm acentası, Fındıkzade Hocaselim Sokak on yedi numara. Arkadaşlar acele ederse acenta kapanmadan adamı alırlar ve bu gece Rusların işini bitiririz."

Telefonu kapattıktan sonra tekneye binmekte olan kaptana sordu. "Adamların votka şişesi duruyor mu?"

"İçinde az bir şey kalmıştı, atmadık, buralarda bir yerdedir" deyip kanepenin yastığını kaldırdıktan sonra tam bölmenin kapağını açmaya yeltenirken, Nazlı, "Dur, şişeyi sakın elleme. Bana bir poşet getir" dedi.

Kaptan mutfaktan buruş buruş bir poşet alıp getirdi. Nazlı poşeti açıp bölmedeki şişelerin arasından kaptanın gösterdiği şişenin kafasına geçirip çıkarttı ve ters çevirdi. Bu bir Stolichnaya şişesiydi. Şişe tersten de olsa poşetin içine yuvarlandı. Nazlı poşetin ucuna sıkı bir düğüm attı. Kaptan hâlâ ne olup bittiğini anlayamamış hâlde bakıyordu.

Nazlı bunu fark edince, "Parmak izi bırakmışlardır, delil bu şişe. Merak etme, işi bitince şişeyi getiririm, kalanı birlikte deviririz İsmail Kaptan" dedi.

17 Ağustos, İstanbul/Gayrettepe

Müdürü önde, Remzi arkada, Narkotik Büro müdürünün odasına girdiklerinde, makamında oturan narkotik müdürü ile önündeki koltukta oturan ve yardımcısı olarak takdim edilen Başkomiser Oğuz vardı. Remzi, ikisini de ilk defa görüyordu. Narkotikte tayinler sık olurdu. “Herhalde ikisi de burada yeni” diye düşündü. Hepsi toplantı masasına geçtiler. Biraz hoş beşten ve çayların ilk yudumunu aldıktan sonra müdürü, Remzi’ye “Sen başla” dedi.

“Efendim, herhangi bir cinayet olarak takip ettiğimiz, kimliği meçhul, başsız, on parmaksız ceset vakası, narkotikle ilgili bir hesaplama sonucundaki bir cinayet dosyasına dönüştü. Zaten cesedin bulunduğu gün, iki departman birlikte çalışmıştık. Biliyorsunuz, ilaç deposunun yanındaki çöp mahallinde bulunmuştu ceset. Depoyu siz takip altında tuttuğunuz için o tarafı pek araştıramamıştık. Ancak tespitlerimize göre o depoda *meth* işi yapılmakta.”

“Yapma yahu! Demek bizim işimizi de yapıp bizim ulaşamadığımız sonuçlara ulaştınız ha?”

“Yani bu durumda o depoda araştırmalara devam edip imalathaneye giden yolu bulmamız gerekmekte ki bizim vakayı çözebilelim. Bedir Bey denen adam daha ilk görüşmemizde renk verdi. Sizin takibinizde diye onunla da ilişkiyi ileriye götüremiyoruz. Anlayacağınız sıkıştık kaldık. Diğer yandan bilmiyor olabilirsiniz, maktul İngiltere’de laboratuvar malzemeleri üreten büyük bir kuruluşun sahi-

biymiş. Ruslar bu malzemelerin kendilerinden başkalarına satılmasını engellemek istiyorlar. Maktul, Moskova'da görüştüğü iki Rus'un böyle bir taleple geldiğini ama kabul etmediğini yazmış notlarına."

"İki Rus'un adları var mı?"

"Var" dedi Remzi ve cebinden bloknotunu çıkartarak okudu. "Nikolay İvanov ve Vladimir Gobulev."

Başkomiser Oğuz diyafona bastı, "Yaz" dedi ve iki adı yazdırdı. "Kuzey hattında kimin adamları bunlar, bir bakıver."

Remzi tam devam edecekti ki müdürü, "İstersen ben devam edeyim Remzi" dedi. "Anlayacağınız gele gele sizin sınırlara geldik. Bu olayın aydınlatılması için üzerimizde feci baskı var. Bir yandan İngiliz Konsolosluğu, diğeryandan bizim genel müdürlük. Tam Rusları takibe başlayacakken, 'Gidelim konuşalım da müşterek bir yol bulalım' dedik. İşte karşınızdayız. Siz mevcut tutumunuzu devam ettirerseniz, biz yolumuza sız siz devam ederiz. Ama o zaman, 'Bizim işi bozdunuz' demek yok. İkinci yolsa, şimdi işbirliği yaparak bu işi çözmek. Bizim vaka böylece daha hasarsız sonuçlanır. İşler iyi giderse, sizin vakanın çözümünü de kolaylaştırır."

Narkotik müdürü, "Bitti galiba" dedi ve cevabı beklemeden masanın üstündeki çanaktan bir flomaster alıp beyaz tahtanın başına geçti.

"Şimdi size çok genel bilgiler vereceğim. Bu bilgiler sizde olmadan aynı dili konuşamayız" diyerek başladı. Önce tahtanın orta yerine bir dikdörtgen çizip "Bu Türkiye" sonra dikdörtgenin üstüne bir elips çizip "Bu Karadeniz" altına da Kıbrıs adasını çizip "Bu da Kıbrıs. Pek benzemedi ama idare ediverin" dedi.

Biraz geri çekilerek, "Avrupa'da tüketilen uyuşturucunun yaklaşık yüzde yetmişi Afganistan'da üretilir, gerisi

de Fas'ta. Biz şimdi Fas'ı bir kenara bırakalım da coğrafyamıza gelelim." Tahtaya tekrar yaklaştı ve Karadeniz'in kuzeyinden yatay bir çizgi çekti. "Bu Kuzey Rotası. Yani İran-Azerbaycan-Hazar Denizi-Kazakistan-Rusya-Avrupa yolu." Altına Karadeniz'i ikiye bölen, yukardakine paralel bir çizgi daha çizdi. "Bu da Karadeniz Rotası dediğimiz hat. İran-Ermenistan-Gürcistan-Karadeniz-Ukrayna-Avrupa." Türkiye'nin ortasına doğudan batıya doğru bir çizgi çekti ve "Bu da bizim transit ülke olarak üzerinde bulunduğumuz Balkan Rotası." Daha alt tarafa indi ve Kıbrıs'ın güneyinden geçen bir çizgi daha çekti ve onlara dönerek, "Son olarak bu da Güney Rotası dediğimiz İran-Kuzey Irak-Güney Kıbrıs-Yunanistan-Avrupa hattı" diye açıkladı. "Doksanlı yıllarda PKK'ya parasal kaynak aktarmasın diye bu rotayı kuzeye çekme gayretleri vardı... Hatırlar mısınız? O sıra çok zayıflatılmıştı ama o rota şimdi faal. Böylece şu andaki rotaları gördünüz. Bizim görevimiz belli, Balkan Rotası'ndaki trafiği denetlemek ve geçen mal miktarını azaltmak. Bu görevi yaparken üç değişiklik oldu. Birincisi, biz, onların savaş uçağını düşürünce Rusya bize düşman kesildi. Turist göndermemesi, mallarımıza ambargo koyması yetmiyormuş gibi yeni bir harekâta girişerek Balkan Rotası'nı kuzeye kaydırmak için seferber oldu. Maksatları Türkiye'nin uyuşturucu gelirini düşürmek. İkinci değişken, *meth*. Daha piyasada çok yeni. Bereket versin Türkiye içicileri onu pek tanımıyor. Geçen yıla kadar İran'dan gelir, bizim üstümüzden Avrupa'ya giderdi. Şimdi yine İran'dan gelen hammaddeyle burada imal edilip tamamı Amerika, Japonya ve Avrupa'ya sevk ediliyor. Bu da Rusya'nın işine gelmiyor. Çünkü onlar planlarını doğudan gelen uyuşturucuları kendi rotalarına çekmek için yapmışlar. *Meth*, Türkiye'de imal edilince oyunları bozuluyor. Onlar da, hammaddeler başta

olmak üzere laboratuvar malzemesi gibi, imalat için elzem olanların akışını kontrol etmeye başladılar. Üçüncüsü ise, bizim organizasyon yapımızdaki değişiklik. Narkotik timleri kurduk. Bu birimimiz yurtiçindeki dağıtımı daha yakın kontrol etmek için cansiperane çalışıyor. Bu da bize, yani narkotiğin diğer bölümlerine Balkan Rotası'ndan geçen transit uyuşturucuları daha fazla kontrol etme imkânı veriyor."

Biraz duraksayınca Remzi sordu. "Yani Ruslar tepemize binmişken, devletimiz 'transite pek karışmayın' mı diyor size?"

"Hayır. Devlet öyle bir şey demez. Devlet, Birleşmiş Milletler'in 1961 TEK sözleşmesine imza atmış, nasıl böyle bir şey desin? Ben size genel bir bilgi sundum. Yorum yapmadım. Eğer yorum çıkardıysanız o size ait bir yorumdur. Şimdi gelelim işimize. O depodan uyuşturucu sevkiyatı yapıldığına dair bizde de bilgi var ama şu ana kadar kanıt bulmuş değiliz. Ayrıca bize imalathanesi lazım."

Remzi yine sözü kesti. "Biz, size bu konuda yardımcı olabiliriz."

"Nasıl?"

"Depoyu ve Canko İlaç ve Berçem Holding'in takibini, bir süre için bize bırakın, size mahcup olmayacağımızdan eminiz."

"Nasıl böyle emin olabildiğinizi anlayamıyorum."

"Bizi bu işe ilk bulaştırdığınız gün, daha fazlasıyla gelecektik ama sizden bir köstebek işi berbat etti."

"Kim?"

Remzi'nin müdürü söze karıştı. "İsmi versek ne değişecek? Olan olmuş. Şimdi siz, bize depo ile Canko İlaç ve Berçem Holding'i verin; Rusların adlarını avans olarak verdik zaten, mesafe katettikçe bütün bulduklarımızı da paylaşıyoruz. Sonunda da aradığınız üretim tesisini gümüş tepsi içinde sunarız. Ne dersiniz?"

Müdür biraz düşündü, sonra yardımcısına baktı, o iki elini iki yana açıp da kafasını yana eğince döndü, "Tamam, anlaştık" dedi.

Remzi hemen hamle yaptı. "Size bizden birini vermiştik ödünç olarak. Siz de bize Murat'ı bir haftalığına verebilir misiniz? Tabii uyuşturucu temel eğitimi varsa. Ama onun bize geldiğini kimse bilmesin. Özel bir işini halletmek üzere izin almış olsun. İkinci olarak da Bedir Dağlı ve Galip Urgancıoğlu'nun sizdeki dosyalarını inceleyebilir miyiz?"

Başkomiser Oğuz başıyla omayladı. "İkisini de oldu say."

Ardından müdürü söz aldı. "İkiniz de odaya öyle bir yüz ifadesiyle girdiniz ki, Karadeniz'de gemileriniz battı sandık. Ama bakın ne güzel bir işbirliği başladı. Açık sözlülüğünüzden dolayı teşekkür ederim. Biliyorsunuz buraya yeni tayin oldum. İlk iş Oğuz'u yanıma getirttirdim. Şimdi ikimiz başladık büroya çeki düzen vermeye. Önce içimizdeki pislikleri temizliyoruz. Dikkatinizi çekmiş olmalı. Size işbirliği teklifini daha ceset olayı çıkmadan yapmıştık, çünkü dışardan bağımsız bir göz gerekiyordu. Düşündük taşındık, rüşvete bulaşmamış departman olarak siz aklımıza geldiniz. İyi de olmuş. Bu yüzden o köstebeğin adını iş bitince mutlaka istiyorum."

O sırada kapı tıklatıldı. İçeriye giren sekreter, müdürün önüne bir kâğıt bırakıp gitti.

Ardından Remzi'nin telefonu çaldı. Kısa süren konuşmadan sonra masaya dönerek, "Bingo!" dedi. "Baş ve parmaklar bulundu. İki Rus, tekneyle boğaz gezisi yaparken denize atmışlar."

Müdür kâğıdı Oğuz'a uzatırken, "Sizin iki Rus..." diye sözüne devam etti. "Yani şimdi bizim iki Rus. Kuzey hatında Kızıl Baron'un yakın adamlarıymış. Nota şu anda ikisinin de İstanbul'da oldukları eklenmiş."

Remzi'nin telefonu yine çaldı. Arayan Nazlı'ydı. Varır Turizm haberini veriyordu. "Tamam" diyerek kapattı. Anında bir telefon daha geldi. Açtı, dinledi ve "Tamam" dedi. Arayan Nevin'di ve koyu renk Mercedes'in Varır Turizm üzerine kayıtlı olduğunu söylüyordu. Telefonu kapatıp Oğuz'a döndü.

"Rusları tekneye getiren Bülent Tekin, Fındıkzade'de Varır Turizm'in adamıymış. Rusların kullandığı araç da Varır Turizm üzerine kayıtlı çıktı."

"Gerisini bana bırak Başkomiserim" dedi Oğuz ve telsizinin butonuna basarak konuştu, "Altmış üç kırk altı cevap ver, Altmış üç kırk altı, tamam."

"Buyrun amirim, tamam."

"Bülent Tekin, Fındıkzade Varır Turizm. Tekrar ediyorum. Bülent Tekin'i, Fındıkzade'de Varır Turizm'den derhal alıp getirin, tamam."

Asansörü beklerken müdürü, Remzi'ye sordu. "Bu adamı gözüm tuttu, ama bize o konferansı niye verdi?"

"Neden verdiğini bilemem ama anlattıkları kafamı karıştırdı."

"Nasıl?"

"Yani Ruslar bizim üstümüzden geçen transit hattı kendi taraflarına doğru kaydırma çabasındayken, bizim o hattı işletmekte olan tüccarların üzerine gidip onları zora sokup, âdeta 'İllaki kuzey hatlarına gidin' dememiz milli çıkarlarımızı korur mu, baltalar mı?"

"Sence bunlar hangisini yapıyor?"

"Galiba milli çıkarları korumak adına Balkan Rotası'nı kaybetmek istemiyorlar."

"Bana da öyle geldi. Ama o zaman da görevlerini yapmamış oluyorlar."

"O da onların sorunu."

17 Ağustos, İstanbul/Hasköy

Yusuf, Hasköy'deki Lale Lokantası'nın önünde indi. Bak-tı, lokanta açıldı. Bu esnaf lokantası semtin kurtarıcısıydı. Tek problemi akşam saat beş-altı civarında kapanmasıydı. Karşıya geçmek üzereyken biraz geride bir taksinin durduğunu ve içinden uzun boylu iki yabancı'nın indiğini gördü. Hasköy'de bu saatte turist olmasına anlam veremedi. Lokantaya girip kapıyı görebileceği bir masaya oturdu. Gelen garsona patlıcanlı kebab, pilav ve cacık söyledi. Esnaf lokantaları, *fast food*'dan da hızlıydı. Saniyesinde üç tabak önündeydi. İki yabancı kapıdan içeri hâlâ girmemişlerdi. "Acaba Koç Müzesi'ni mi gezmeye geldiler?" diye sordu kendi kendine. Bir yandan yerken, diğer yandan da bir gün önce otelde olanları düşünüyordu. Nazlı bir afetti. Hem de ne afet! Kendisi yatakta kaldıkları bir saat içinde, üç kere doyuma ulaşmıştı. Bazı arkadaşları, "Üç çektim" dediğinde Yusuf hep palavra attıklarını düşünmüştü. Ama şimdi kendi başına gelmişti aynı şey. Ya Nazlı? O da dört kere, hem de sarsıla sarsıla, titreye titreye orgasm olmamış mıydı? Nazlı'nın sevişirken arada bir, "Abi" dediğini, kendisinin de "Bırak şimdi Abi'yi, örgütü falan, yatakta Abi, amirim falan sökmeyiz" dediğini hatırlıyordu. "Ölüyü diriltir, böyle bir afet düşünman başına" diye düşünmeden edemedi. Yataktan kalktığı anda mecalsizlikten dizlerinin titrediğini hatırladı. Sonra giyinirken Nazlı uzun bir nutuk çekmişti.

“Canım çekti, seninle birlikte oldum. Ben özgür ve bekâr bir kadınıym. Seninle birlikte oldum diye beni sakın sahiplenme. Bu, ilişkimizi bitirir. Devam etmek istiyor-san, sesini çıkartma, bekle. Taa ki ben sana gel deyinceye kadar. Ben istersem olur bu iş. Bu kadar basit. Senin de canın çektiğinde kulağıma fısılda. Belki evet derim, belki de hayır. İkisine de kendini hazırlıklı tut. Sakın bana âşık olayım, bağlanayım deme, sana yazık olur. Ben kimseye bağlanamam.”

O ne konuşmaydı ama! Düşünmeye devam etti. Yoksa Nazlı'ya âşık mı olmuştu? Kaçarı yoktu, Nazlı'dan kendini sıyıramazdı. O yatakta Nazlı'yla kim yatarsa yatsın ona âşık olurdu. Aşk, bağlanma, tutku, sevgi... ya da adına ne denirse. Hislerle ilgili bir şey işte. Devamlı onu düşünmek gibi, onsuz yapamamakla ilgili. Oysa Nazlı net konuşmuştu.

“Bu işe hisleri karıştırmak yok! Sen erkeksin, ben kadın. Sadece sevişiyoruz. Bundan ikimiz de zevk alıyoruz. Hisler büyüü bozar. En iyisi sen hissiyatını, sahiplenebileceğin başka kadınlara sakla” demişti. Demişti de ne olmuştu? Bu iş talimatla olur muydu...

Bu ilişkide hoşlanmadığı tek bir şey vardı. Sevişmeyi isteyen Nazlı'ydı. Yusuf buna alışık değildi. Onun kültüründe sevişmeyi hep erkek ister, kadın da nazlana nazlana kıvama gelirdi. Kadın istediği ya da fazla cilveli davrandığı zaman orospu damgası yerd. Öyle kadınlarla yatılır, fakat evlenilmezdi. İçinden, “Boş ver!” dedi. “Zaten biz de yatıyoruz, evlenmiyoruz ki!”

Yemeği bitince, iç dünyasındaki karmaşa da bitiverdi. Hesabı ödeyip çıktı ve dar sokaklardan evine doğru yürümeye başladı. Bekir'in kahvesinde bir kahve içimi oturup Kuşçu İbrahim ile Papaz Mehmet'in tavla oyununa yancılık yaptı. Kahveden çıktığında hava kararmıştı. San-

ki mahallenin köpekleri karanlıkta seslerini daha da yükselterek havlıyorlardı. Tam evinin bulunduğu sokağa sapacaktı ki önünden yürüdüğü son apartmanın kapı boşluğundan, biri fırlayarak arkasına geçti. Bir anda iki kolu omuzlarından kasnaklandı. Yapacak tek şey vardı, o da eğilip adamı başının üzerinden önüne düşürmek. Denedi ama nafile. Adam uzun boylu ve cüsseliydi, ters hareketle bir kolunu öne atmış ve burnuna bir bez dayamıştı. Eter kokusunu tanıdı. Bir süre nefes alıp vermeyi kesti, sonra dayanamayıp soludu. Solumasıyla gevşedi. Görüntüler bulanıklaştı. Yanıbaşlarında bir otomobilin ani fren yaptığını ve arka koltuğa âdeta tıklandığını hayal meyal fark etti. İşittiği son ses, kapanan araba kapısının sesi idi.

Kendine geldiğinde kolları arkadan bağlı, yerde yatıyordu. Kalkmaya çalıştığında ayaklarının da bağlı olduğunu anladı. Ama o da ne? Yer sallanıyordu. Hafiften beşik sallanması gibi. Etrafına bakındı ve tavana yakın bir kısımda lomboza gözü ilişti. Demek ki bir gemideydi. Duvarlardaki boyaların yer yer dökülmüş, çıplak kalmış bölgelerde hare hare paslı sacın olması eski bir şilep ya da tankerde olduğunu, lombozun çok yüksekte olması da geminin alt katında olduğunu düşündürüyordu. Ölmemiş olduğuna göre anlaşılan birilerinin hâlâ ona ihtiyacı vardı. Tam o sırada, döşemeyle duvarın kesiştiği kenar çizgisi boyunca minik bir fare zıpkın gibi geçip gidiverdi. Yaklaşan ayak seslerinin ardından gıcırtyla açılan bir kapının sesi işitildi. Açılan kapıda gemici kılıklı iki adam belirdi. Yusuf'un el ve ayak bileklerindeki koli bantlarını kesip ayağa kaldırdılar. İki adam onu iki kollarından tutup yürüttüler. Koridor geçildi, merdivenlerden çıkıldı ve bir kamaraya girdiler. Kamarada bir koltuk ve karşısında bir sandalye vardı. İki ızbandut, Yusuf'u koltuğa oturtuktan sonra her iki yanında ayakta nöbete geçtiler.

Koridorda bir ayak sesi işitildi ve açık olan kapıdan içeri, kızıl saçlı, beyaz tenli, yaklaşık 1,85 boyunda, altmış yaş civarında, atletik yapılı ve iyi giyimli bir adam girdi. Adam sandalyeye oturunca iki ızbandut tek kelime konuşulmadan çıkıp gittiler. Adam, Yusuf'a elini uzattı, tokalaştılar. İngilizce bilip bilmediğini sordu, Yusuf, "Evet" anlamında başını salladı.

"Sizin, Komiser Yusuf olduğunuzu söylediler. Bana da Kızıl Baron derler. 1968 gençlik hareketinde liderliğimizi yapmış olan arkadaşım Daniel Cohn-Bendit, yani Kızıl Danny'den miras kaldı bu lakap. Saçlarım boyadır" dedi ve küçük bir kahkahadan sonra devam etti. "Bu şartlar altında tanıştığımız için size mahçubum, ama başka çaremiz de yoktu."

"Şu anda neredeyiz? Ve benden ne istiyorsunuz?"

"Şu anda nerede olduğumuzu, hepimizin güvenliğinden sorumlu kişi olarak, size söyleyemem ama ne istediğimi söyleyebilirim. Bizim işimiz genellikle Narkotik Büro'yladır, ama bu defa konumuz cinayet. Daha doğrusu cinayetin yanlış anlaşılması."

"Nasıl yani?"

"Kızıl Baron denilince size bir şey ifade ediyor mu?"

"Hayır."

"O zaman önce o işi halledelim. Ben Rusya üzerinden geçen kuzey uyuşturucu rotasının yüzde yetmişini, Karadeniz'den geçen rotanın da yüzde otuzunu kontrol ederim. Karadeniz Rotası'nın, zaman zaman Trabzon limanına inen mallardan dolayı yüzde on hissesi de Türklerdedir ama Bedir'de değil. Onun rakibinde. Siz, benim yüzümü görebilen nadir insanlardan birisiniz. Bizim arkadaşlar, sizin büroyu çok araştırdılar. Tabii sizi de. Dürüstlüğünüze ve görev anlayışınıza güvendiğimiz için buradayız. Belki vahim bir yanlışlığı siz düzeltebilirsiniz diye."

“Ne yanlışlığı?”

“Richard Shenton’u biz öldürmedik. Bedir öldürttü ve ortamı suçu bize atacak biçimde ayarladı.”

“Ama o iki Rus sizin adamlarınız değil mi?”

“Evet, Nikolay ve Vladimir uzun süre bana hizmet ettiler ama üç aydır Bedir’e çalışıyorlarmış, haberimiz yoktu. Bedir onları *meth* işine ortak etmiş. Bir yandan da onları arıyoruz ki hadlerini bildirelim, geriye kalan adamlarımız, bize ihanet edenin mutlaka bir bedel ödemesi gerektiğini bilsinler.”

“Peki, öyle olmuş varsayalım; Nikolay ve Vladimir, Moskova’da Richard’ı başkasına mal vermemesi için neden tehdit etmişler o zaman?”

“Evet. Öyle bir tehdit savurmuş olabilirler ama bizim için değil. Yani artık Bedir’e çalıştıkları için ‘Bedir’den başkasına satamazsın’ demiş olabilirler. Bir dakika. Burada farklı şeyler konuşuyor gibiyiz. Siz mal deyince ne anlıyorsunuz?”

“Bu firmanın ürettiği hastane ve laboratuvar malzeme ve gereçlerini.”

“Yanılıyorsunuz. Sadece onları satmıyordu Richard. O dediklerinizi firma hesabına satıyordu. Ama Richard aynı zamanda kendi cebine de çalışıyordu. Yani bu bölgenin en büyük *meth* kimyevi maddeleri tedarikcisiydi. Kritik kimyasalları alamazsanız *meth* imalatı yapamazdınız. Biz de ondan alırdık. Son zamanlarda sizin Suriye sınırı kalbura döndüğü için Bedir kimyasalların bir kısmını Suriye’den mülteciler aracılığıyla getirtiliyordu. İşte işin sırrı burada yatıyor. Nikolay ve Vladimir, Richard’a, ‘Kızıl Baron’a kimyasalları biz vereceğiz, sen değil, bu arada senin ticaretine mani olmayacağız. Ona ayırdığın malı da bize vereceksin’ demiş olmalılar.”

“Yani Kızıl Baron, *meth* işi yapmaya devam etmek is-

tiyorsa kimyevi maddeleri Bedir'den almak zorunda bırakılıyor.”

“Ama Richard kabul etmiyor ve bu kararla idam fermanını hazırlamış oluyor. Çünkü Richard öldürüldüğünde *meth* işini Suriye kaynaklı kimyevi maddelerle yalnızca Bedir devam ettirebiliyor. Anlayacağın, biz açığa çıkıyoruz. Bedir Avrupa'da tek el oluyor. Tabii biz toparlanıp yeni kaynak buluncaya kadar. Üç arkadaşımız şu anda İran'da bu kimyevi maddelerin tedarikini araştırıyor ama zaman alacak.”

“Richard bu kimyasalları hangi yolla Türkiye'ye sokuyordu?”

“İşte, fark attığı nokta da buydu zaten. Onun bir yolu değil, birçok yolu vardı. Yılda iki-üç defa gelen sirkler, on-on beş defa konser için gelen şarkıcıların ekipman tırlarının bir kısmı Richard'ın kimyevi madde bidonlarını taşırdı. Hem Haydarpasha Limanı'na konteynerlerin içinde inen malı hem de İran'dan katır üstünde sınır aşan malı olurdu. Narkotik hangi yolu takibe aldıysa o diğer yolları kullanırdı. Richard'dan aldığım bir sevkiyatta konteynerin üzerinde 'Dikkat çocuk felci aşısı' yazdığını hatırlıyorum. Çok sağlam bir altyapı kurmuştu. Ne malı, ne de kendisi, bir kere bile yakalanmadı.”

“Peki, Richard'ı kim öldürdü?”

“Tabii ki Nikolay ve Vladimir. Yani Bedir'in tetikçileri. Kısacası Bedir'in talimatıyla Richard öldürülüyor. Laboratuvar gereçleri siparişinin hazırlanması talimatı cep telefonu mesajıyla veriliyor. Tabii Richard ölmeden bir saat kadar önce kimyevi maddeler işi de bağlanıyor. Muhtemelen Bedir, başkasına mal vermemesiyle ilgili tehdidi bir kez de kendisi tekrarlıyor. Kabul etmeyince Bedir infaz kararını veriyor. Richard boynu kesilerek mi öldürülmüş?”

“Nereden bildin?”

“Bilmedim, tahmin ettim. Nikolay yanında devamlı maket bıçağı taşır. Onun infaz usulü kurbanın arkasına geçip soldan sağa boynun yarısını kesmektir. Öyle mi olmuş?”

“Bilemem, bilsem de söylemem.”

“Yani, uzun lafın kıyası, ikimizin de menfaati doğru katilin bulunmasından geçiyor.”

“Peki, Bedir öldürtmüş olsa cesedi kendi deposunun yanındaki çöpe niye koydurtsun?”

“Sizin böyle düşünmenizi istediği içindir. Bedir'i hafife alıyormuşsunuz gibi geliyor bana. Doğrusu biz, onun kıvrak zekâsıyla zor baş ediyoruz.”

“Anlıyorum. Şimdi ne yapmayı planlıyorsunuz?”

“Bu ülke benim için yabancı sayılır. Buraya dair alt-yapım zayıf. Bizim oralarda, bizim rotaların transit işleri için talimatı çoğu zaman polis benden alır. Hem de en tepedeki. Çünkü yaptığımız iş milyarlarca dolar hacminde. Ülkelerimizin ekonomisine etkisi büyük. Ama burası farklı. Onun için sizin dürüstlüğünüze ve görev anlayışınızdaki ciddiyete ihtiyacım var. Şimdi, böyle bir görüşme olmadı. Ben çoktan unuttun, siz de unutun. Ülkelerimiz arasında düşürülen savaş uçağı yüzünden yeteri kadar sorun var. Şimdi bir de Rusların işlemediği bir cinayet, Ruslara yıkılırsa neler olur, siz düşünün. Size bu konuda her yardımı yapmaya hazırım.”

Bir kâğıt parçası uzatarak, “Bu, Dimitri'nin cep telefonu ve e-posta adresi” dedi. “İstanbul'da yaşıyor. Türkçe'yi çat pat çözüyor. Dimitri de, Nikolay ve Vladimir'i ele geçirmeye çalışıyor. Eğer bulursa size haber verecek, ‘gelin alın’ diye. İletişimi evdeki posta kutunuza not bırakarak kuracak. Ama siz onu her zaman arayıp herhangi bir hizmet isteyebilirsiniz.”

Kızıl Baron saatine baktı. Bu, görüşmenin sonuna gelindiğinin işaretiydi. O ayağa kalkınca, Yusuf da kalktı.

“Mr. Yusuf, beni bir daha hiç göremeyeceksiniz. Tanıştığımıza memnun oldum. İyi şanslar. Haa, az daha unuttuyordum. Özel uçağım havalanıp uluslararası hava sahasına girinceye kadar burada ağırlanacaksınız. Sonra arkadaşlar sizi evinizin bulunduğu yerde karaya çıkartıncaya kadar gözlerinizi kapatacaklar. Silahınızı da karaya çıkınca geri verecekler. Umarım kusurlarına bakmazsınız.”

Elini uzattı, tokalaştılar.

17 Ağustos, İstanbul/Beyoğlu

Nazlı, Balık Pazarı'ndan Nevizade sokağına saptığında telefonu çaldı. Arayan Başkomiser Remzi'ydi.

"Bir dakika komiserim, burası birahanelerdeki gençlerin gürültüsünden görüşme yapılamayacak hâlde. Gürültüleri işitiyorsunuz. Ben sizi iki dakika sonra arayayım" dedi ve gerisin geri yürüyerek görece daha sessiz olan köşedeki manavın önünden Başkomiser Remzi'yi aradı.

Remzi, "Nazlı, sana haber vermeyi unutmuşum. Biraz geç oldu ama narkotikle görüşmemiz olumlu geçti. İşbirliği yapacağız. Murat bir hafta bizimle çalışacak. Bu akşam görüşecektin ya... O görüşmeye gerek kalmadı. İstersen iptal edebilirsin. Sen bilirsin. Yemeğe gidersen ya da oradaysan, bilmiyormuş gibi davran, o sana söylerse, ilk kez duymuş gibi yaparsın."

"Olur amirim" dedi ve kapattı Nazlı.

Boncuk Meyhanesi'nin kapısından içeri girdiğinde Murat'ı dört kişilik masada rakısını yudumlarken buldu. Nazlı saatine bakıp yirmi dakika gecikmiş olduğunu görünce özür diledi. Murat soğuk mezeleri masaya koydurtmuştu bile. Sofraya beyaz peynir, kavun, barbunya pilaki, şakşuka, deniz börülcesi, pathcan salatası ve söğüş salata davetkâr bir biçimde dizilmişti.

"Acıkmışım" dedi Nazlı ve serpme mezelerden tabağına koyup yemeye başladı. Bir yandan da çalmakta olan müziği dinliyordu. Münir Nurettin Selçuk söylü-

yordu... “Bir tatlı huzur almaya geldik Kalamış’tan, ah Kalamış’tan...”

“Sana iyi bir haberim var” dedi Murat. “Hadi gel o habere içelim.”

Nazlı suyu ve buzu yeni konmuş kadehini kaldırdı.

“Neymiş o iyi haber?”

“Beni bir haftalığına sizin büroya ödünç verdiler. Birlikte çalışacakmışız.”

Nazlı kadehi aldığı yere bıraktı. “Bu muymuş iyi haber? İkide bir kolumdan çekistirirsin beni, ben de seni tepelemek zorunda kalırım. Anlaşılan sana iyi de, bana kötü haber.”

“Yahu ellerim kırılıysaydı da çekmez olsaydım şu kolunu. Ne kadar pişmanım bilemezsin.”

“Şaka, Şaka! Ben de sevindim.” Sonra kadehini kaldırarak, “İşte bu habere içilir” diyerek kadehinden ufak bir yudum alıp tekrar yerine koydu.

Murat bunu görünce, “Hayrola, içmiyorsun?” diye sordu.

“İçkiyle başım hoş değildir. Keyfim yerindeyse belki. Ama sofra muhabbetine uymak için arada bir kadehimi kaldırır öper, bırakırım.”

“Bu şartlar altında o kadeh olmak isterdim.”

Nazlı, “Dakka bir, gol bir” diye düşündü ve hamleye hamleyle cevap verdi. “Bu dudaklar her kadehi öpmez, öpeceği kadehi seçerler.”

“İyi ya karşında oturuyorum işte. Demek ki ön elemenden geçmişiz.”

“Yemek bitinceye kadar aday adayısınız beyim.”

“Desene sınavdayız.”

Murat masaya yaklaşan garsona ara sıcaklardan us-kumru dolması ve yaprak ciğer söyledi.

Garson uzaklaşınca Nazlı öne doğru eğilerek sordu,

“Murat, sizin büroda neler dönüyor Allah aşkına? Sanki uyuşturucu satıcılarının üzerine gitmemek için talimat almış gibisiniz. O depoda uyuşturucu işi döndüğünü biz biliyoruz da siz hâlâ neyi araştırıyorsunuz, anlamıyorum. Ortağın Hamza, allem etti, kallem etti, salıverdi tırı ve kuş kaçtı. Bu işler sana da garip gelmiyor mu?”

“Zaman zaman garip geliyor tabii. Tam bir iz sürüyoruz, tepelerden bir yerden dur diyorlar. Neymiş, daha büyük balığı yakalamak için bazı küçük balıkları yem etmek gerekirmiş. Gerçekten böyle mi, yoksa biri yüklüce bir rüşvet karşılığı dümen mi çeviriyor, nereden anlayacaksın? Sonuçta emir demiri keser. Ayrıca Nazlı, her büro kendi işini bildiği yöntemlerle yapıyor. Sizin büro cinayette uzmanlaşmış, narkotiği eleştiriyorsunuz. Basketbolun kuralları başka, voleybolunki başka. Her yıl tonlarla uyuşturucu yakalıyoruz. Onlar gökten zembille önümüze mi konuluyor sanıyorsun? Bunları kim yakalıyor? Tabii ki bizim büro.”

“Bakıyorum da, hemen savunmaya geçiyorsun.”

“Tabii ki savunacağım. Biz görevimizi yapıyoruz. Yeni bir birim olarak Narkotim'i kurduk. Bu timler uyuşturucu perakendecilerini okul önlerinde, AVM otoparklarında, Tarlaabaşı'nda falan yakalayıp konuşturarak malı nereden tedarik ettiklerini öğreniyorlar. Bizim yerli içicilere yönelmiş olan uyuşturucu trafiğini ayrı ele alıp zora sokuyoruz. Böylece dağıtıcıların en tepesine tırmanmanın yolu açılıyor. Daha ziyade İran'dan gelip bizim üzerimizden transit geçen uyuşturucu trafiğine bakıyoruz.”

“Yahu Murat, senin beynini yıkamışlar. Görmüyor musun? Mücadele varmış gibi gösterilip transit geçen malın en fazla yüzde onu enseleniyor, sonra da bu büyük bir başarıymış gibi bizlere yutturulmaya kalkılıyor. Vatandaş soker ama bize sökmez. Giden malın maliyeti yüzde on artıyor, o kadar. Yani dostlar alışverişte görsün.”

“Nazlı, sen beni buraya sorgulamak için mi davet ettin?”

“Yok valla, aklımda hiç öyle bir şey yoktu. Ama şüphelerim hep vardı ve kalacak. Yapmak istediğim, senin de biraz sorgulamanı sağlamak. Aslında biraz sosyalleşelim istedim, onun için davet ettim” dedikten sonra Nazlı gözünün önüne düşen saçları seri bir hareketle kulak arkası yaparak devam etti.

“Ama yine iş bulaştırdım. Beni bağışla. Bir hafta birlikte çalışacağız nasıl olsa, daha konuşuruz bu konuları. Anlat bakalım şimdi. Kimsin, nesen, nelerden hoşlanırsın, kimlerle takılırsın?”

“Önce sen anlat” dedi Murat. “Bayanlar önden.”

“İşinize gelince bayanların önden gitmesini istersiniz, siz erkekler yok mu... Önce sen anlatacaksın.”

“Peki o zaman” dedi Murat ve anlatmaya başladı.

Boşnak bir ailenin çocuğu olarak İstanbul'un Pendik semtinde doğmuş ve orada büyümüştü. Nasıl polis olduğunu ve nasıl narkotiğe geçtiğini anlattı. Bekâr olduğunu ve karşı cinsle hep kısa süreli beraberlikler yaşadığını biraz da Kazanova edasıyla söyleyince Nazlı dayanamadı.

“Siz erkek milleti hep böylesiniz zaten.”

“Yok canım. Ömründe eşinden başka kadın tanımamış erkekler de var. Örneğin babam... Mesela benim başkomiser. Erken yaşta evlendirilmişler. Arka arkaya üç çocuk, kooperatif evi borçları, okul masrafları derken başka kadınların yüzünü nasıl görsünler ki? Gün yüzü görmeden otuz yıl geçivermiş.”

“Onlar istisna. Benim tanıdığım erkeklerin çoğunun gözü oynaşta.”

“Biraz heyecan iyidir.”

“O zaman evlenmesinler. Anlaşılan sen evlenmemesi gerekenlerdensin. Baksana Murat, yine konuyu değiştire-

ceğim ama şu senin ortağın Hamza hiç sağlam papuca benzemiyor. Nasıl ortaklık yapıyorsun o adamla? Yarın bir gün başını belaya sokmasından korktuğum için soruyorum bunu.”

“Valla ben de zaman zaman kuşkulanmıyor değilim. Şu ana kadar bir falsosunu yakalayamadım. Ama sizin büroya bir haftalığına gönderilmemden önceki gün tuhaf bir şey oldu; bana bir sonraki hafta Kemberburgaz’daki o ilaç deposuna bir defa daha uğramamız gerekeceğini söyledi. Bir şey peşinde mi olacağımızı sorduğumda, özel bir işi için olduğunu söyledi. Meğer o deponun bekçileriyle ahbablık kurmuş. Depoda çalışanlardan birinin Kırklareli’nde manda yoğurdu ve tereyağ imalathanesi varmış. Hamza da tutmuş yirmi kilo sipariş vermiş. Gelecek hafta bir gün önceden telefonla bildireceklermiş, biz de gidip yağ ve yoğurdu alıp Ataköy’de, Bandırma’ya götürmesi için bir kaptana verecekmişiz.”

“Peki, neden Bandırma’ya gönderiyor?”

“Hamza Bandırmalı. Ailesinin bir kısmı orada. Onlara gönderiyormuş.”

“Garip.”

“Daha da garip olan ne, biliyor musun? Dedim ya Pendikli’yim diye. Yalova’dan her sabah Büyükkada’ya Bandırma’da üretilen süt, yoğurt, tereyağ ve yumurta gelir. Adadan da Pendik’e getirirler. Kıyıda alır eve getiririz taze taze. Yani Bandırma süt ürünleri cenneti. Niye Trakya’dan Bandırma’ya süt ürünleri gönderilsin ki? Manda sucuğu dese eyvallah. Hadi diyelim bu manda yoğurdu da ondan. Ama Bandırma-Balıkesir arasındaki Arnavut kökenli köylerin hepsinde manda da vardır. Pendik’te manda sütü ya da kaymak isteyene onlardan da getiriyorlardı. Velhasıl bunun içinde bir iş var.”

“Bu şüpheni başka biriyle paylaştın mı?”

“Hayır. Niye sordun?”

“Bana öyle geliyor ki bu durumu senin amirine söylemen uygun olmayabilir. Ama en azından benim amirime söylemelisin.”

“Haklısın galiba. Yarın Remzi Başkomiserimle paylaşırım.”

Sonra başka konulara geçtiler. Hesap konusunda çıkan kısa tartışma Nazlı'nın lehine sonuçlandı. Meyhane-den çıkarken, “Muhabbet Bağı” şarkısı çalıyordu. Murat saatine bakıp zamanın daha erken olduğunu söyleyerek Nazlı'yı Şişhane'deki İKSV binasının çatısında bir kahve içmeye davet etti. Orada nefis Haliç manzarası karşısında kahveleri içip dağıldılar.

Nazlı, kendisinde Cihangir'e kadar yürüyecek kuvveti bulamadı. Yorulmuştu, bir an önce soyunup yatağına girmekten başka bir şey düşünemiyordu. İlk gelen taksiyi çevirip eve doğru yola çıktı.

Yolda düşündü durdu ve içinden, “Mıymıntı” dedi. Evet, hoşlanmıştı Murat'tan. Hem yakışıklıydı hem de kadınlar konusunda tecrübeli bir havası vardı. Ama mıymıntıydı. Tam tarif edemiyordu mıymıntının anlamını ama mıymıntıydı işte. Mıy mıy mıy hep aynı tonda kedi miyavlaması gibi konuşmuştu. İyi insandı. Onun kumasından iyi bir arkadaş çıkardı ama sevgili, haşa. Hele koca... Sümmehaşa.

Evinin önünde indikten sonra taksinin kapısını kapattı ama kapanma sesini işitemedi. Çünkü aynı anda daha yüksek bir ses kapı sesini bastırdı. Bu bir silah sesiydi ve Nazlı vurulduğunu anladı. Kaldırımı düşerken sağ eli insiyaki olarak can havliyle tabancasının kabzasını kavradı. Başını biraz doğrultarak tabancayı kaldırıp karanlıkta seçebildiği kadarıyla nişan aldı. Motosikletin üzerinde, eli silahlı, siyah kasklı bir adam gördü. Gövdesinin çoğu-

nu öne doğru vermiş, gaza yüklenerek kaçmaya yelten-
diğini fark etti ve bir el ateş etti. İçinden, “Vurdum o oros-
pu çocuğunu” dedi. Akabinde sol eliyle baldırını yok-
ladı, eli yapış yapış olunca neresinden vurulmuş oldu-
ğunu anladı. Başı yere düştü. Yerde hareketsiz yatarken
birinin omuzlarından, diğer bir kişinin de ayaklarından
tutup kaldırarak bir taksinin arka tarafına yerleştirdiği-
ni hissetti. Taksi hızla yol alırken sol elindeki kaygan ıslaklığı habire yokluyor ve “Acaba elimdeki Murat’ın tek
husyesi mi?” diye düşünüyordu. Bir düşündü, iki düşün-
dü, sonunda yüzüne hınzır bir gülümseme ifadesi yapış-
tı, kendinden geçti ve öyle kaldı. Bayılmıştı.

18 Ağustos, İstanbul/Gayrettepe

Yusuf telsizden haberi alır almaz hastaneye gitmiş, gece boyunca Nazlı'nın başında beklemiş, doktorlar sabah vizitesine gelinceye kadar ancak bir-iki saat uyuyabilmişti. Doktorlar hastanın durumunu iyi bulunca, o da merkeze doğru yola koyulmuş ve erkenden Başkomiser Remzi'nin odasının önünde beklemeye geçmişti. Remzi odasına gelince hemen ardından o da girdi.

Nazlı'nın sağlığı hakkında gerekli bilgileri aldıktan sonra Remzi, "Desene ucuz atlatmış" dedi. "Demek mermi kaba etine girip çıkmış. İyi ama Nazlı'yı kim, neden kurşunlasın ki? Kişisel bir husumet, hesaplaşma falan olmasın? Nazlı bu konuda bir şey söyledi mi?"

"Ayıldıktan sonra bu sorulara cevap bulmaya çalıştık ama o da çıkamadı işin içinden. Kimseyle şahsi bir husumetinin ya da belahısının olmadığını söylüyor. Tunceli'den kalma bir hesaplaşma da olmadığına ısrar ediyor. Yani işin ucu yine bizim cinayet vakasına geliyor. Amirim, aslında millet buraya doluşmadan önce geldim ki sizinle özel bir şey konuşayım. Belki anlattıklarımı dinleyince Nazlı'nın başına geleni de biraz anlayabiliriz" dedi ve akşamki Kızıl Baron macerasını, olduğu gibi aktardı.

"Vay anasını be. Ne hikâye ama? Bitti mi?"

"Bitti."

"Sağ kurtulduğuna dua et. Önce Nazlı'nın başına gelenle ne ilgisi olabileceğini düşünelim de, sonra senin ba-

şından geçeni yorumlarız. Ama sen şu Dimitri'ye bir telefon et, Nikolay ve Vladimir'in fotoğrafları varsa, sana bırakıversin. Narkotikte fotoğrafları çıkmadı. Adamlarla berber koltuğunda yan yana düşsek tanımayacağız. Diğer yandan artık narkotikten şüphelenecek hâlimiz kalmadı. Olsa olsa Bedir'in azmettirdiği birileridir. Ama Bedir, Nazlı'yı niye tehdit unsuru olarak görsün ki? Bedir'le sen konuştun, ilaç fabrikasının genel müdürü, adı neydi, onunla da sen konuştun. Bunlar Nazlı'yla hiç muhatap olmadılar ki."

"Nazlı bir tek Kapıkule'ye gitti ve TIR şoförüyle muhatap oldu."

"Dur bir dakika. Nazlı Kapıkule'ye, hani hiç gözüm tutmadı dediği o narkotikçiyle gitmemiş miydi?"

"Evet, Hamza'yla gitmişlerdi."

"Tamam işte. Adamımız o. Köstebeğin Hamza olması kuvvetle muhtemel. Eğer bu saldırıyı Bedir planlamışsa Hamza'nın olan biteni Bedir'e anlatmasıyla olmuştur bu iş."

Yusuf, "Nazlı, bu ilaç kutusunu size vermemi tembihlemişti" diyerek kutuyu uzattı.

Remzi kutuyu kasaya koyarken döndü ve "İlaç kutusu... Evet şimdi taşlar yerine oturuyor dedi. "Hollanda'da koli açılınca bir kutu eksik çıktı. Bedir'e raporladılar. Hamza da kolinin Kapıkule'de açılıp tekrar kapandığını Bedir'e anlatmışsa, Bedir, Nazlı'nın peşine düşmüş olabilir. Haydi, arkadaşları bekletmeyelim. Toplantı odasında bizi bekliyorlar. Senin konu şimdilik aramızda kalsın. O konuyu döndükten sonra konuşuruz, hem de o arada düşünmek için zaman kalır bize."

Kapıya doğru üç adım atmıştı ki geri dönüp masanın üzerindeki dosyaların arasından bir dosyayı çekip aldı, ve birlikte odadan çıktılar.

İstanbul dışında olan bir polis haricinde herkes oradaydı. Başkomiser Remzi kürsüye geçti.

“Arkadaşlar, Nazlı kardeşimizi dün gece evinin önünde kurşunladılar” der demez Murat heyecanla atıldı.

“Amirim, nasıl olmuş? Akşam beraber yemek yedik, sonra da o evine gitti. Benim niye haberim olmadı. Durumu nasıl? Hayati tehlike var mı?”

“Kalçasına bir kurşun yemiş. Motosikletli biriymiş, kaslı ve gece karanlığı olduğu için eşgal bilgileri yok. Yalnız Nazlı, eşgalini veremediği adamı tek kurşunla dizine ya da bacağına bir delik açarak yaraladığını söylüyor. Gece hastanelere ve dispanserlere haber yayıldı ama şu saate kadar bu tür bir yaralı vakası yok. Sağlık durumuna gelince, Yusuf bütün gece yanındaydı. Doktorlar ucuz atlattığını ve iyileşeceğini söylemişler.

“Şükürler olsun” dedi Murat.

“Gelelim şimdi dosyamıza. Bir; Nazlı’nın şahsi bir mesele yüzünden mi, yoksa bu dosya yüzünden mi vurulduğunu bilmiyoruz. Kendisi şahsi bir mesele olmadığını söylüyor. Biz de öyle kabul ediyor ve Nazlı vakasını da bu dosyaya koyuyoruz.

İki; narkotikle anlaştık. Artık Murat’ı tanıyorsunuz. Bu dosya aydınlanıncaya kadar bizimle, ama danışman olarak değil, takım arkadaşımız olarak çalışacak. Yani, onun da eli taşın altında. Ama narkotik çalışanlarından kimse Murat’ın bir süre bizimle çalıştığını bilmeyecek. Onun için buraya pek uğramadan işleri halledecek. Uğrarsa da arka kapıyı kullanacak.

Üç; bu cinayetin uyuşturucu tröstleri arasında, menfaat anlaşmazlığı yüzünden işlenmiş olduğu kanaati sağlamlaştı. Elimizde şu anda Canko ilaç tarafından imal edilip paketlenmiş ilaç kutusu var ve analizler bu kapsüllerde uyuşturucu olduğunu söylüyor. Ancak bu delil,

kanıt niteliğinde değil. Çünkü kutunun üzerinde Canko İlaç logosu ve şeker hastalarına verilen antidiabetik ilaç olduğu bilgileri bulunmasına rağmen içindeki kapsüllere hiçbir marka ya da ilaç adı yazılmamış. Bu kutuyu Nazlı, Edirne’de tırı aradıklarında cebe indirmiş. Yani birkaç gündür bizdeydi ama analiz zaman aldı. Bu nedenle derim ki, ikinci bir hedef çıkıncaya kadar, hedefimiz Be-dir Dağlı ve Canko İlaç olmalı. Yine derim ki, dikkat dağıtmayıp bu hedeflere odaklanalım. Sonunda bir şey bulamazsak, yeni hedeflere geçeriz. Aksiyon planına geçiyorum arkadaşlar.”

Tam bu sırada Nevin içeriye girip Başkomiser Remzi’nin kulağına bir şeyler fısıldadı, bir not verdi ve geldiği tempoda odadan çıktı.

“Evet, arkadaşlar, nerede kalmıştık? Haa, aksiyon planında. Bir; yeni gelen bilgiden başlayalım. Yusuf, al bu notu ve hemen Ayazağa Köyü’ndeki Etfal Hastanesi’nin dispanserine gidip Doktor Adil’i bul. Sabah nöbeti devraldığında bacağından vurulmuş birini getirmişler. Gerekli müdahaleyi yapıp göndermişler. Kimlik bilgilerini kayda almışlar. Adamı bulmadan gelme. Hadi naş! İki; Galip Urgancıoğlu’yla kim görüşmüştü?”

Yusuf, tam kapıdan çıkmak üzereyken geri dönerek, “Ben” dedi.

“Yusuf, o zaman sen kalıyorsun. Üç; Yaver, sen dispansere gidiyorsun. Yusuf, notu Yaver’e ver. Dört; Yusuf sen de ilaç kutusunu alıp dosdoğru Galip Urgancıoğlu’na. İlacı masaya koyuyorsun ve ‘Ya adam gibi anlatacaksın bu fırıldak nasıl dönüyor ya da seni içeri alıp konuşturacağım’ diyorsun. Zora sok, hırpala, olmadı, buraya getir. Bu odadan çıkar çıkmaz Urgancıoğlu’nun hem ofis hem de cep telefonlarını telekomun takibe almasını sağla, öyle git oraya.

Beş; Murat sen de Mithat'la birlikte önce narkotiğe uğrayıp onlardaki bilgileri aldıktan sonra dosdoğru Fındıkzade'deki acentaya gidiyorsunuz. Evraklara bakın, şu iki Rus'un nerede kaldıklarını bulmamız lazım. Akşam burada yine toplanıp gelen bilgilere göre yeni bir aksiyon planı yapacağız. Gelemeyecek olan durumu telefonla bana bildirip işine öyle devam etsin. Havanda su dövüyoruz. Delil lazım bize... Sağlam delil. Alın, bu da bu haftanın nöbet çizelgesi. Haydi dağılın... Selametle!"

18 Ağustos, İstanbul/Altunizade

Yusuf, Canko İlaç'ın Altunizade'deki genel müdürlük binasının son katında bulunan, Dr. Galip Urgancıoğlu'nun odasında idi.

Galip elindeki kutuyu evirip çevirdikten sonra, "Komiserim bu ilaç bizim imalatımız. Sorun nedir?" diye sordu.

"İçini açın."

Galip içini açıp birçok kere katlanıp artık şerit hâline gelmiş prospektüse şöyle bir göz attıktan sonra Yusuf'a dönerek, "Bu da bizim prospektüs" dedi.

"Devam edin."

Galip, her oyuğunda kapsüllerin bulunduğu altı plakadan birini eline alıp önüne, arkasına baktı, sonra Yusuf'a dönerek, "Bu bizim imalatımız değil. Biri bunları bizim kutunun içine yerleştirmiş. Her plaka üzerinde en az on tane ilacın adı ve Canko İlaç'ın logosu olması lazım, hiçbirisi yok. Zaten bu ilaç kapsül hâlinde değil, drajedir. Kapsül olması çok tuhaf."

"İşte bunun için buradayım Galip Bey. Bu kapsüllerin içinde uyuşturucu, yani Metamfetamin kristalleri var. Ve bunlar sizin deponuzdan tırla Rotterdam'a gönderildi."

"Doğru mu söylüyorsunuz komiserim? Allah aşkına bana şaka yaptığınızı söyleyin."

Yusuf, "Analiz sonuçlarına bakabilirsiniz" diyerek kâğıtları uzattı.

“Doğruymuş, vay be! Ama nasıl olur bu?”

“Vallahi ben de bunu size soracaktım.”

“Yani bizim şirketin üretim hattından böyle çıkmış diyorsunuz.”

“Öyle demiyorum. Bu nasıl olabilir diye soruyorum.”

Galip, “Bir dakika Komiserim. Birer çay daha söyleyelim de rahatlayıp durumu kavramaya çalışalım” diyerek, telefonu açıp sekreterine iki çay söyledi.

Üzerindeki şoku biraz atlattıktan sonra, “Ben tıp doktoru değilim, kimya doktoruyum Komiserim” diye devam etti. “Pazarda satılabilecek metamfetamini üretebilmek için gerekli olan laboratuvar bizim tesislerde yok. Hem olsa da bu üretim feci kokuludur ve renkli bir duman bırakır. Yani bizim tesislerde üretilseydi şimdiye kadar çevreden çok şikâyet almış olurduk ya da çok kuvvetli bir filtreleme tesisi kurmak zorunda kalırdık. İkisi de yok. O zaman aklıma gelen şudur; başka bir mahalde üretilen uyuşturucu orada kapsüllenip tabakalandıktan sonra bizim üretim hattında kutulanıyor. Ama bizim tesislerde kutulandığı için bir şey değişmiyor. Nereden mi anlıyorum?” Kutuyu alıp iki tıklayarak açtığı yeni bir ekrana tuttu. Bip sesi gelince, ekranı Yusuf’a doğru çevirdi.

“Görüyorsunuz Komiserim. Üretim gününü, saati, hat-tâ dakikası dahi yazılı. Ama aynı zamanda bu ilacın içindeki maddelerin hangi *batch* olduğu, yani hangi karışımdan olduğu, o karışıma giren kimyasalların hangi bidonlardan alındığının görünmesi gerekiyor. Bir şey görüyor musunuz? Yok. Kutudaki karekod gösterildiğinde, bütün bu bilgilerin dökülmesi lazım ama dökülmüyor. Bu, karekodun ve kutunun bize ait olduğunun kanıtı. Çünkü bu kutulardan bir tek bizim kutulama hattında var. Sahtesi yapılabilir ama karekodu tutmaz. İşte onun için işin ucu bizim paketleme hattımıza geliyor. Kısacası öyle pis bir işe bulaştırılmışız ki, düşman başına.”

Yusuf, Galip'in yüz ifadesini iyice tarttıktan sonra, "Öneriniz nedir?" diye sordu.

"Düşünüyorum" dedi Galip ve karekodu, açtığı bir başka ekrana tıklattıktan sonra önündeki kâğıda bir şeyler yazmaya başladı. O sırada çaylar geldi. Çaycıya, çayları toplantı masasına bırakmasını söyledi. Yazması bitince de kalktı.

"Gelin, masaya geçelim, daha rahat oluruz" dedi.

Yan yana oturdular, Galip, kâğıdı orta yere koyup bir elinde kalemle kâğıdın üzerindeki bazı yerleri işaret ederek, "10 Ağustos gece vardiyasında üretilmiş. O gece, o üretim hattında kimlerin çalıştığı belli. Biri hastaymış, gelememiş, beş kişi çalışmış. Bir de depocu var o saatte. Öyle ya, madem değişik bir mal paketleni, bu değişik kolilerin, değişik bir yerde diğerleriyle karışmayacak biçimde durması lazım. Bu altı kişi etiyile, kemiğiyle sizindir Komiserim. Tabii bir daha böyle üzücü bir durumla karşılaşmamak için sistemimizdeki güvenlik deliklerini tıkamak da bana düşüyor."

"Bu altı vardiya işçisiyle nasıl görüşebilirim?"

Galip hemen sekreterini aradı ve altı işçinin adını vererek adreslerini getirmesini rica etti, sonra Yusuf'a dönerek, "Gece vardiyası saat altıda başlar. Ne zaman görüşeceğiniz size kalmış. Kartımı vermiştim, aklınıza bir şey takılırsa geç bir saat de olsa arayabilirsiniz."

Yusuf, "Çok yardımcı oldunuz Galip Bey" dedi. Kâğıdı katlayarak cebine koyduktan sonra elini uzattı. El sıkıştılar. Tam kapıdan çıkacakken geri döndü.

"Galip Bey, sizi dinledim ve dürüstlüğünüze inandım. Ama bu uyuşturucu işine bulaşmak sakat iş. Geleceğiniz için temizleyemeyeceğiniz lekeler, tamir edemeyeceğiniz hasarlar oluşabilir. Onun için bana biraz daha yardım etmeniz gerekiyor. Ufak ip uçlarına ihtiyacım var. Bedir Bey

bana pek sağlam pabuç gibi gözükmedi. Patronunuz için böyle dememi mazur görün ama olayı aydınlatmaya çalışıyorum. Tabii olayı çözüp de bu pis işin sorumlularını yakaladığımızda, sizin gibi bu işle ilgisi olmayıp da zan altında kalanlar çok rahatlayacak. Son sorum şu; burada çalışırken sizi kuşkulandıran bir şeyler oldu mu? Ya da şimdi bu uyuşturucu işinden haberdar olduğunuza göre, geriye doğru baktığınızda o zaman önem vermemiş olduğunuz bir şey şimdi farklı bir önem taşıyabilir mi acaba?"

"Komiserim size tabii ki yardım etmek isterim. Bunun benim menfaatim gereği olduğunu da idrak ediyorum. Burada çalıştığım üç yıl içinde iki enteresan olay oldu. Biri, bir yıl kadar önceydi. Bedir Bey, profesör diye tanıttığı bir İranlı'yla geldi ve ona fabrikayı gezdirdi. Bana o İranlı'nın hissedarımız olmayı düşündüğünü, fabrikayı bu nedenle görmek istediğini söyledi. Sonra öyle bir hisse devri olmadı. Üç ay kadar önce holdingdeki toplantı odasına girerken o İranlı profesörü Ebru Hanım'ın yanında telefonla konuşurken gördüm. Beni görmesine rağmen selam bile vermedi.

İkinci olaysa bir ay kadar önce oldu. Bir gece, bir davetten dönerken fabrikanın önünden geçiyordum. İçeri girip bir bakayım dedim. İşçilerin arada çay molası verdiklerinde oturabilecekleri bir yerimiz var. Orada hiç tanımadığım bir adamla karşılaştım. Adı Mahmut'muş, holdingden denetleme için bazı geceler gelir, işçilerle lak lak edermiş. Geçen gün sizinle depoda görüştükten sonra bir daha uğradım fabrikaya, baktım aynı adam yine orada. Ama bu defa yüzü, sanki uzun sivri tırnaklı bir hatun tarafından tırmalanmış gibi kabuk bağlamış çizikler içindeydi."

Yusuf içinden, "Bingo!" dedi ve Galip'e, "Bu Mahmut denilen adamı sizdeki kamera kayıtlarından teşhis edebilir miyiz acaba? Bir de holdingdeki görevi nedir?" diye sordu.

“Tabii, görüntü kayıtlarını kopyalar, holdingdeki görevini de öğrenip size ulaştırırım komiserim.”

“Bu son söylediklerinizle bana çok yardımcı oldunuz Galip Bey. Görüştüklerimizin tamamı şimdilik aramızda kalsın. Vardiya personeliyle şu anda görüşüp onları şimdiden alarma geçirmek istemiyorum. Araştırmalarımız biraz daha derinleşsin, onun da sırası gelecek.”

Yusuf, sekreterin getirdiği kâğıdı aldıktan sonra Galip’in elini bu defa hararetle sıktı, teşekkür etti ve odadan çıktı.

27

18 Ağustos, İstanbul/Gayrettepe

Başkomiser Remzi dirseklerini masaya koymuş, başını iki eli arasına almış vaziyette bir süre gözlerini yumup düşün-
dü. Maktûlü bulmak imkânsız gibi görünse de sonunda
kimlik tespiti yapabilmışlerdi. Maktûlün ve Bedir'in uyuş-
turucu işinde oldukları kesinleşmişti. Bunlar tamam sa-
yılırdı. Ancak, Kızıl Baron'un dedikleri doğru muydu?
Yoksa soruşturmayı tamamen farklı bir kulvara taşıyarak
bu cinayetten kendine kâr sağlamaya mı çalışıyordu? İki
olasılık vardı; Kızıl Baron'un anlattıkları doğruysa şüpheli
Bedir, doğru değilse şüpheli Kızıl Baron'du. Eğer katil
Kızıl Baron'sa, Türkiye-Rusya ilişkileri bu yüzden daha da
çıkmaza girerdi. Ama bu olayı aydınlattılar diye kimse bü-
ronun üzerine yürüyemezdi. Bilakis alkış alırlardı. Eğer
katil Bedir'se, işte o zaman işler karışır ve gerçekten biri-
leri, Türkiye üzerinden geçen transit ticaretinin, bu olay
yüzünden, Ruslara kaptırılmasını ülke hayrına görmüyor-
sa kabak Cinayet Büro'nun başına patlardı. Narkotik mü-
dürü, "Bu işe o baktı" diyecek, geri çekilecek, Remzi yal-
nız kalacaktı. Memlekete hayır hangisindeydi? Sonra yan-
lış düşündüğüne kanaat getirdi ve başa döndü. Ortada bir
cinayet vardı. Bu cinayet aydınlatılacak ve faili ortaya çı-
kartılacaktı. Ona yakışan buydu. Sonrası mı? "Sonrası Al-
lah kerim" dedi içinden. Tam o sırada telefonu çaldı. Ara-
yan Yusuf'tu.

"Amirim, Galip Bey bana göre temiz. Birileri onun bil-

gisi dışında Canko İlaç'ın kutulama hattını kullanıyor. Son partinin hangi vardiyada, kimler tarafından üretildiği belli. İsim listesi elimde. Öküzleri uyandırmamak için o kişilerle görüşmedim. Galip Bey'in hatırladığı iki ayrıntı var. Biri, geçen yıl Bedir Bey fabrikayı profesör dediği İranlı birine gezdirirken, bu kişinin şirketten hisse almak için ilgilendiğini söylemiş. Şu ana kadar böyle bir hisse satışı olmamış ama Galip üç ay önce holdingde bir toplantıya girerken İranlı profesörü, Bedir'in sekreteriyle konuşurken görmüş. Adam onu görmesine rağmen selam bile vermemiş. İkincisine bayılacaksınız. Aradasırada holdingden Mahmut Kırılır diye biri gelip gece vardiyasını denetleyip gidermiş. Geçenlerde fabrikada yine bu adama rastlamış ama bu defa adamın yüzünde, sanki tırnaklanmış gibi kabuk bağlamış çizikler varmış."

"Bu senin hırsız olmasın?"

"Bence ta kendisi. Eğer benim eve giren buysa, dinleme cihazlarını da Bedir'in koydurttuğu, böylece ortaya çıkmış oluyor. Şimdi size bir şey danışacağım. Son uğradığımda Bedir'in sekreteriyle biraz yakınlaştık da, acaba arayıp yemeğe davet etsem ağzından laf alabilir miyim? Yani akşamki toplantıdan beni affetseniz?"

"Neden olmasın? Becerebiliyorsan yürü git. Delil bakımından hâlâ havanda su dövüyoruz." Remzi telefonu kapatıp bu defa da pencerenin önüne gitti. Dışarı bakıyordu ama avare avare dolanan kargadan başka bir şey görmüyordu. Gözü bir süre ona takılı kaldı. Hem düşünüyor hem de kuşun havadaki dansını izliyordu. Acaba tuzağa mı düşüyordu? Adamlarından gelen verilerin ezici çoğunluğu uyuşturucu işiyle ilgiliydi. Sonunda uyuşturucu bağlantılarını ortaya çıkartır da cinayet kanıtına ulaşamazsa Narkotik Büro müdürü kıs kıs gülecek, alkış ve primi o alacak, başarı onun olacaktı. Cinayetin failini bul-

ma çabalarını öne almalıydı, ama nasıl? Kanıtlar bulunmalı ve zanlı, cinayet sanığı ya da azmettiricisi olarak savcıya teslim edilmeliydi. Ancak öyle olursa Cinayet Büro'nun başarısından bahsedilebilirdi. Bu akşamki toplantıda, bu konuyu takım arkadaşlarının kafasına iyice sokmalıydı. Telefonu tekrar çaldı. Bu defa arayan Yaver'di.

"Amirim, dispanserdeki kimlik kayıtlarının gösterdiği adrese gittiğimizde, kimliğin sahibinin dört yıl önce ölmüş bir adam olduğunu öğrendik. Sonuç alamayınca tekrar dispansere dönüp yaralı adamı tarif ettirdim. Adamın kırk-kırkbeş yaşlarında, yaklaşık 1,70 boyunda ve kıvrıcık saçlı olduğu konusunda oradakiler hemfikir. Hatta doktor ile hemşire onu tedavi ederken yüzünde kabuk bağlamış çizikler..."

Remzi, "Anlaşıldı" dedi. "İyi iş çıkardın. Adamın adı Mahmut Kırhler. Yusuf'u ara ve bana anlattıklarını ona da anlat."

Remzi yine camdan dışarı boş boş bakarken düşünmeye devam etti. Yusuf'un evine böcekleri yerleştirenin Mahmut olduğundan neredeyse emindi. Nazlı'yı vuran da yüksek ihtimalle Mahmut'tu. Bedir'in talimatıyla hareket etmiş olmalıydı. Velhasıl bütün veriler Bedir'i işaret ediyordu. Delil yoktu ama istikamet doğruydı. Devam etmeliydi ama çok dikkatli olmalıydı. Bedir gibi büyükbaş adamların, devlette büyükbaş tanıdıkları olurdu. Onun gibiler, kendilerini köşeye kısıtılmış hissedерlerse tepelerden, yani yüksek bürokrat ve siyasilерden takibatın durdurulması için baskı gelebilirdi. O zaman da kendisine yazık olacağını düşündü. Terfisine az kala bunu engelleyecek bir kusura bulaşmamalıydı. Bunları düşünürken telefon bir kez daha çaldı. Arayan Murat'tı.

"Amirim, Yusuf arayıp Mahmut Kırhler'i tanıyıp tanımadığımı sordu. Bu bizim Kıvrıcık Mahmut, amirim.

Bizim Narkotik Büro'dan pis işler çevirdiği için atmışlardı onu birkaç yıl önce. Mahmut'un Kuştepe'de imam nikâhlı bir karısı ve bu karısından da bir kızı var. Bizimkiler dünden beri Okmeydanı'ndaki evini takibe almışlar ama orada bulamıyorlar. Mahmut, her Cuma akşamı Kuştepe'deki eve gider, onlarla birlikte olurdu. Yaralanınca da o eve gitmiş olmalı. Ortak bir arkadaşımız var, ondan Kuştepe'deki evin adresini aldım. Yazabilerseniz aktarayım."

Remzi masasına geçti ve bir kalem alıp yazmaya başladı. Bir yandan yazıyor bir yandan da yazdıklarını tekrar ediyordu.

"Şişli'den Kuştepe'ye gir, karakolu geç, bayır aşağı in, okulu geç, Bilgi Üniversitesi'nin binalarını geç, dik bayırdan aşağı inerken sağdan ikinci sokak. Gül sokağı, numara 13, daire 5, ikinci kat, sağdaki daire. Amma da uzunmuş adres, destan yazar gibi yazdık" dedi.

Tam kapatacakken Murat, "Amirim, alıp gelelim mi?" diye sordu.

"Hayır Murat. Ama önden birini gönderir, bakkaldan falan bir kolaçan ederiz, o binada fazladan ekmek, sigara falan alan var mı diye. Sonra da Kuruçeşme operasyonuyla aynı saatlerde yaparız. Murat, Yaver yakınındaysa telefonu ona versene."

Yaver başladı anlatmaya.

"Amirim, narkotikçilerden epey bilgi aldık, sonunda iki Rus'un kaldıkları oteli bulduk. 12 Ağustos sabahı otelden ayrılmışlar. Ödemeyi nakit yapmışlar. Nereye gittiklerine dair bir bilgi yok. Yalnız acentadaki soruşturmamız sırasında, Ruslardan biri arabayı geri verirken meşhur bir müzik grubunun İstanbul'da vereceği konserin biletini nereden alabileceğini sormuş. Çocuk da Biletix'e yönlendirmiş. Sonrasını bilmiyor. Bu konser, öbür gün Kuruçeşme'de verileceğine göre bence iki kafadar hâlâ İstanbul'da olmalı."

“Bunlar değerli bilgiler. Birlikte Kuruçeşme’ye gidin. Orada sahne ekipmanının montajının başlamış olması lazımdır. Gerekirse yanınıza birkaç adam daha alıp ne kadar kutu, sandık, varil varsa arayın. Murat’ı tekrar telefona verir misin?”

“Buyurun amirim.”

“Murat, *meth* imalatında kullanılan fenil aseton gibi kimyasal maddeler arıyoruz. Yaver bilmez ne arayacağını. Sen ona nasıl bir şeyin peşinde olduğumuzu iyice anlat” dedi ve kapattı.

“Vay uyanıklar, vay!” dedi içinden ve düşünmeye devam etti. “Richard’ın ölümüyle sahipsiz kalan malları toparlamak için harekete geçmişler demek ki. Parayı ödeyip malı alacak, telefon numarasını bırakacak, sonra malın sahibinin aramasını bekleyecek ve böylece malın sahibini hiç arama zahmetine girmeden bulmuş olacak. ‘Yeni adamın, benim’ diyecek. Richard’ın yıllarca emekle ağ gibi ördüğü lojistik sisteminin üstüne konacaklar. Kızıl Baron’un dedikleri bir bir doğru çıkıyor.” Bu arada akli Bedir’in geçmişine takıldı. Masasına gitti, narkotikten aldığı dosyayı açtı. Adıyaman, Kahta doğumlu, baba Arap, anne Kürt bir aileden geliyordu. Gençliğinde aşırı sol guruplara militan olarak hizmet verirken bir polisi öldürmüş, ömür boyu hapse mahkum olmuş, afla hapishaneden salınmıştı. Ölen polisin adına baktı. Rahmi Soykan. Soykan... Soykan... Bu soyadını hatırlıyordu, ama nereden? Daha yeni telaffuz etmişti bu soyadını. Sonunda hatırladı. Nazlı’nın soyadı Soykan’dı. Nazlı’nın babası da polisti. Yoksa? Hemen telefonun ahizesini kaldırıp tuşladı.

“Nevin, bana çabuk Nazlı’nın dosyasını getir.” İki dakika içinde Nevin geldi, dosyayı masanın üzerine bırakıp çıktı. Remzi dosyayı açıp baba adı hanesine baktı. Rahmi yazıyordu.

“Şimdi anlaşıldı Vehbi’nin kerrakesi!” dedi içinden. Bedir, bu yüzden vurdurtmuş olmalıydı Nazlı’yı. Kimliği ortaya çıktığında, Nazlı’nın intikam alacağını bildiğinden onu ortadan kaldırmak istemişti. Odadan çıktı. Nevin’e acele bir işi çıktığını, akşam toplantısının iptal edildiğini bütün takıma duyurmasını söyleyip arabaya bindi.

“Niyazi, acele Şişli’de Nazlı’nın yattığı hastaneye çek” dedi.

18 Ağustos, İstanbul/Şişli

Başkomiser Remzi, Nazlı'nın 306 numaralı odasının önündeki nöbetçi polisi görünce rahat bir nefes aldı. Sandalyeyi çekip Nazlı'nın başının hizasına ilişti. Biraz hoş beşten sonra Nazlı, MMFM dosyasının nasıl gittiğini sordu. Remzi de Nazlı'ya Yusuf'un gelip gelmediğini sordu. "Hayır" cevabını alınca, "Gelecek" dedi, "O sana detaylarıyla anlatır. Ben buraya bazı gelişmeler olduğu için geldim. Güvenliğin için senin bu konuda bilgi sahibi olman gerekiyor. Silahın burada mı?"

"Evet, şu komodinin çekmecesinde."

Remzi silahı çekmecedan çıkardı, namluyu havaya doğrultarak, emniyetini açtı ve namluya mermiyi sürdükten sonra silahı yatay konuma alarak sordu, "Solak değilsin değil mi?"

"Hayır amirim."

Remzi silahı Nazlı'nın sol omzunun alt hizasına gelecek biçimde yastığın altına yerleştirdi. Sonra oturduğu sandalyenin arkasına iyice yaslanıp anlatmaya başladı.

"Şimdi sıkı dur. Bu Bedir denen adam var ya. O adam senin babanın katili. Seni vuran da onun adamı Mahmut. Bana göre birisi seni ona jurnalledi, o da araştırınca durumu anladı. İntikam almandan korktuğu için, sen onun üstüne gitmeden, o seni alt etmek istedi ama başaramadı. Korkusu büyük olmalı. Başka polisten niye korkmaz da senden korkar? Çünkü sen onun üstüne görevin olduğu

için değil, intikam almak için gidersin. Sen para yemezsin, üstlerinden baskı gelse bile davandan vazgeçmezsin. Yani, onun için sen bertaraf edilmesi gereken bir belası. Bu hastanede kapıda polis beklemesine rağmen güvende değilsin. Burası Dingo'nun ahır gibi. Ben kafaya koysam, temizlik görevlisi ya da hastabakıcı kılığına girip seni iki dakikada temize havale eder, kaçır giderim. Polisin durması caydırıcı ama yine de güvenlik boşlukları çok. Silahın elinin altında, gözün kapıda olsun. Doktorun buradaysa, şimdi ona gidip seni erken taburcu etmesini rica edeceğim. Evde güvenliğini daha rahat sağlarız. Buraya kimin girip çıktığı belli değil."

"Buraya kadar zahmet edip geldiğiniz ve beni uyardığınız için teşekkür ederim amirim. Ben vurulmamda kişisel bir neden görememiştim, ama şimdi daha tedbirli olacağıma emin olabilirsiniz. Elim tetikte olacak. Bugün ziyaretime kimin geldiğini hayatta tahmin edemezsiniz."

"Kim geldi?"

"Mary Shenton"

"O da kim?"

"Bizim maktulün karısı."

"Hastanede olduğunu nereden duymuş?"

"Konsoloslukta muhatap olduğum Elizabeth telefon açtı, saat ile yüzükten haber var mı diye. Ben de burada olduğumu söylemek zorunda kaldım. Kadın hastanede olduğumu duyunca görmek istemiş. Çok asil bir bayan. Yarın cesedi alıp ülkelerine dönüyorlar."

Remzi, "Kocası hakkında herhangi bir yeni bilgi verdi mi sana?" diyerek ayağa kalktı.

"Yok, zaten az kaldılar. Bol tereyağlı İngiliz kurabiyesi getirmişler... şurada. Bir tane alıverin, ağzınız tatlansın da öyle gidin."

Remzi ağzına bir kurabiye atıp odadan çıktı. On beş-

yirmi dakika sonra içeriye Yusuf girdi. Nazlı heyecanla, "Anlat bakalım neler oldu? Amirim az önce buradaydı ve olan biteni senin anlatacağını söyledi" dedi.

"Dur bir nefes alayım."

"Nefes alırken bari duvarda eğik duran şu tabloyu da düzeltebilir misin?"

Yusuf tabloyu düzelttikten sonra yatağın yanbaşındaki sandalyeye oturdu.

"Önce müjde; çıkıyorsun. Yarın sabah seni eve taşıyoruz. Bir-iki gün de evde istirahat ettikten sonra koltuk değneğiyle istediğin yere gidebileceksin. Amirim doktorla konuşmuş, ben yoldayken aradı ve müjdeyi verdi."

"Sevindim. Zaten ben kendimi iyi hissediyorum, bugün taburcu olmak istemiştım ama doktor izin vermemişti." Biraz doğrulmak, yastığı yükseltmek istedi ama beceremedi. Yusuf yastığı dikleştirip daha dik oturmasına yardımcı oldu.

"Bedir'in babamın katili oluşuna ne diyorsun? Yusuf, o adamı bizzat kendim haklamak istiyorum. Bana yardımcı olur musun?"

"Adama karşı öfke, nefret, kin, intikam... Ne kadar negatif duygu varsa sende kıyamet kadar birikmiş anlaşılan. Böyle olmasını anlıyorum, ama sana yakışır mı adalet varken adamı haklamayı düşünmek? Allah belasını verecek zaten. Emin ol köşeye sıkışmasına az kaldı. İhtiyacımız olan tek şey, geçerli delil. Şimdi sona ne kadar yaklaştığımızı sen düşün. İzin ver de olan biteni anlatayım." Yusuf hem kendi yaşadıklarını hem de arkadaşlarından gelen bilgileri Nazlı'ya aktardı.

"Vay be" dedi Nazlı.

"Sen daha asıl macerayı bilmiyorsun. Senin vurulduğın gece ben de Rus uyuşturucu mafyası tarafından kaçırılıp hapsedildim."

“Ne? Bu, Bond filmlerini de geçti desene. Yahu şunun şurasında iki gün, iki seksen bi doksan yatacağımız tuttu, en heyecanlı sahneleri kaçırmışız.”

Nazlı’nın meraklı ve muzip bakışları altında Yusuf, Kızıl Baron’la aralarında geçenleri anlattı.

“Başımızdaki belalar yetmedi, bir de Kızıl Baron çıktı desene. Ne büyük dolaplar dönüyor da haberimiz yok. Narkotiğin haberi var mı bu görüşmeden?”

“Remzi Başkomiser şimdilik aramızda tutmamızı tembihledi. Sen, ben ve o. Nazlı, benim gitmem lazım. Be-dir’in sekreteriyle buluşacağım.”

“Hayrola, yeni sevgilin mi? Fıstıktır herhalde... Aşna fişna falan ha?”

“Eh fena değil. Yani Efes harabeleri gibi.”

Yusuf, Nazlı’nın gülmediğini görünce ya ciddiye aldığı ya da espriyi anlamadığını düşündü ve daha da nükte katarak devam etti.

“Yokcanım, kartoloşunteki. Arkadan liselik, önden müzelik bir kadın işte. Beli seninkinin iki misli, eminim yaşı da öyledir. Dulmuş ama bana yaramaz. Görev uğruna böyle seanslara da katlanıyoruz işte.”

Nazlı sonunda gülümsedi.

“Külahıma anlat, kartoloşun tekiymiş. Erkek milleti değil misiniz? Alayınız biraz yumuşak doku temasıyla kendinizden geçersiniz. Dudaklar yumuşak. Kapat lambaları, ne kartoloş suratını görürsün, ne de kalın belini. İki yumuşaklık arasında beynamaz derken, bir bakmışsın olmuş samanlık şeyran.”

“Yahu Nazlı, dürüstçe anlattık sana. Görevim bu. Sonuçta senin adamı köşeye sıkıştıracak delillere ulaşmaya çalışıyoruz.”

“Tamam, tamam, oyalamayayım seni. Sabah sen doğruca işine git. Ben buradan taburcu olur olmaz işe uğrar, oradan eve giderim.”

“Olmaz. Buradan dosdoğru eve gidiyorsun. Sabah da ben gelmeden bir yere kıpırdamıyorsun. Tamam mı?”

“Emredersiniz Beyefendi. Kartoloş hanımla iyi şanslar.”

“Beyefendi değil, Abi.”

“Emredersiniz Abi!”

18 Ağustos, İstanbul/Arnavutköy - 4. Levent

Yusuf, Ebru hakkında kararını verdi. Bu kadın, pipim hıyar diyenin peşinden tuzum var diye koşanlardandı. Direkt konuya girme zamanının geldiğini düşündü. Üçüncü duble rakısından okkalı bir yudumu yeni almış olan Ebru'ya masanın üzerinden eğilip yaklaşarak fısıldadı.

“Şu masaya oturduğumuzdan beri ereksiyon hâlindeyim. Bereket versin masanın altından kimse görmüyor. Seni çok arzuluyorum. Burada işimiz bitti sayılır. Seni okşamak, öpmek ve ellerimle hamur gibi yoğurmak, kıvrımlarını koy koy dolaşmak istiyorum. Kalkıp size gidelim mi?”

“Ay o dediklerin çok hoşuma gitti, okşamaya başladın bile Yusufcuğum. En azından ruhumu. Ama evde annem var, mahalle baskısı var. Senin eve gitsek?”

“Benim ev de müsait değil. Otele gitsek yüz avro oda parası alırlar.”

“Ben otele motele gelemem ayol, sen beni ne sandın? Oraya kimliğimi vereceğim de kayıt altına alacaklar. Fişlenmek gibi bir şey. Yok, öyle şeylerle uğraşamam. Bedir Bey Gaziantep'e gitti. Odası boş. Kalk gidelim.”

“Ne? Senin patronun odasında mı yiyeceğiz? Çıldır-
mış olmalısın.”

“Bunda ne var? Adam seyahatte, odası boş, anahtarı da bir tek bende. Ben onun vekili değil miyim? Kullanırım odayı. Hem ilk defa mı kullanıyorum sanıyorsun?

Binanın kapısından odaya kadar hiçbir güvenlikçi sorgu sual etmez merak etme.”

Yusuf hesabı ödedi ve kalktılar. Gerçekten de Ebru'nun o saatte bir adamla binaya girip odasına çıkmasını kimse yadırgamadı, müdahale etmedi. Asansörden 33. katta inip koridoru geçtiler ve Ebru'nun masasına geldiler. Yusuf daha önce oturduğu koltukta bir süre oturdu. Bu arada Ebru, çekmecesinden birkaç makyaj malzemesi alıp makyajını tazelemek için lavaboya gitti. Geri geldiğinde makyajı, abartılı bir biçimde olmasına rağmen, tazelenmişti. Ebru önde, Yusuf arkada Bedir'in odasına girdiler. Yusuf kanepeye kurulurken, Ebru dolaptan bir şişe viski ve kuruyemiş çıkartıp sehpanın üzerine koydu. Birer kadeh doldurup içtiler. Sonra Ebru makam masasının arkasına geçip oradaki bir radyoyu FM kanallarından birine ayarladı ve akabinde *slow* müzik nağmeleri odayı okşarcasına sardı. Kanepede Yusuf'un yanına, bir bacağını onun dizinin üzerine atarak oturdu. Yusuf kolunu kadının omuzuna attı ve bir süre öpüştiler. Yusuf elini Ebru'nun bluzunun ilk düğmesine atmış ve bir çırpıda çözmüştü ki Ebru, “Bir dakika” diyerek kalktı, odanın kapısını içerden kilitleyip geri geldi.

Odada ışık yanmıyor, etraftaki diğer gökdelenlerden gelen ışık, storları tamamen açık olan pencereden içeri sızıyor ve loş bir ortam yaratıyordu. Mia Martini, “Quante volte”yi söylüyordu. Yusuf sevdiği melodiyi işitince kalktı ve zarif bir reveransla Ebru'nun elini tutup sehpayla şömine arasındaki boşlukta dans etmeye başladı. Hem öpüşüp hem dans ederlerken Yusuf'un kadının belinde olan elleri yavaş yavaş aşağıya, kalçalarına doğru indi. Öpüşürken fırsat bulduğunda aşağı doğru bakıyor ve biraz önce açmış olduğu düğmenin sergilediği dekoltenin keyfini çıkartıyordu. Önce oraları kokladı, sonra da deliller gibi öpmeye başladı. Yusuf, memelerinin erişebildiği

kısımlarını öptükçe Ebru kendinden geçiyor, arada bir iç çekmeler ve derin nefes almalarla bu oyundan zevk aldığı gösteriyordu. Kanepeye uzanıp sevişmeye başladılar. Bir süre sonra Ebru'nun eli sehpanın üzerindeki, yarısı yırtık prezervatif poşetini aramaktaydı.

İkisi de tatmin olup nefes nefese kaldıklarında kısa bir süre kanepede koyun koyuna yattılar. Yusuf'a kalsa hemen çekip giderdi ama yapmamalıydı. Arada sevgi bağı olmayan kadınlarla yattığında hep böyle olurdu. Seks bitince hemen kalkarak, giyinip gitmek gelirdi içinden. Şimdi de fırlayıp gitmek istiyordu yattığı yerden. Neyse ki Ebru kalktı ve temizlenmek için lavaboya gideceğini söyledi.

Yusuf hemen atıldı, "Hayatım, sen lavabodayken beni basmasınlar bu odada... İstersen sen çıktıktan sonra kapıyı kilitleyeyim. Gelince tıklarsın, açarım."

"Olur."

Yusuf kadının arkasından kapıyı kilitler kilitlemez cıvılda bir vaziyette, montunun cebindeki dinleme cihazını avcuna aldı ve masanın üstündeki dosyalara göz atmaya başladı. Kayda değer bir doküman yoktu. Dinleme cihazını orta çekmecenin altına, en dibe yerleştirdi, avcuyla basınç uygulayarak iyi tutmasını sağladı. Yapıştığından emin olunca çekmeceleri açıp içindekilere göz gezdirmeye başladı. Ancak odanın loşluğunda gözleri pek bir şey seçemiyordu. Eli metal bir parçaya değdi. Onu çıkartıp havaya doğru tuttu. Bingo! Bu, onun kayıp mızıkasıydı. Onu çekmecedan alırken eli bir başka metale daha değmişti. Bu defa eline almadan çekmeceyi iyice açıp baktı. O da ne? Bir altın saat. Hem de Rolex. Hani Bedir hiç saat takmazdı? Saatin hemen yanına mızıkayı koyup çekmeceyi kapattı. Diğer çekmecelerde herhangi bir şey bulamadı. Giyinmeye başladı. Gömleğini giymiş, tam düğme-

lerini iliklerken kapıda bir tıklama işitti. Gitti, kilidi açtı. Ebru gelip Yusuf'a bir öpücük kondurup giyinmeye başladı.

Geldikleri gibi sorgusuz, sualsiz binadan ayrıldılar.

18 Ağustos, İstanbul/Şişli

Yusuf gittikten hemen sonra doktor, hemşireyle birlikte gelip Nazlı'nın önce tansiyonunu ölçtü. "İyi" dedi. Ardından nabzını ölçtü. "İyi, hem de düzenli" dedi. Bu arada hemşire termometreyi Nazlı'nın ağzına yerleştirdi. Termometreyi kontrol ettiklerinde ateşinin de olmadığını gördüler. Doktor hemşirenin elinde tuttuğu metal küvetten otoskobu alıp Nazlı'nın ağzının içine tuttu. "Dil olması gerektiği gibi, şiş değil ve parlak" dedikten sonra tek tek gözlerine tuttu. Göz bebekleri gerekli tepkiyi derhal gösteriyorlardı. Nazlı'ya ağzından derin nefes almasını söylerken omuzundaki stetoskobu seri hareketlerle kulaklarına yerleştirip önce sırtını, sonra da göğsünü dinledi. Normal nefes almasını söyleyip karın boşluğunu birkaç kez yokladı. Sonra ayak bileklerine geçti. Birkaç kez bastırıp çektikten sonra parmaklarını bileğe bastırarak bir süre tuttu. Kan dolaşımı da normaldi. Yanındaki hemşireye kan ve idrar örneği alınması talimatını verdikten sonra odadan çıktı. Hemşire de onu takip etti.

On dakika kadar sonra hemşire, bu defa elinde başka bir metal küvetle kan almaya geldi. Nazlı, hemşirenin her zamankinden farklı olarak düşünceli ve bezgin hâlini görünce sordu. "Ayşen Hemşire, bugün yüzün gülmüyor, bir derdin mi var?"

"Var ya Komiserim ama derdime çare yok."

"Derdini söylemeyen derman bulamazmış, sen hele bi söyle."

“Nazlı Komiserim, kocam beni çok dövüyordu. Ben de artık dayanamadım, geçen ay üç yaşındaki oğlumu da alıp anamın evine gittim. Ertesi gün de boşanma davası açtım. Bu kocam olacak it tebligatı alınca deliye dönmüş, her fırsatta karşıma çıkıp davayı geri çekmem için tehdit ediyor. İki gün önce burada nöbeti bitirip aşağıda servisi beklerken yine geldi, herkesin önünde bana saydırdı, sövdü, dövdü, gitti.

“Bak” diyerek saçını biraz geriye alınca, Ayşen’in yüzündeki morartı ortaya çıktı.

“Polise bildirdin mi?”

“Evet, ama herkesin peşine bir polis takacak hâlleri yok ya. Bir sonuç çıkmadı. Dün yine nöbetim bitti, aşağıda toplanmışız, servisin gelmesini beklerken bu benim kocam olacak it oğlu it yanıma gelip ceketini açıp bana beline taktığı silahı gösterdi ve kulağıma eğilip ‘Seni geberteceğim, başkasına yar etmeyeceğim’ dedi.”

“Peki, bunu polise bildirdin mi?”

“Hayır. Ama kararlıyım, boşanacağım o itten. Allahından bulsun. Buradan aldığım maaşla oğlum ve ben geçim gideriz. Yeter ki bizi rahat bıraksın.”

Ayşen Hemşire’nin ardından kapıdaki nöbetçi polis kafasını içeri uzatıp tualete gidip çabucak döneceğini söyledi.

Nazlı odada yalnız kalınca, Ayşen Hemşire’nin anlattıklarının etkisi altında, ömrü boyu bir erkek karşısında bu duruma düşmemek için nasıl çalışıp çabaladığını düşündü. Ayşen’in kocası olacak o uğursuz, şerefsiz it oğlu iti o anda karşısına getirseler, boğazını sıkıp son nefesini verdiğiinden emin oluncaya kadar bırakmayacağını iliklerine kadar hissetti. Sonra kendi başındaki tehdidi biraz daha düşündü. Belirsizliğin verdiği huzursuzluk, gerçeği bilmekten daha fazla rahatsız ediyordu. “Artık ne olacaksa ol-

sun" diye düşündü. Bir yandan da amirinin fazla kuruntu yaptığı fikri takıldı aklına. Birisi onu vurmak istese hastane yerine, eylemi yaptıktan sonra kolaylıkla kayıplara karışabileceği bir yeri seçmez miydi? İlk eylemi sokakta yapmış, sonra motosikletiyle gazlayıp gitmişti.

Tam bunları düşünürken bir silah sesi işitti ve açık kapıdan dışarı, hole baktı. Saat on bir yönünde bir adam gördü, elinde silah vardı. Ayşen Hemşire vurulmuş olmalı ki sendeleyerek yere düşmekteydi. Nazlı ani bir hareketle yastığının altından silahını aldı ve adama doğrultup tetiği çekti. Ayşen'in peşisıra adam da ipleri kesilmiş kukla gibi olduğu yere yığılmıştı. Bir anda ortalık ana baba gününe dönmüştü. Ağlayanlar, hıçkıranlar, ağıt yakanlar, etrafta kim varsa hole doluşuvermişti. Kapının önündeki insan selinden hiçbir şey göremiyordu Nazlı. Kendisine en yakın, arkası dönük, ayak uçlarına basarak yükselip olay yerine bakan hastabakıcıya sordu.

"Ayşen'in durumu nasıl?"

"Ayşen iyi de, kocası ölmüş."

Hastabakıcı yatağında yatmakta olan Nazlı'nın elini kavrayıp sıktı.

"Komiserim bu herif kızı sürekli tehdit ediyordu. Kızın hayatını zehir etmişti. Hak etmişti. Eline sağlık" dedi.

İşte o zaman vurduğu adamın, kendisini haklamaya gelen adam olmadığını anladı. "Eyvah, ben ne yaptım?" diye düşündü. On dakika sonra Nazlı'nın odası ana baba günü oldu. Binada çalışan kadınlar kuyruk olmuşlar odaya girip Nazlı'nın elini sıkmak için sıra bekliyorlardı. Bürodaki arkadaşlarının da gelmesiyle hastane personelinin odaya akışı kesildi. Olay Yeri İnceleme ekipleri olay mahallinde tespitlerini yaparken Nazlı da yatağından kalkıp koltuk değneğiyle öldürdüğü adamın cesedine bakmaya gitti. Yürüdüğü mesafe taş çatlasın on beş metreyi geç-

mezdi, ama yataktan başlayan bu yolculuk ona Thelma ve Louise'nin yolculuğundan daha uzun geldi. Bir ayağı ileri doğru zorlarken sanki diğeri geri çekmeye çabalıyordu. Tam o sırada flaşlar patladı. Yapacak bir şey yoktu. Odasına döndü ve yatağa tam uzanmıştı ki telefonu çaldı. Arayan Başkomiser Remzi'ydi.

"Nazlı, yarın taburcu olma durumun yattı. Kimseye beyanat verme, fotoğrafının çekilmesine de izin verme. Mahalli karakollardan gelecek polislere de sakın ifade verme. Yarın İçişlerinden müfettişler gelip ifadeni alacak. Zaten taburcu olmanı bir gün erteletmemin nedeni de bu. İstedim ki bakanlıktan gelenler seni hasta yatağında görsünler ve olay mahallinde bulunsunlar. Bu onların raporlarını etkiler. Biraz önce telefonda Yusuf'a, adamın seni vurmaya geldiği zannıyla ateş ettiğini söylemişsin. Bunu Yusuf ile benim bilmemde sorun yok. Ama başkası bilmemeli. Her gelene, Ayşen'in sana kocası tarafından tehdit edildiğini anlattığını ve Ayşen, ikinci ve ölümcül olacak kurşunu yemeden, önlem için adamı bacağından vurmak istediğini söyleyeceksin. 'Ancak hastalığın verdiği halsizlikten, kabzaya sıkı asılamadım, silah geri teptiğinde namlu biraz havaya kalkmış ve adamın başına isabet etmiş olmalı' diyeceksin. Başka bir şey söylemeyeceksin. Basını kendinden uzak tut."

"Amirim, biraz önce cesedin başına gitmiştim, orada fotoğrafımı çektiler."

"Kötü olmuş. Bari başka çekirtme. Müfettişler gidene kadar odandan çıkma."

"Olur amirim."

"Bu durumda öbür gün taburcu olursun. Tekrar ediyorum. Kendini korumak için değil, Ayşen'i korumak için ateş ettin."

"Tamam amirim."

19 Ağustos, İstanbul/Şişli

Nazlı sabah yatağında kahvaltısını yaparken, hastabakıcının getirdiği günlük gazetenin ön sayfasında koltuk değnekli fotoğrafını görünce irkildi. Fotoğrafın yanında yazılanlara bakılırsa gazete onu, bir kadın hakları savunucusu ve erkek terörüne karşı ilk kez hak ettiği biçimde davranan bir kadın kahraman olarak ilan etmişti. Hastabakıcı, diğer gazetelerin de haberi ilk sayfadan verdiğini söyleyince Nazlı hepsinden birer tane alıp gelmesini söyledi. Bir süre sonra durumunun vahametini ancak anladı. Gerçekten de gazeteler olayı abartılı bir haber hâline getirmişlerdi. Kocasını, Ayşen'i boşanma davasını geri çekmesi için her gün üç posta dövüyordu. Bununla da yetinmeyen baba, üç yaşındaki oğlunu da dövüyordu. O gün ilk sıktığı kurşunun öldürmediğini görünce, ikinci kurşunu, yere düşmüş kadının kafasına sıkmak üzereyken Nazlı Komiserin yaralı hâliyle tam zamanında müdahale ettiğini yazmışlardı. Yazdıkları yanlış değildi ama abartılıydı. Ev arkadaşı Meryem'in çalıştığı gazete daha da ileri gidip Ayşen Hemşire'nin oturduğu apartmandaki komşularıyla görüşmüştü. Hepsi ağız birliği yapmış gibi Ayşen Hemşire'nin ağzı var dili yok bir melek; kocasının ise işsiz, ayyaş, karısının parasını yediği yetmiyormuş gibi üstüne bir de her akşam dayak atan bir adam olduğunu anlatmışlardı. Sonuçta rahmetli koca şeytan, Ayşen melek, Nazlı da meleği, şeytanın elinden kurtaran süper kah-

raman olmuştu. Bütün gazeteler anlaşmış gibi olayı kamuoyuna böyle sunmuşlardı.

Öğlene doğru İçişleri Bakanlığı'nın müfettişleri gelip Nazlı'nın ifadesini aldılar. Onlar gittikten sonra yine değnek yardımıyla topallaya topallaya Ayşen'in odasına geçmiş olsuna gitti.

Ayşen, "Senin sayende oğlum anasız kalmadı" diyerek ellerine yapışıp öpmek istediye de Nazlı öpmesine izin vermedi.

"Oğlun anasız kalmadı ama babasını elinden alan da benim. Oğlunu yetim bıraktığım için özür dilerim. Umarım babasını vuran polis olduğu için bütün polislere nefret beslemez."

Odasına döndüğünde bürodan birkaç arkadaşının ziyarete geldiklerini gördü. Yaver, fısıltı gazetesi işlerken bir de gazetelerin haberi ilk sayfadan vermesiyle Nazlı'nın Gayrettepe Merkez'de birdenbire çok meşhur bir polis olduğunu anlatıyordu.

"Binadaki kadın polisler ve diğer çalışanlar döndüğünde seni kahraman olarak karşılamak için hazırlık yapıyorlar."

"Ben kahramanlık yapmadım! Bir adam öldürdüm."

"Anlaşılan doğru adamı öldürmüşsün ki bu kadar yankısı oldu."

"Son zamanlardaki kadına yönelik erkek terörünün rövanşı olarak algılanmış olmalı. Ama ben bununla nasıl yaşayabilirim ki? Bu bana çok büyük bir sorumluluk yüklüyor."

Arkadaşları bir süre daha sohbet ettikten sonra, "hasta ziyareti kısa olur" diyerek odadan çıktılar.

O sırada, elinde bir orkide çiçeği saksısı, arkasında da iki iyi giyimli kadınla birlikte şık bir hanım girdi içeri. Polislerden boşalan sandalyelere oturdular. Kapıdan ilk giren kendilerini tanıttı.

“Ben Rotary Kulübü başkanı Arzu Kaplancı, arkadaşlarım da yönetim kurulumuzun üyeleri. Kulübümüzün bütün üyeleri kadındır. Bu sabah olayı gazetelerden öğrenince hemen bir tele-konferans yaptık ve bir karar aldık. Hem sizinle tanışmak, hem yaralı olduğunuz için geçmiş olsun demek hem de kararımızı size açıklamak için buradayız. Gelecek hafta Çarşamba gününe kadar iyileşebilirsiniz Nişantaşı’ndaki bir otelde yapılacak olan yemekli toplantımızda sizi konuşmacı olarak görmeyi arzu ediyoruz.” dedi.

Nazlı bu zarif jestleri için teşekkür ettikten sonra, “Amirimle görüşeyim, o izin verirse ne ala” dedi.

Başkan çantasından bir bröşür çıkartıp komodinin üzerine bıraktı. “Rotary’nin ne olduğu da bu broşürde yazılı. Uygun bir zamanınızda inceleyebilirsiniz, bu da benim kartım” diyerek kartını uzattı. El sıkışıp gittiler.

Yalnız kalınca Nazlı içinden, “Vay be!” dedi. Kâbus görür gibiydi. Olaylar çok hızlı gelişmişti. Ama Nazlı böyle bir şöhretin ona iyilikten çok kötülük getireceğini hissedebiliyordu. Şöhretin belki de tek iyi tarafı, Bedir denen pisliğin artık onu öldürmeye kalkışmayacağını garantilemesiydi. Bedir hücum stratejisini mecburen bırakıp savunmaya geçecek, bu defa da Nazlı hücumla kalcaktı. İçinden, “Belanı benim ellerimde bulacaksın Bedir” dedi.

19 Ağustos, İstanbul/Gayrettepe

Yusuf, Bedir'in odasında başından geçenleri, araya Nazlı'nın vurulması olayı girince, Başkomiser Remzi'ye detaylarıyla anlatmaya fırsat bulamamıştı. Ancak toplantı öncesi odasına girerek olan biteni anlattı. Remzi hayretini gizleyemedi.

"Bedir çapında iş çeviren birinin bu kadar kuş beyinli olmasını beklemezdim. Sen maktulün saatini al, başka yer yokmuş gibi çekmecene koy. Mızıkanın da çalıntı olduğunu biliyor. Hadi saate kıyamadı diyelim, mızıkayı neden çöpe atmıyor?"

"Amirim, ya yine bir hinoğlu hinlik var bu işte ya da mızıkla umduğumuzdan daha kıymetli. Mızıkama kavuşunca ilk iş bir anlayana götürüp baktıracacağım."

"Her şey bir yana, ikisini de alıp cebe atıp gelseydin hapı yutmuştuk. İyi ki olduğu yerde bırakmışsın. Seni bu doğru kararın için tebrik ederim."

Beraberce toplantı odasına gittiler. Remzi yerine oturur oturmaz Murat, "Amirim, bu olayda Nazlı Komiser hemşirenin hayatını kurtardı. O müdahale etmeseydi muhtemelen şu anda hemşire ölmüş olacaktı. Nazlı'nın başına bir şey gelmez değil mi? Sonuçta vatandaş adına meşru müdafadan söz ediyoruz" dedi.

"Sanmıyorum, çünkü adamın elinde silah varken vurmuş Nazlı. Bir de üstelik adam karısını yaralamış. Yani adam ilk kurşunu sıkmamış ya da sıkmış da kadın yere

düşmemiş olsa müfettişler, 'Belki kuru sıkı tabancaydı, niye öldürücü atış yaptın?' diye sorabilirlerdi. Ama şu anda müfettişlerin de eli kolu bağlı. Hem merak etmeyin, olay benim takibim altında. O silahı yastığının altına yerleştiren bizzat benim. Nazlı'yı tanrılara kolay kolay kurban verecek bir amire benziyor muyum ben?

Haydi, gelelim şimdi MMFM dosyasına. Dün akşam önemli bir gelişme oldu. Yusuf, Bedir'in çalışma masasının çekmecesinde hem mızıkasını hem de maktulün kayıp Rolex saatini buldu. Bu mızıka konusunu açıklamanın da zamanı geldi. Hani bu olayın başında narkotik bizden bir adam istemişti ya. Ben de onlara Yusuf'u gönderceğimi söylemiştim. Ertesi gün Yusuf'un evine biri girip iki dinleme cihazı yerleştirip Yusuf'un baba yadigarı mızıkasını alıp gitmiş. O sıralarda narkotikten şüphelendiğimiz için bu olayı sakladık."

"Amirim, o zaman olay bitmiştir" dedi Yaver. "Saati bir baskında Bedir'in odasında zapta alırsak, sormaz mı hâkim, 'Bu saat buraya nasıl geldi?' diye?"

"Haklısın Yaver. Elimize çok önemli bir cinayet bağlantısı kanıtı geçmiş olacak ama iki Rus hâlâ ortada yok."

Yusuf, "Amirim savcıdan arama izni alıp odayı basak ve saati delil olarak kayda geçirsek?" dedi.

"Senin orada olduğun, yani Bedir'in bir günlük Gaziantep seyahatine gittiği gece bassaydık olurdu. Ama adam ertesi sabah dönmüş. Tekrar seyahate çıkarsa bakarız. Şunu da unutmayın, saati orada bulamazsak bir çuval inciri berbat etmiş oluruz."

Remzi aralarında tartışıp yeni fikirlerle gelebilsinler diye takım arkadaşlarını biraz başbaşa bıraktı. Ama sonunda parlak bir fikir çıkmayınca, "Yusuf, iki Rus'un fotoğraflarını alabildin mi?" diye sordu.

Yusuf elindeki dosyanın içinden çıkardığı fotoğrafları dağıttı.

“Arkadaşlar, işte bu iki Rus’u ve Mahmut’u içeri alacağız. Üçü de arandığı için, Bedir onları uzağında ama telefon temasında tutuyor olmalı. Hiçbir şey olmamış gibi telefon temaslarına devam ettireceğiz. Tabii gerektiğinde konuşmaları yönlendirerek. Bu arada Bedir’in hem odasına dinleme cihazı koyduk hem de telefonları dinlemede. Murat bana kıymetli bir bilgi aktardı. Narkotikçi Hamza, Murat’a bu Cumartesi günü içinde yirmi kilo munda tereyağı ve yoğurdu olacak iki koliyi Ataköy Marina’ya götüreceklerini söylemiş. Bu durumda onların koliyi alacağı günden bir önceki gece, ilaç fabrikasında paketleme olacak demektir. Tabii bu arada iki Rus hem cinayeti itiraf ederler hem de uyuşturucunun imal edildiği yer hakkında bize bilgi verirlerse plan değişebilir.”

“Bir de tercüman lazım olacak sorgulama için. Bizim teşkilatın çalıştığı bir tercümanlık bürosu vardı. Yaver, sen onlarla iletişime geç. Rusça tercüman göndersinler.”

Sonra kendi kendine mırıldanarak önündeki bloknota bir çizik attı ve devam etti. “Şimdi geldik son konuya. Karargâhı içeriye mi kuralım, dışarıya mı?”

“İçersi çok kalabalık ve kargaşa hâlinde olur amirim. Karargâh yolun karşısına park etmiş bir araba ya da bir van olsun. Hem sessiz, sakın hem de elimizden kaçan olursa, siz onu çıktığı anda enselersiniz” dedi Tarık.

“İyi fikir. Karargâh kapının karşısındaki kaldırımda olacak. O zaman var gücümüzle iki Rus’un peşinden giderken aynı zamanda da fabrikadan içeri bizden birilerini yerleştirmeliyiz. Gündüz vardiyasına bir, geceye iki. Aksiyon planına geçiyorum. Bir; Rusların peşinde olan ekip aynen devam ediyor. O bulduğunuz beş bidon kimyevi maddenin olduğu gibi yerinde durmasını, kıpırdatılmamasını istiyoruz. Yarın konserde, kapının dışında, vale kılığında iki adamımız durmalı. Ruslar geldiği anda ku-

rulu düzenimiz tıklar tıklar işlemeli. Parayı Stephan'a verip de bidonları naklettikleri anda enseleyeceksiniz. İcap ederse vurun ama öldürmeyin. Birini öldürmek zorunda kalırsanız, diğeri sağ kalsın. Unutmayın iki ölü Rus, uyuşturucuyu izah eder ama cinayeti ispat etmez. Ayrıca Rusya'yla aramızı daha da gerer. En az birini sağ ele geçirirsek, onu konuştururuz.

İki; Yusuf, sana söylüyorum. Fabrikada adamlarımızı şimdiden işe başlatıyoruz ki oryantasyonları için vakit kalsın. Kutulama günü gelinceye kadar kim kimdir, ne nerededir öğrenmeleri lazım. Zaten kutulama için Mahmut'un iyileşmesini bekleyecekler. Yani kutulama bugün, yarın olacak gibi değil."

"Bekleriz amirim" dedi Yusuf.

Remzi devam etti. "Uyuşturucu başka bir yer ya da yerlerde üretilmeye devam ediliyor. Birkaç günlük üretim orada biriktirilip kutulama hattının çalışmasına uygun miktara ulaştığında ilaç fabrikasına götürülüp kutulanıyor. Biriktirme süresi bir hafta mıdır, on gün müdür bilemiyoruz. Ama bir ay olmayacağı kesin. Dolayısıyla adamlar yakın zamanda bir gün paketleme yapacaklar. Yerleştireceğiniz adamlar bize, uyuşturucu fabrikaya geldiği gün anında haber vermeliler ki baskını tam kutulama hattı çalışırken yapabilelim."

Remzi biraz duraklayınca Yusuf söze girdi. "Elimizdeki bir başka bilgi bizi zora sokmakta. Gece vardiyasında kutulama hattında çalışanların hepsi, çaycı ve depodaki forkliftçi de dahil olmak üzere Adıyaman'ın aynı köyünden... ve bu köy "tesadüfen" Bedir'in köyü. Yani adamlarımızı yalnızca fabrikanın girişindeki güvenlikçilerin yanına yerleştirebileceğiz. Biliyoruz ki aynı köyden olan personelin arasına bir karakoyun koysak, bu bilgi, anında Bedir'in kulağına gidecek."

“Bu kötü oldu” dedi Remzi. “Bu durumda güvenliğe koyacağımız adamın haber vermesiyle yetineceğiz. Biz de makul bir süre bekleyip baskını yaparız.”

“Ben o makul sürenin ne olacağını Galip’ten öğrenirim” dedi Yusuf.

Bu defa da Mithat, “Depoda da birilerinin aynı köylü olma muhabbeti var mı Yusuf?” diye sordu.

“Var, ama orada tam tersi. Yani kapıdaki vardiyalı çalışan üç güvenlikçi aynı köyden, gerisi her yerden karışık.”

“Desene her şey en ince noktasına kadar düşünülmüş. Adamlar bu işi hakikaten bilerek, profesyonelce yapıyorlar.”

Remzi müdahale etti. “Zor ama biz de kafamızı kullanıp bu zorlukları aşacağız elbet. Bizde de akıl, eğitim, donanım ve devletin büyük imkânları var. Daha da önemlisi aramızda satılmış yok, iman birliği var.”

Bir süredir suskun duran Yaver, “Amirim katılıyorum, ama bizim ekibin cinayet aydınlatmaya yönelik teşkilatlanması ve tecrübesi var” dedi. “Biz cinayeti aydınlatmaya çabalarken sanki uyuşturucu tarafını daha çok aydınlatıyoruz. Cinayete odaklansak?”

“Yaver, sana hak vermemek elde değil. Ben de aynı çelişki içindeyim. Ama cinayet uyuşturucu işiyle alakalı. Peki, senin dediğini yapalım. Cinayete odaklanalım. Ruslar yaptı, Ruslar ortada yok. Bedir yaptı, Bedir’in son görüntüsü otomobilden inip holding binasına girerken. Çıkarkenki görüntüsüyse neredeyse gece yarısı. Odasında mızık bulduk, Yusuf’un evindeki hırsızlığın delili ama Yusuf olayı polise haber vermemiş bile. Yani bir hırsızlık vakası yok ki çalıntı mal arayışı olsun. Odasında saat bulduk, odayı bastığımızda çekmecede saati bulamazsak ne yaparız diye kara kara düşünüyoruz. Gel de çıkışın içinden.

Yine de enseyi karartmanın âlemi yok. Uyuşturucu yolundan gitmemiz daha akıllıca ve bence tek çare. Şansımız yaver giderse yarın bidonları alırken Rusları ensele-
riz. Şansımız yaver giderse Bedir'i de enseleriz. Ruslar bülbül gibi ötüp de Bedir'i azmettirici gösterip cezalarını azaltmaya kalkışsılar ve onu ele verirlerse ne âlâ. Mor-
limizi bozmayalım. Kafası kopmuş bir cesetten başladık ve birkaç günde nerelere geldik. Son kertedeyiz. Devam arkadaşlar... Selametle!"

20 Ağustos, İstanbul/Cihangir

Nazlı solundaki koltuk değneğine abanarak seke seke mutfığa girdi. "Oh!" dedi içinden. "Evde olmak ne güzelmiş. Her güzel şeyin önemini insanın ancak onu kaybedince anlaması ne tuhaf?" Hastaneyi düşündü. Orada kaldığı her an kâbus gibiydi. Hastanenin soğuk atmosferi, yarasının ağrısı, kateter takılırken damarının zor bulunması, pansuman yapılırken çektikleri ve en kötüsü de yemekleri. Duştan yeni çıkmış, temiz olduğunu hissetmesi onu ferahlatmıştı. Bir de, duş yapmadan önce yaranın üstüne yapıştırması için hastaneden verdikleri plastik yapışkan bandı, üstü başı kuruduktan sonra söküp atabilse, kendini kuşlar gibi hür hissedecekti. Havluyla saçlarını biraz daha oğuşturup kuruladı ve temiz hissetmenin verdiği huzur içinde bıçağı eline aldı.

Gelirken markete uğrayıp zorda olsa gerekli malzemeleri almıştı. Madem söz vermişti, arkadaşlarına *shepherd's pie* yapacaktı. Yaklaşık bir saat sonra Meryem eve varmış olurdu. Sibel'in saati belli mi olurdu? Neyse, geldiğinde ona da ısıtıp verirdi yemeği.

Önce fırını yakıp iki yüz dereceye ayarladı. Sonra beş patates ve bir havucu soydu. Patatesleri tuzlu suda haşlamaya başladı. Yarım saat haşlanmaları yeterdi. Bir baş soğanı soyup yemeklik doğradı. Sonra havucu rendeledi. Bir büyükçe tavaya iki çorba kaşığı sıvı yağı koyduktan sonra soğan ve havuçları içine atıp kavurmaya başladı.

Sekiz dakika sonra yarım kilo kıymayı da içine boca edip on dakika daha tahta kaşıkla karıştırarak kavurdu. İki çorba kaşığı un, bir çay kaşığı kuru biberiye, bir çay kaşığı kekik, bir su bardağı dolusu et suyu ve bir çorba kaşığı salçayı karışımın içine attı. Bir tutam tuz atıp kaşıkla üç-beş defa karıştırdıktan sonra yaklaşık on beş dakika kaynayıp suyunu çekmesi için bıraktı. Sonra patateslerin suyunu süzüp yarım su bardağı süt ve bir tepeleme çorba kaşığı tereyağ katıp patatesleri ezerek püre hâline getirdi. Bir tutam tuz attı. Elli gram rendelenmiş taze kaşar peynirini pürenin içine tahta kaşıkla yedirerek homojen olarak her tarafına karışmasını sağladı. Tavada beklemekte olan kıymalı karışımı, fırına dayanıklı cam tepsiye döktü ve tahta kaşıkla yaydı. Üzerine kaşarlı patates püresini de döküp yayınca çoban böreği tamamlanmış oldu. Tepsiyi fırının orta rafına yerleştirip saatine baktı. Kırk dakika sonra üstü nar gibi kızarmış olurdu.

Salona geçti ve doktorun tarif ettiği fizik tedavi hareketlerini yapmaya başladı. Kısa sürede koltuk değneğinden kurtulmak için bu hareketler gerekliydi. Hareketleri yaparken bir yandan da düşünüyordu.

Anne tarafından yörüktü. Safranbolu-Kastamonu yolu üzerindeki Yörük Köyü'nde hâlâ miras yoluyla bölüne bölüne on yedi hisseli mülk hâline gelmiş olan konakları olduğunu söylemişti annesi. Zaten ölünce annesini götürüp o köyün mezarlığına gömmüşlerdi. Yörük Köyü'nü kuranlar Bektaşî olduklarından Bektaşî Köyü olarak da bilinirdi. Annesi, kendi dedesinin, Osmanlı'nın son zamanlarında Fransızların kurduğu Reji idaresinin elindeki bütün tekeline karşı savaş açmış olan bir grupta olduğunu anlatırdı. Dedesinin Eşkîya Bekri namıyla bildiğini, son nefesine kadar da zalime isyan ederek haksızlıklara karşı savaştığını söyler, övünür dururdu annesi.

Demek ki ondaki haksızlığa karşı zerrece toleransı olmayan ve devamlı başkaldırmaktan usanmayan ruh da büyük dedesinden geçmiş olmalıydı. Bu özelliği zaman zaman başına büyük dertler açmıyor değildi ama az hasarla bugünlere de gelebilmişti.

Tam büroda kendisini kabul ettirmişken yaralanarak MMFM dosyasından sakata çıkmış olmak büyük talihsizlikti. Harekât içinde görev almaya devam edebilmeliydi ki Bedir'e yaklaşma şansını elde edebilsin. Bir an önce iyileşip takıma katılmalıydı. Öte yandan, Bedir'i bir yerde kısıtıp işini bitirme beklentisi de son bulmuştu. Oysa neler düşünmüştü. Müdavimi olduğu sauna, dernek, spa, berber gibi yerleri saptayıp onlardan birine giderken ya da çıkarırken mıhlıyacaktı onu. Ama artık bu mümkün değildi. Kendisini uzaktan gören herhangi biri anında kim olduğunu bilecekti. Çünkü günlük gazetelerde neredeyse her gün su ratı yayımlanıyordu. Üstelik sürekli aynı resmi koyuyorlardı. Gözlük de taksa, geniş kenarlı şapka da giyse nafileydi. Artık bu riski alamazdı.

Saatine baktı. Yemeği fırına koyalı otuz beş dakika olmuştu. Gidip bakmalıydı. Fırını açtı ve yemeğin üzerine baktı. Yeterince kızarmıştı. Piştiğine hükmedip fırını kapattı. Önce bezle tutup tepsiyi çıkarttı ve mutfak tezgâhının üzerine bıraktı, sonra fikir değiştirip tepsiyi gerisin geriye fırına koydu. Yemek zamanına kadar sıcak tutmak istemişti.

Salona girdiğinde kapı zili çaldı. Gelen Meryem'di. Sarılıp öpüştüler.

"Karnım çok aç" dedi Meryem.

"*Shepherd's pie* fırında hazır."

"Bak sen! Demek tek bacaklı olmana rağmen sözünü tuttun. Helal olsun sana. O zaman ne duruyoruz, yiyelim."

"Sibel'i beklemeyecek miyiz?"

“Onun geliş saati belli mi olur? Onunkini ayırırız, gelince yer.”

Yemeğe yeni başlamışlardı ki Sibel de gelip aralarına katıldı. “Bunun yanına kırmızı şarap yakışır” diyerek bir şişe şarap açtı. Meryem’le kendi kadehine koyup Nazlı’yı pas geçti.

“Sen ayran iç. Milli içkimiz oymuş.”

“Türkiye’nin milli içkisi rakı, milli içeceği ise ayran-
dır. Yıllar önce Aziz Nesin bu ayran konusunda öyle ok-
kalı bir laf etmiş ki.”

“Ne demiş?”

“Daha ne desin? ‘Yaptığımız en güzel şey ayrandır.’
demiş. ‘Başka bir halt yapmayı beceremiyoruz’ demenin
Nesin’cesi. Yani ayran deyip geçmeyin. Bakın, üzerinden
ne hesaplar, ne politikalar dönüyor.”

“Yahu Nazlı, sen de hemen ciddiye alıyorsun her şeyi
bugünkü müşteri gibi. Ondan bir fırça yedim zaten, bir de
senden yemeyeyim.”

Meryem, “Kimmiş senin söylediğini ciddiye alıp da
sonra seni fırçalayan?” diye sordu Meryem.

“Kızım bizim meslekte sır tutmak önemlidir. Kiminle
yattığını asla söylemeyeceksin.”

“Yani, bize de mi lo lo?”

“Evet, size de lo lo.”

“Önemli biri mi?”

“Holding sahibi.”

“Hiç olmazsa hangi holding olduğunu söyle.”

“Berçem Holding diye bir holdingmiş. Öyle meşhur,
bilinen holdinglerden değil.”

Nazlı çatalını bırakıp kadehini Sibel’e doğru uzattı.

“Hayırdır?”

“Bana da biraz koy.”

“Hani içmeyecektin?”

“Arada sırada canım istiyor. Hem biliyorsun başıma gelenleri. Biraz gevşetsin beni. Üç yudumla da tedavi aksamaz. Aksarsa da aksasın. Umurumda değil.”

Sibel şarabı koyarken, “Eline sağlık Nazlı, yemek çok güzel olmuş. İlk defa tadıyorum ve beğendim. Çok hafif bir yemek. Ara sıra yapalım eğer kolay yapılyorsa” dedi.

“Aynen” diye katıldı Meryem.

Nazlı’nın kadehi dolmuştu. Bir yudum içtikten sonra, “Sana bir tek soru soracağım Sibel. Adamın adı Bedir mi?” diye sordu.

“Sen nereden tanıyorsun Bedir’i?”

“Sanki ‘Holding sahipleri Tunceli’ye akın akın geliyordu da orada tanıştık!’ dememi bekler gibisin. Nereden tanıyacağım? Geçenlerde kapının önünde sigara molası verenler, Berçem mi, Serçem mi bir holdingin sahibi olan Bedir Bey’in ramazanda bilmem kaç bin kişiye iftar verdiğini söylüyorlardı da oradan hatırımda kaldı. Yardımsever biriymiş, hayır işlerini severmiş.”

“Oh, rahatladım. Ben de şahsen tanıyorsun sandım da ‘Baltayı taş vurduk’ dedim. Valla yardım severliğini bilmem ama bana çok bahşiş bırakır. Kaç yıldır ihtiyacını ben hallederim, başka eskorta gitmez. Öyle olağan dışı talepleri yoktur. Tek kusuru kolunda saat taşımadığından iki saat der, üç saat kalır. Bir gün de iki saat deyip bir saat kalsa gam yemem. Geçen ay yatakta işimizi bitirdikten sonra oda servisine bir şeyler sipariş verdi. Yiyip içerken bir yandan da televizyon seyrediyorduk. Haberlerde teröristler tarafından vurulmuş bir polisin tabutunu öpen iki yetim çocuğu görünce bir de baktım koskoca holding sahibi hüngür hüngür ağlıyor. Zor yatıştırdım. Yumuşak kalpli mi dersin, ne dersin böylesine, artık bilmiyorum.”

Nazlı, “Timsah gözyaşları derdim” demeyi çok isterdi ama diyemedi... içinde tuttu.

21 Ağustos, İstanbul/Kuruçeşme

“Arabayı tam şu direğin dibine çek Niyazi” dedi Komiser Remzi. Aşağıya indi ve etrafa bakınıp tekrar arabaya bindi.

“Olmadı Niyazi” dedi. “Biraz daha geriye al. Gel, gel, biraz daha gel. Hah, şimdi oldu. Kapıdan çıkıp kaçmak isteyen biri, trafiğin akış yönüne doğru gideceği için burası daha uygun. Koşarsa pat... önümüze düşer. Bir arabaya atlarsa hemen önünü kesersin. Kırk üç yirmi bir, cevap ver.”

“Buyurun amirim.”

“Saat altıda kapılar açılacak. Kırk dakikanız kaldı. Normal gitmeyen herhangi bir şey var mı içerde?”

“Her şey plana uygun gelişmekte. Siz yerinizi aldınız mı amirim?”

“Evet. Kapıdan çıkınca, saat iki yönünde karşı kaldırımında.”

“Anlaşıldı amirim. Rus tercüman saat yedide merkezde olacak, biraz önce telefon etti.”

“İyi. Kuştepe, orada işler nasıl?”

“İyidir amirim. Sokağın başında yerimizi aldık. Bakkal ayarlandı. Biz ‘Hadi’ deyince, bakkalın kızı zile basıp Mahmut’un kızını evden çıkaracak, sonrası bizim işimiz.”

“Operasyona başlayın o zaman. Hemen, şimdi, tamam.”

Remzi telsizi beklemeye aldı ve o sırada yoldan geçmekte olan beş-altı kişilik Suriyeli mülteci aileye baktı.

“Savaş ne fena” diye geçirdi içinden. “Aileleri perişan ediyor.” Ailenin reisi olduğunu düşündüğü adama baktı. Belki de ülkesinde savaş başlamadan önce iyi bir işi ve geçimi yerinde olan biriydi. Belki tarlası tapası vardı da her yıl mahsul alıyor ve geçimini sağlıyordu. Belki bir üniversitede öğretim üyesiydi. Ama şimdi mülteciydi. Sığındıkları ülkede aşağı zümre olarak görülen bir mülteci. Sonra aklına Nazlı geldi. “Koymaz olaydım o silahı oraya” diye düşündü. “Durduk yerde kızın başına bela açtık.” Hastanede silahı yastığının altına koyarken saçları ne kadar güzel kokmuştu. “Neyse, işimize bakalım, ne oldu bunlara? Bir adamı evinden almak bu kadar sürer mi?” diye meraklanmışken telsize düşen anons onu rahatlatmıştı.

“Kargo sağ salım arabadadır, şu anda merkeze doğru yola çıktık amirim.”

“Elinize sağlık arkadaşlar. Biz de burayı selamete halledelim, merkezde görüşürüz.”

“Elde var bir” dedi Remzi içinden. “Şimdi sıra geldi Ruslara.”

O sırada konser alanının kapıları açıldı. Görevliler yerlerini almaya başladılar. Kapının yanına yanaşan bir minibüsten, yeleğinin arkasında vale yazan on, on iki genç indi. Bunlardan ikisi polisti ama hangileri? Tam o sırada telsizde Yusuf’un sesi işitildi.

“Vale bir, yerini aldın mı?”

“Evet.”

“Vale iki, sen ne durumdasın?”

“Kapının sağındayım.”

“Motokurye, konumunu bildir.”

“Ben de kapının Ortaköy istikametinde, otuz metre ilerdeyim.”

“Motokurye, acele yer değiştir. Kapıdan çıkınca Arnavutköy istikametinde, yirmi metre mesafede bir sokak

lambası var. Onun dibine geç ve motor çalışır vaziyette bekle.”

“Dış projektör, yerini aldın mı?”

“Aldım amirim. Kapının tam karşısındaki duvarın üstünde, sizin kırmızıyla işaretlediğiniz yerde tam siperim.”

“Tamamdır arkadaşlar. Diğer ekip Mahmut’u almış, şimdi sıra bizim ekipte. Aman zayıat vermeden halledelim şu işi. Valelerden haber gelinceye kadar telsiz suskun kalsın” dedi Yusuf.

Bir süre sonra kapının önü epey kalabalıklaştı ve beklenen anons telsize düştü.

“Vale iki konuşuyor, iki kargo, bilet toplayanlara doğru ilerliyor. Siyah Mercedes Vito’dan indiler.”

“Vale bir konuşuyor, Siyah Vito saat dokuz istikametinde karşı kaldırıma park etti.”

“Vale iki konuşuyor, bilet kontrol noktasını aşılar, nizam üçe doğru yürüyorlar.”

“Nizam üç, nizam ikiye on metre var.”

“Gördük” dedi Yusuf. “Nizam iki ve üç kaçmayı önleme pozisyonu al... Tekrar ediyorum kaçmayı önleme pozisyonuna girin. Kara kutulara yirmi metre mesafedeler. Telsiz kes.”

Telsiz yaklaşık on dakika kesildi. Çıt yoktu. Remzi heyecandan yerinde duramıyor, ama gözünü de kapıdan hiç ayırmıyordu. Derken telsiz suskunluğunu bozdu. Ses Yusuf’un sesiydi.

“Amirim iki kargo da sağ salım elimizde. Yalnız, o kargaşada Ruslardan biri maket bıçağıyla diğerinin kulağını kesti. Dışarı çıkınca bunları üstü başı kan içinde görürseniz yanlış anlaşılmasın diye şimdiden söyleyeyim dedim. Manyak bunlar amirim.”

Remzi içinden derin bir, “Ohh!” çekti.

“Elinize sağlık arkadaşlar. Etraf iyice kalabalıklaşma-

dan çıkartın onları dışarı da merkeze götürelim. İkisinin konuşmasına fırsat vermeyin, ayrı tutun. Vito'nun şoförünü hallettiyseniz kimyasal maddeleri Vito'ya yükleyip merkeze gelin. Çok işimiz var daha. Merkezde görüşürüz.

21 Ağustos, İstanbul/4. Levent

Bedir telefonu hışımla kapattı. Sinirleri bozulmuştu. Oda-
nın içinde dolanmaya başladı. Düşünüyordu. Mahmut da
tam vurulacak zamanı bulmuştu. "Neymiş? Metresinin
evinde yarasının iyileşmesini bekliyormuş. İyi de, işler
durmuyor ki. Üç imalathane ha babam kapsül dolduru-
yor, müşteriler de öbür yandan sevkیات bekliyor. Mal ha-
zır, ama kutulama yapılamıyor" diye söylendi.

Mahmut'tan önce Nikolay ve Vladimir'le konuşmuş-
tu. Nedense telefonda her zamankinden kısık sesle ko-
nuşmuşlardı. Bedir de bunu çaçaron pansiyon sahibesi-
nin diline düşmekten korktuklarına yordu. Onlardan da,
kısa süreliğine de olsa hayır yoktu. Anlattıklarına göre
Richard'ın katil zanlısı olarak aranıyorlardı. Onun için
Dikili'nin Bademli Köyü'nde eskiden kaldıkları bir pan-
siyonda arazi olmuşlardı. "Acaba İngiliz'i onlar mı öl-
dürdü?" diye sordu kendine. "Benden talimat almadan
böyle bir işe nasıl girişirler? Aklım almıyor. Richard'la
kişisel bir hesapları olamaz ki hesaplaşsınlar. Yoksa bu
iki Rus, hâlâ Kızıl Baron'a mı çalışıyor? Neyse, polisler
peşlerinde olduğundan etrafta dolaşamazlar. Ama polis
takibi bittiğinde bu heriflere bunun hesabını sormazsam
namerdim."

Sonra aklına kutulama işi geldi. Acildi, mutlaka çö-
zümlenmeliydi. Rusları kutulama işinde çalıştıramazdı.
Ruslar hâlâ Kızıl Baron'a çalışıyorlarsa kutulama tesisini

Kızıl Baron'a kendi eliyle sunmuş olurdu. Beyninin diğer yarısına, "Rusları unut!" dedi. Ama kutulamayı da en geç Cuma gecesi yaptırmalıydı. Profesör bu iş için uygundu ama bu durumda ona sır vermiş olacaktı. Mahmut imalathanelerin yerini bilmezdi, profesör de paketlemenin nerede yapıldığını. Profesör kapsülleri getirir, Merkezefendi'deki Mevlevihane ile tam karşısındaki tamirhanelerin arasında kalan düzlükte Mahmut'a teslim ederdi. Sonra mala ne olur, bilmezdi. Profesör Türkiye'ye ilk geldiğinde tam altı tane ilaç imalathanesi gezdirmişti ona. Nereden bilecekti hangisinde olacağını imalatın? Bunca yıl sakladıktan sonra şimdi kuzu kuzu kendi eliyle ilaç fabrikasına onu götürmek zorunda kalmasını içine sindiremiyordu. Ya Mahmut'un yerine yeni birini sürecekti ya da profesörü paketlemeye bulaştıracaktı. İkincisini seçti ve telefonu tuşladı.

"Alo, profesör. Hazırlığını yap diye söylüyorum. Senin sevkiyatı bu Cuma akşamı yapıyoruz. Ama sen bu sefer onları alıp direkt ilaç fabrikasına gideceksin. Bütün gece iş bitene kadar orada kalacaksın. Şimdiden haber veririm dedim. Fabrikanın koordinatlarını sana vakit yaklaşıncaya veririm" dedi ve kapattı.

Pencerenin önüne geldi ve ilerde, sağ tarafta kalan Kuştepe sırtlarına doğru baktı. Çarpık yapılaşmanın dağınık ve pis görüntüsü bir yana, çatılardaki çanak anten çokluğu da üzerine tüy dikiyordu. Kime gittiği belli olmayan bir bela ve arkasından da sunturlu bir küfür salladıktan sonra düşünmeye devam etti.

İyi ki Gaziantep'ten Nusaybin'e geçip Suriye'den gelen kimyevi madde miktarını iki misline çıkarttırabilmişti. Şimdi Rusların hammadde alacak Richard'ları nanay olunca, onların alıcıları da ha bugün, ha yarın kendisinin kapısını çalacaktı. Hazırlıklı olmalıydı. Ama işi fazla da

uzatmadan Richard'ın eski bağlantılarını bir bir kapmalıydı. İki Rus'a kalıcı adamı gözüyle bakamıyordu bir türlü. Onlarla bu iş olmazdı. "Ya kendi hesaplarına çalışırlar ya da Kızıl Baron'un tarafına geçip beni satar bu herifler" diye düşündü. Bu iş için yepyeni bir teşkilat kurmalıydı.

Derken aklına o komiser kız geldi. Bir de başına bu dişi komiser belası çıkmıştı. "Allah kahretsin, haklıyamadı kızı Mahmut. Nazlı mıydı neydi adı, neyse, ne karın ağrısıysa" dedi sinirle. Bu kızın kendisi için büyük tehdit olduğunu iliklerine kadar hissediyordu. Korkuyordu. Durup dururken eski hayatıyla ilgili bir defo karşısına dikilivermişti. Bildiği tek şey vardı. Kız, onu haklamadan o, kızı haklamalıydı. Ama nasıl? Yeni bir plan yapmalıydı. Aklına eski şoförü, Harami kod adlı Servet geldi. Hapisten yeni çıkmış ve geçenlerde gelip elini öpüp ondan iş istememiş miydi? "Harami bu işe cuk uyar" diye düşündü. Ama araya tampon olarak Hamza'yı koymalıydı. Şube ya da Haberalma onu bir iş için taşeron olarak kullanıyor olamaz mıydı? Bal gibi olurdu. Geçmişte daha zor işleri halletmişti Harami, bu kadını mı halledemeyecekti? Böyle düşününce rahatladı. Büfeye gitti, bir kadeh viski doldurdu. "Garip" dedi içinden. Ebru'yu çağırdı.

"Koduğumun orospusu, ben yokken benim viskiden mi götürüyorsun sen? Ne lan, bu şişe yarıya inmiş?"

"Sevgilim, patroncuğum, Gaziantep'e gitmeden önceki gece burada beraber yarılamadık mı o şişeyi ikimiz? Hatta ikinci yapamayınca, dememiş miydin 'Fazla alkolden' diye?"

"Öyle mi oldu essahtan? Ulan yaşlandıkça unutkan oluyor insan derlerdi de inanmazdım. Bir zamanlar dörde beşe bana mısın demezdik, baksana ikide takılır olmuştuk demek."

"Patroncuğum, canikom, siz hiç yaşlanmazsınız. Ma-

şallah boğa gibisiniz. Yaşınıza rağmen delikanlılığınız devam ediyor. O ikincide kuşun başının eğik durması şişenin boş kısmının kabahati.”

Bedir, Ebru’ya yaklaştı ve kolunu Ebru’nun omzuna dolayarak dudaklarından uzunca bir süre öptü

“Benim baş tacım, baş sikreterim, en kıdemli orospum. Tadından yenmiyorsun kız! Hadi git kapıyı kilitle. Giderken de biraz çalkala şu dolgunlukları, iştahamız kabarsın hele. Doldur oradan viskini, sonra gel kanepeye, sefamıza bakalım. Ölümlü dünya.”

Ebru kalçalarını devire devire kapıya gitti. Kilitlerken öne doğru biraz fazlaca eğildi ki arkadan frikik sunturlu çıksın. Viskisini alıp kanepeye gelirken, “Viski krizini iyi savdım, şimdi sıra geldi moruğun kabaran ayrıranının köpüğünü almaya” diye düşündü.

22 Ağustos, İstanbul/Gayrettepe

Bu defa toplantıda Nazlı da vardı. Artık koltuk değnek-siz, hafif aksak adımlarla yürüyebiliyordu. Her zamanki gibi Remzi Komiser bir durum özetiyle başladı.

“Evet arkadaşlar, an itibarıyla cinayetin faili suçunu kabul etmiş ve itirafnamesini imzalamıştır. Ama bir konuda Nuh deyip, peygamber demiyorlar ve bize kök söktürüyorlar. Bütün zorlamalarımıza rağmen Bedir'i azmettirici olarak göstermiyorlar. Nikolay, adamı maket bıçağıyla öldürmüş, Vladimir de, satırla başı gövdeden ayırdığı gibi aynı satırla parmakları da uçurmuş. Yani Nazlı, senin kehanetlerden bir tek kerpeten tutmadı. Mahmut da kabul etti Nazlı Komisere ateş ettiğini ama kimsenin onu azmet-tirmediğini, kendi meselesi olduğunu söylüyor. Bedir'in adını telaffuz etmiyor. Anlaşılan Bedir bunu iyi korkutmuş. Ya da 'Konuşmazsam içerideyken Bedir aileme nasıl olsa bakar' diye düşünüyor olmalı. Bedir'i içeri alınca o da çözülür, acelemiz yok. Acelemiz yok, çünkü savcıdan Cumartesi sabahına kadar bunları tutmak için izin aldım. Bu arada şunu da söylemeyi unutmayayım. Ruslar, Mahmut'u tanımıyor, Mahmut da Rusları. Bunları kim organize etmişse bravo doğrusu... Hiç karşılaşmamışlar.

Şimdi sizleri biraz güldüreyim. Hep Türkler Türklere madik atacak değil ya. Biraz da Rus kazığı nasıl yeniyor-muş, onu görün. Bu iki Rus, o kimyevi maddeleri kendi hesaplarına kapmışlar. Bedir'in haberi yok. Neredeyse ağ-

layarak yalvarıyorlar, 'Bedir'in haberi olmasın' diye. Bedir duyarsa içerde onları zıbartacağından korkuyorlar. Dediklerine göre, Bedir şimdiye kadar kendisine ihanet edenleri hiç affetmemiş. Bedir onların hâlâ Dikili'nin Bademli Köyü'nde saklandıklarını sanıyor. Bir telefon geldi, Nikolay aynen ezberlettiğimiz şeyleri anlattı ona. Biraz kısık sesle konuştu, ama gelecek sefere aynı hatayı yapmaması için tembihledik. Manyel veriyor olabilir diye korktuk."

Mithat, amirinin sözü biter bitmez, "Amirim, merak ettim. Aralarında nece konuşuyorlar?" diye sordu.

"İngilizce, ama o senin bildiğin İngilizce değil. Bedir'in İngilizce'si evlere şenlik. Ruslarınkı ondan iyi ama onlar da iyi telaffuz edemiyorlar, bir türlü dilleri dönmüyor. Anlayacağın, konuşuyorlar kanuşmasına da, birbirlerini tam anladıklarından emin değilim."

Sonra Yaver söz aldı. "Cinayetin maktulünü zaten bulmuştuk, cinayetin faili de bulunduğuna göre MMFM dosyası kapanmış oldu."

"Pek öyle değil. Tamam maktul ve fail bulundu ama hâlâ iki husus açıktaki. Bir, azmettiren; iki, uyuşturucu trafiği. Yani Bedir'i şimdi de alır geliriz ve cinayet büro olarak biz görevimizi yaptık der, dosyayı kapatırız, olur biter. Ama narkotiğe bir söz verdik. Bu Cuma gecesi fabrikaya yapacağımız baskında kutulama işlemi yapılırken yakalarsak ve uyuşturucunun nerede imal edildiği bilgisine erişirsek iyi olacak. Daha da iyisi oradaki elebaşının, talimatı Bedir'den aldığını itiraf etmesi olur. Tek risk Cuma'ya kadar Bedir'in huylanıp sırra kadem basması. Tabii bu olasılık için biz de tedbirlerimizi alacağız."

Remzi konuşmasına ara verince herkes yanındakiyle konuşmaya başladı ve bir uğultu oluştu.

Remzi devam etti. "Bu şartlar altında... Şimdi mi... Cuma mı?" Cuma dediğinde bütün eller havaya kalktı. Eller indiğinde Murat'ın eli havada kaldı. Remzi söz verdi.

“Amirim, ya Cuma akşamı kutulama olmazsa?”

“Onu da araştırdık” dedi Remzi. “Bu uyanıklar gümrükleme işlemi Pazar günü yapılsın diye malı kargoya ya da tıra Cumartesi teslim ediyorlar. Şimdiye kadar paketlemelerin hep Cuma yapılmış olması da bunu teyit ediyor. Yani ayarladıkları gümrükçü, hafta sonu mesaisine gelenlerden olmalı. Bir de şöyle düşün, Cuma akşamı paketleme olsa da olmasa da Bedir’i alacağız zaten içeri. Tabii adamlarını da. Biri konuşsa bize yeter.”

“Konuştururuz evelallah” dedi Yusuf.

Nazlı atıldı. “Bedir’i bana bırakın, onu konuşturmasını bilirim ben. Amirim, Mahmut’un konuşmadığını söylediniz. Bir de ben denesem?”

“Olmaz. Senin onunla kişisel bir hesabın var. Bu işi kurumsal olarak çözmeliyiz. Mahmut, bize bir profesörden bahsetti. Uyuşturucuları ondan alıp fabrikaya götürdüğünü, pakatlandıktan sonra Kemerburgaz’daki depoya gönderildiğini ve Cumartesi günü sevkiyatın oradan yapıldığını falan hepsini anlattı. Onun direndiği husus, yalnızca Bedir konusu.”

Murat, “Amirim, Mahmut imam nikâhlı karısından olan kızını çok severmiş. Konuşursa kızına bir kötülük yapılacağından korkuyor olabilir” dedi.

“İyi de Murat, biz ‘Bak konuş, yoksa kızının gırtlığını sıkırım ha!’ diyemediğimiz sürece bu bilgi bize yaramaz. Mahmut’un niye zorda olduğunu anlamamıza yarar, o kadar. Zaten CMUK’da elimizi kolumuzu bağlıyor.

Arkadaşlar aksiyon planına geçiyorum. Bir; bu profesör denen adamı nasıl buluruz? Nazlı, bu senin işin. Yusuf’un, sana Bedir’in sekreterinden bu adamın adını, telefonunu falan getirmesi lazım. Yusuf, o iş de senin. İki; Mahmut’u nasıl konuştururuz? Murat, bu işi de sana veriyorum. Narkotikten, eskiden ona iyilik yapmış amir, ar-

kadaş falan bulup silkeliyorsun, belki olgunlaşmış meyveler patır patır dışıverir.

Üç; Cuma akşamı fabrikayı basma görevini Yusuf'a veriyorum. Galip'i de yanına alıp bütün operasyonu sen idare ediyorsun. Benden yalnızca adam isteyebilirsin. Dört; Yaver, sen adamın Beykoz Acar Kent'teki evini baskından yirmi dört saat öncesinden başlayarak takibe alıyorsun. Beş; narkotiğın dosyasında Bedir'in Ataköy Marina'da bağı bir yatının olduğı yazılı. Murat, sana ilave bir iş de Ataköy Marina'da Bedir'in yatı hangisidir, onu bulman. Yatın yerini tespit et, Cuma için başka bir görev daha vereceğim sana. Altı; Cuma Bedir'in alınması ben-de, onu delege etmeyi düşünmüyorum ama saati yaklaşırken kararımı değıştirebilirim de. Haydi şimdi herkes işinin başına... Selametle."

Toplantı dağılıp da herkes çıktığında Nazlı, Remzi Başkomiser'in yanına giderek, "Amirim, Mahmut'u vermediniz bana, bari Bedir'i verin" dedi. "Merak etmeyin, kişisel hesaplaşma hâline sokmam."

"Olmaz. Bedir'in peşine ben gideceğim. Sen profesör konusunu erken bitirirsen, belki seni fabrikadaki baskına katarım."

"Peki, Bedir'e, Yusuf'la birlikte gitsek?"

"Olmaz. Olmaz dedim mi olmaz."

22 Ağustos, İstanbul/Etiler

Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Sırılsıklam vaziyette bir saçak altına zor attı kendisini. Biraz beklese yağmurun hafifleyeceği düşüncesindeydi. Evden çıkarken hava günlük güneşlik olduğu için şemsiye almamıştı yanına. Bir ara sağanak azalıp da yağmur diner gibi olunca saçığın altından fırlayıp yoluna devam etti. Yağmurun dinmiş olmasına sevinirken bu defa da rüzgârdan aldı nasibini. Rüzgâr yolda yürümeyi zorlaştıracak kadar sert esiyor, ara sıra da savuruyordu. Tam o sırada boş bir taksi görüldü. Nazlı, el etti, taksi durur durmaz kendisini arka koltuğa attı. Şoföre Etiler Camii'ne gitmek istediğini söyledi.

Caminin önünde indi, basamakları tırmanırken saatine baktı. Namaz saati değildi. Camiye bitişik evin kapısını çaldı. Evet, açan oydu. Yaşlanmıştı ama İsmail Hoca, yani yıllar öncesinin Dede Efendi'si karşısında duruyordu.

"Hocam, ben Diyarbakır'dan öğrenciniz Nazlı."

"Şimdi tanıdım seni Naz" dedi İsmail hoca. "Ne kadar değişmişsin. Serpilmiş güzelleşmişsin. Gerçi o zaman da güzeldin."

"Siz hiç değişmemişsiniz hocam."

"Eh, seni tanıdığımda çocuktun, şimdi koskoca hatun olmuşsun. Ben o zamanlar yaşlıydım, şimdi de yaşlıyım. Unuttun mu, bana Dede Efendi dediğinizi?"

Hoca onu içeriye buyur edip arkasından kapıyı kapadı. Nazlı botlarını çıkartıp sahanlıktan iki basamak yük-

sekliğe konulmuş terlikleri giydi ve sedire oturdu. Mütevazı döşenmiş bir imam eviydi. Salonun baş köşesinde duvara asılı mushafa ilişti gözü. Hoca çayın altını yakmaya gitmişti, geri gelip Nazlı'nın tam karşısına oturdu.

"Ne iyi ettin de geldin Naz. Namaz vaktine daha bir buçuk saat var. Anlat bakalım, nerelerdeydin? Neler yaptın?"

Naz anlattı. Arada müşterek tanıdıklarından karşılıklı haberler aktardılar birbirlerine.

Bir süre sonra hoca, "Şimdi anlat bakalım seni buraya ne getirdi?" diye sordu.

"Hocam, benim bir sıkıntım var. Kimseye açamadım, Meryem'den burada olduğunuzu öğrenince de size geldim."

"Hele bir anlat bakalım derdini. Derdini anlatmayan deva bulamaz derler."

"Hocam biliyorsunuz benim polis babamı bir terörist öldürmüştü. Yani eski terörist, yeni uyuşturucu kaçakçısı diyelim. Sonra da ailemiz dağıldı. Yetiştirme yurtlarında büyüdüğüme siz de şahit oldunuz. Bu adam kısa bir süre içerde yatmış ve aftan faydalanıp yıllar önce dışarı çıkmış. Biz sürünürken o, refahını yaşar gidermiş. Kaderin cilvesi bu ya, adam şimdi bizim büronun takibinde olan bir dosyanın elebaşısı. Cinayet var, uyuşturucu var. Biz bunu büro olarak şimdiki suçlardan enseleyip adalete teslim edeceğiz. Ama düşünüp duruyorum... Bize yaptıklarının cezasını çekmemiş bu adamı, yarın bugün iyi hâl, af maf salıverirler. Beynimin bir tarafı, 'İntikamını al' diyor; diğeri, 'Bırak adalet sistemi halletsin' diyor. Ne yapacağımı şaşırdım ve size geldim. Karar verdiğim an, ben bu adamı hiçbir iz bırakmadan rahatça öldürebilirim. Bu, sorun değil benim için. Ne yapmalıyım?"

"Hele bir dur kızım. Biraz yavaşla. Etrafına bakın bi-

raz. Halil Cibran şöyle der, 'Kaplumbağalar yollar hakkında tavşanlardan daha fazla şey anlatabilirler.' "

Hoca kalkıp çayları koydu. Nazlı da gitti çayları getirip sehpa'nın üzerine yerleştirdi. Hoca sakın ve tane tane anlatmaya başladı.

"Bütün mesele senin iyi ve kâmil insan olma arzunda saklı. Sende bu arzu varsa, konuşmaya devam edelim. Yoksa, benden görüş alma, kafan bulanır. Doğruca çek git yoluna."

"Öyle bir arzum olmasa size gelmezdim hocam. Biz sizden çok feyz aldık. Şu anda biraz manevi değerlerimiz varsa, onların hepsini sizin derslerde bize anlattıklarınıza borçluyuz. Ama ben bu intikam konusunu o sıralar atmış olmalıyım ki telafi sınavına geldim hocam."

"O zaman da sınıfın akıllılarındandın, hâlâ da aynısın. Önce şunu bilmeni isterim ki ben artık o eski hocanız, İsmail değilim. Diyarbakır'dan tayinim Konya'ya çıktı ve orada sekiz sene kaldım. Uzun araştırmalarım sonucunda Mevlana'nın hayat görüşü, benim de yolum oldu. Mevlana ne demiş? 'Cömertlik ve yardım etmede akarsu gibi ol, şefkat ve merhamette güneş gibi ol, başkalarının kusurunu örtmede gece gibi ol, hiddet ve asabiyette ölü gibi ol, tevazu ve alçak gönüllülükte toprak gibi ol, hoşgöründe deniz gibi ol, ya olduğun gibi görün, ya görüldüğün gibi ol.' "

"Ama hocam bu adam bizim aile direğimizi çökertti, bütün hayatımızı altüst etti. Annem bana, 'Baban ölmedi, şehitler ölmez kızım' derdi. Ben de aklım erinceye kadar babamın bir gün dönüp geleceğini bekledim durdum. Acı gerçeği anladığımda yıkıldım. Anneme daha sıkı tutundum. Tutundum da ne oldu? Onu da Allah elimden aldı. Annem sefalet içinde öldü. Babam kaza kurşunuyla ölmedi ki, kasten öldürmek için ateş etti babama. Cezası-

nı devlet çektirmiyorsa biri çektirmeli. Ben Mevlana gibi sonsuz hoşgörölü olamam ki. O bile, ne çilelerden sonra ermiştir o mertebeye. Benden böyle bir hoşgörü beklenmemeli.”

“Bak kızım, her insan kendi kararlarından sorumludur. Kime karşı? Kendi vicdanına, yasalara ve Allah’a karşı. Ve bu suçlar eninde sonunda mutlaka cezasını bulur. Ya vicdanda, ya adalet sisteminde ya da öteki dünyada. Sen şimdi diyorsun ki bu adam adaletten yırttı. Vicdan muhasebesi ne olacak? Ömür boyu o öldürme anı rüyalarında kâbus olacak. Peki, cehennem neden var? Yarım kalan cezalar da orada tamamlansın diye. Yani cezayı kendin vermeyeceksin. Allaha havale edeceksin. Dinimizde kin, nefret, intikam insanoğluna yakıştırılan duygular değildir. Nefsinle mücadele ederek bu duygulardan kurtulmalısın. Ancak o zaman iyi ve kâmil insan olursun. Onun için sana baştan sordum, ‘Kâmil insan olmak istiyor musun?’ diye.”

“Anladım Hocam.”

“İntikam sende takıntı hâline gelmiş, onsuz yapamıyorsun. O duygudan besleniyorsun.”

“Bunca yıl, o gün gelecek ve intikamımı alacağım ümidiyle yaşadım. Bu duyguyla yeniden hayata tutundum. Şimdi siz diyorsunuz ki ‘Unut gitsin.’ Kolay mı hocam pattadanak unutmak?”

“Değil elbet ama denemelisin. Kendi iyiliğin için. Şimdi sen buradan gideceksin ve bu konuşmamıza rağmen intikamını gerçekleştirirsen, bu defa da bana karşı etik davranmamış olacaksın.”

“Ama Hocam, bu adam bizim ocağımıza incir ağacı dikti.”

“Anlıyorum Naz. O adam kötü bir adam ve inan bana cezasını öyle ya da böyle çekecek. Ne olur, cezasını sen verme. Mevlana’yı düşün. Hoşgörüde deniz gibi ol, de-

memiş mi? Haydi diyelim ki intikamını almak için adamı öldürdün. Can gövdeye mülk değil. İş bitti mi sanıyorsun? Adamın ruhu ne olacak? O ruh, o yorgun bedenden kurtulmuş olarak kıyamete kadar yaşayacak. Nerede kaldı senin intikamın?”

İsmail Hoca'nın aşırı ısrarlarından bunalmasına rağmen, Nazlı sonunda intikam almayacağına dair herhangi bir söz vermedi. Namaz vakti de yaklaşmakta olduğundan, izin isteyerek kalktı. Evden caddeye birkaç basamakla indiğinde, oraya gelirken kaldırımın kenarından oluk oluk akmakta olan suyun şimdi akmadığını gördü. Yağmur dinmişti. Tepecik Yolu boyunca rampa yukarı biraz yürüyüp Sanatçılar Parkı önündeki durağa vardığında, Şişli'ye giden bir otobüs yolcu indiriyordu. Bindi.

22 Ağustos, İstanbul/Cihangir

Nazlı ile Meryem tam yemeğe oturacaklardı ki kapının zili çaldı. Gelen Sibel'di.

“Sürpriiz!” dedi ve bir adım yana kayınca arkadan sık giyimli, aşırı makyajlı bir kadın göründü. Nazlı, yıllardır görmediği arkadaşı Perihan'ı hemen tanıdı, sarmaş dolaş oldular. Sibel, mutfaktan iki tabak ve yeterince çatal bıçak alıp sofrayı el çabukluğu marifet, derhal dört kişilik kurdu. Oturdular.

Nazlı ile Perihan arasında bir süre karşılıklı sorular cevaplar gidip geldikten ve hasret giderildikten sonra Perihan, “Geçmiş olsun Nazlı” dedi. “Ayrıca o kadın düşmanı mahluğu tahtalı köye göndermiş olduğun için hem kendimin hem de çevremdeki diğer gece kuşlarının tebrik ve teşekkürlerini getirdim sana. Senin arkadaşım olduğunu söyleyince onların nezdinde itibarım bir arttı ki, sorma.”

Nazlı önce cevap vermeyip suskun durdu. Kimse söz almayınca, “Birden oluverdi işte” dedi. “Öyle planlanmış, bilinçli bir hareket değildi. Bu işler böyledir. O an tetiğe basmaya bakar. Basarsan bir türlü, basmazsan başka türlü gelişir olaylar. Belki adam ikinci kurşunu sıkmayacaktı. Belki de ikinci kurşunu karısına sıkıp öldürecek ve sonra da kendi şakağına sıkıp eşek cennetini boylayacaktı. Bilemeyiz.”

“Olur mu hayatım?” dedi Sibel. “Sen en iyisini yap-

tın. Şiddet meraklısı bir kocayı, bir musibeti ortadan kaldırdın. Şimdi erkek milleti bir süre pısar da karıları biraz rahat eder. Sana duacı olurlar.”

“Kalıcı çözüm lazım” dedi Meryem. “Mussolini ne demiş?” Kimseden çıt çıkmayınca devamını getirdi. “ ‘Savaş erkeğe, annelik kadına aittir.’ ”

“Halt etmiş o senin faşist bozuntusu. Biz doğurma makinesi miyiz?” dedi Sibel. “Tabii ki doğuruyoruz. Ama bu tür bir karşılaştırma aşağılayıcı.”

“Dert etme Sibel, çünkü bunu söyleyen, gelmiş geçmiş en faşo kişi” dedi Meryem. “Yani faşist toplumlar daha erkek egemen oluyorlar ve erkeği, erkek dayanışmasını yüceltirken kadınlığı aşağılıyorlar. Bu hastalık son zamanlarda ülkemize de bulaşmış olmalı ki erkek şiddeti zemin buldu. Acaba ülkemiz faşizme doğru mu gidiyor?”

“Valla kadın eşittir erkek, nokta” dedi Nazlı. “Kendimi hiçbir zaman doğurma makinesi olarak görmedim. Benim erkek bedeni kadar güçlü. Önüme çıkan erkeği devirebilir, anasından doğduğuna pişman edecek kadar da dövebilirim. Yani ben erkeklerle her platformda eşitim, üstüne bir de doğurganlık vasfım var. Özgürce yaşamaya kararlıyım. Bu gördüğünüz kadın bedenimi severim. Kadın olmanın verdiği hazları da illaki yaşamak isterim. Kısacası bu olay, kadınların son yıllarda göstermek istediği savaşçı ruhun bayraktarı yaptı beni.

İktidarın giderek faşist bir yola girip girmediğinin bir göstergesi de, bu olay sonrasında memurluk maceramın alacağı yol olacak. Nasıl mı? Eğer beni olduğum yerde tutarlarsa, faşizm tehdidi falan yok demektir. Ama eğer beni açığa alırlar ya da Şemdinli’ye falan sürerlerse Mussolini’nin bu topraklarda hortladığından emin olabilirsiniz. Yani anlayacağınız, topun ağzındayım.”

“Nazlı, kadın erkek eşit diyorsun ama o senin için ge-

çerli” dedi Perihan. “Ben bir erkeği hayatta dövemem. O beni döver. Yani kadınların çoğu erkeğin ezici kuvveti karşısında aciz kalıyor.”

“Perihan, dediğin doğru. Ama en azından kanun karşısında eşitlik beklemeliyiz. Örneğin ırza geçiliyor, ‘Kadının rızası var’ diyerek tecavüzcü serbest bırakılıyor. Ben bunlara karşıyım. Kanun, büyük sermaye karşısında ezilen küçük sermayeyi nasıl koruyorsa, kuvvetli erkek karşısında zayıf kalan kadını da aynı kararlılıkla korumalı. Öte yandan güç derken, bahsettiğim daha ziyade güçlülük duygusu. Her şeyin temeli bu, yani duygu. Umberto Eco’nun bir kitabında rastlamıştım. Der ki; ‘Korkmuş bir adama, hiçbir şey bir başkasının korkusundan fazla cesaret vermez’. Bu cümle beni çok etkilemişti. O gün bugün, bana yol gösterici olmuştur. Gücün varmış gibi davranırsın, böylece sana asıl gücü, senden korkanlar verir. İşin aslı bu işte. Bu da caydırıcılık sağlar. Yani bana sorsalar, ‘Kuvvet mi korkuyu doğurur, yoksa korku mu kuvveti’ diye, cevabım, ‘Korku, kuvveti doğurur’ olur.”

O sırada yemek dağıtmakta olan Meryem bir an için kepçe elinde öylece durup kısa bir süre bekledikten sonra, “Ben güçlü olanın haklı değil, haklı olanın güçlü olduğu bir dünya arıyorum” dedi. “Bakın burada dört kadınız. Sizi bilmem, ama hani yetiştirme yurdunun son yıllarında çıktığım Hasan hergelesi vardı ya... Hatırladınız mı?” Hepsi başlarını salladılar. “Ondan ayrılmaya kalktığımda beni nasıl dövmüştü de yatakhaneye her tarafım mosmor, sol gözüm şişmekten kapanmış gelip kapıda bayılıvermiştim. Sol gözümün şişi on gün sonra ancak azıcık inmişti de aralıktan biraz görmeye başlamıştım.”

“Evet, hatırladım” dedi Perihan. “Beni de yetiştirme yurdu müdürü Sarı Tahsin dövmüştü, evine götürüp de istediğine kavuşamayınca. Ama sonra döve döve bana sa-

hip oldu ırz düşmanı. Sonra da İstanbul'a getirip şu andaki pezevengim Murteza'ya teslim etti beni işte. Allah bilir beni satmıştır."

"Sarı Tahsin mi yaptı sana bunu?"

"Evet, o yaptı. Kime şikâyet edecektim ki? O zamanki şartlarımızı sen de biliyorsun, ben de."

"Beni de evine götürüp becerdi o hayvan" dedi Nazlı. "Hem de kaç defa. Sözüm ona ailesiyle birlikte yemek yiyecektik ilk defasında. 'Ha şimdi gelirler, ha şimdi gelirler' diye beni oyaladı. Ailesi bir türlü gelmeyince ben durumu anladım ve kaçmak istedim. Karısı Tokatlıydı biliyorsunuz. Meğer ailesini Tokat'a göndermiş, beni eve atmak için. O gün beni eşek sudan gelinceye kadar dövdü. O kadar yalvardım ama bırakmadı ki gideyim. Bana zorla, hem de ters ilişki kurarak sahip oldu. Üç gün acıdan paytak paytak dolandım durdum. Sorana, 'Belim kaydı' di-yordum. Bu adamın nerede olduğunu bilen varsa söyle-sin. Hem Perihan'ın hem de kendi intikamımı almak isterim. Arkadaşlar, o adamı bulun, gerisini bana bırakın."

Sonra Meryem'e dönerek, "Kız sana da sarktı mı o zamanlar bu sapık?" diye sordu.

"Yok, bana bir zararı dokunmadı. Şükür ki tipi değilmişim adamın."

"İyi öyleyse, bulun bana şu adamı da erkeğe karşı kadın şiddeti nasıl olurmuş yedi cihana gösterelim. Nasıl olsa adım çıkmış bu konuda..."

"Olmaz!" dedi Sibel birdenbire ve Nazlı'ya dönerek devam etti. "Bak Naz, geçmişte olmuş bir olayın intikamını almak için kendi geleceğini gözardı ederek riske girmek bence yanlış. Geçmiş yaşanmış, bitmiş, silinip gitmiştir. Bugün sıfır noktası olmalı ve geleceğe bakmalı. Örneğin ben kendi geleceğim için planlar yaparım. Gelişmemi neyin sağlayacağını araştırıp yeni bir evreye kapağı

nasıl atacağıma bakarın. Vajina kaslarımı geliştirmek için hoca tuttum biliyor musun? Ukraynalı ve Rus kızların tamamı bu kasları çalıştırıp müşterilerine müthiş hazlar yaşatırken, biz kendimizi geliştirmezsek kim bize gelir ki? Onun için olan olmuş, biten bitmiş. Geçmişte şu olmuş, bu olmuş, bana ne? Elli beş yaşında para babası moruk, genç yaşında beni bir yıl kullandı, sonra sıkılmış limon kabuğu gibi çöpe atıp çekti gitti diye şimdi herifi bulup yakasına mı yapışayım? Ben bu adama ömür boyu nefret besleyip intikam mı alayım? Unutma, her intikam yıllar boyu yanan bir alevi söndürecekmiş gibi gözükse de başka yerlerde başka yaralar açar. İntikam ateşiyle rahatsız da olsa yaşarsın. Ama intikamını aldığı anda oluşan maddi ve manevi yaralar seni ölüme sürükleyebilir. Değer mi buna?"

"O elli beş yaşındaki kart zamparaya hiç mi iyilik düşünmedin?"

"Düşündüm. Olayın iyi tarafını düşündüm. İstanbul'un gecekondu semtlerinden birinde büyümüş bir kızın hiç giremeyeceği restoranlara, gidemeyeceği yabancı şehirlere götürdü beni. Bir restoranda nasıl yemek yeneceğini, nasıl sipariş verileceğini öğretti bana. Avrupa şehirlerindeki lüks yaşantıyı hep onun sayesinde öğrendim. Sonunda dedim ki 'Sen ona yatakta tatmin verdin, o da sana yaşayamayacağın bir hayatı yaşattı, görgünü artırdı.' Ben nasıl kayak ya da sörf yapacaktım o olmasaydı? Al gülüm, ver gülüm. İş dünyasında buna 'kazan, kazan' diyorlar. Şimdi bir sosyete beyefendisiyle çıksam, o beni doğma büyüme Nişantaşlı sanacak. Adam kendi klasında ya da daha üstündeki birini düzdüğünü sandığı için bu parayı şakır şakır ödüyor bana. 'Geliyom gocacığım, sen ne diyon?' desem, bu paraları alabilir miyim?"

"Vay be!" dedi Nazlı. "Bugün sözleşmiş gibi herkes içimdeki intikam ateşini söndürmek için itfaiye aracı

olup çıkıverdi. İsmail Hoca da aynı şeyleri söyledi ama o Mevlana'dan dolanıp geldi. Bizden sonra Konya'da sekiz yıl kalmış ve Mevlana yoluna girmiş. 'Hoşgörü, hoşgörü' deyip durdu."

"Gidip buldun onu demek. Nasıl iyi mi?"

"Bana çok iyi gözüktü. İsmail Hoca yaşına rağmen dinç ama inzivaya çekilmiş, bir puhu kuşu gibi sessiz ve yalnız buldum onu. Dünya ne kadar acımasızlaşırsa ve ne kadar kötülüklerle dolu olursa olsun bazı insanlar naif kalabiliyor. Hoca da onlardan biri. Ak sakalları ve rint duruşuyla tam Dede Efendi olmuş. Yani yıllar önce taktığımız lakap şu anda tam yerini bulmuş gibi. O da intikam hevesimden vazgeçmemi söyledi. Perihan, sen yine de şu Sarı Tahsin sapığının peşini bırakma. Onu bul, ne yapacağımıza ya da ne yapmayacağımıza birlikte karar veririz."

Sonra Meryem'e döndü. "Meryem, ben birini daha arıyorum. Abim olacak o serseriye. İzzet'i. Çok aradım ama başaramadım bulmayı. Polis kayıtlarında sanki böyle bir adam hiç doğmamış, hiç yaşamamış gibi görünüyor. Sen gazetecisin, bir de sen bakıversen."

"Olur Naz" dedi Meryem. "Ondan da intikam almaya caksan, bakarım."

39

23 Ağustos, İstanbul/Gayrettepe

Başkomiser Remzi, "Girin!" dedi. İçeri önce Nazlı, ardından da Yusuf girdi.

"Ne yaptınız Abiler? Profesör bozuntusunu buldunuz mu?"

"Adam İranlı. Adı, Ali Reza Rehbani. Adını bulduktan sonra bizim yabancılar dairesindeki kayıtlardan diğer bilgilere eriştik. Çalışma izni bir limited şirket üzerine alınmış ama bu şirket Berçem Holding'e bağlı değil. Rehbani, bu şirketin hissedarı konumunda. Maslak'da bir sitede oturuyor" dedi Nazlı.

"Abiler durum biraz karıştı" dedi Remzi. Yanda duran bir dosyayı çekip Nazlı'ya verdi. "Rehbani'nin dosyası, alın, sonra bakarsınız."

Nazlı, Başkomiser Remzi'nin iki defa 'Abiler' demesinden zaten neler döndüğünü biraz anlamıştı ama durum şimdi ayan beyan ortadaydı. Bu ne işti? Binbir zorlukla elde ettikleri bilgilerin daha da fazlası bir dosya içinde kendilerine veriliyordu. Mesele anlaşılıyordu.

"İnfaz mı Dayı?" diye sordu Yusuf.

"Evet" dedi Remzi. "Hem de tam zamanında. Bütün plan berbat oldu."

Dosyaya göz atmakta olan Nazlı başını kaldırarak, "Dayı, baksanıza, adamın bizim hiç bilmediğimiz başka yönleri de varmış" dedi. "Tam bir baş belası."

Yusuf, "Yani uyuşturucudan başka marifetleri de mi varmış?" diye sordu.

“Evet, şuraya bakın, ne yazıyor raporda. Üniversitenin araştırma geliştirme şirketlerine ayrılmış olan binasında birdenbire yangın çıkıyor ve orada faaliyet gösteren bir şirketin her şeyi yanıp kül oluyor. Herkes bu şirketin faaliyet alanının insansı robot üretmek olduğunu sanıyor. Ama şirket farklı bir organizasyonla arka planda da son derece gizli olarak Türk Hava Kuvvetleri'ne insansız hava aracı üretme teknolojisini geliştiriyor. Hani Amerika'nın bize bir türlü satmaya yanaşmadığı, insansız uçaklardan bahsediliyor. Kundaklamanın baş sorumlusu olarak Rehberi yakalanıyor ama delil yetersizliğinden mahkemeye bile çıkartılmadan savcı tarafından serbest bırakılıyor. Yani adam tam bir Türkiye zararlısı.”

“İyi de şimdi infazı hemen yapsak bu sefer bizim büronun işi yatacak. Cuma baskınlarına elveda.”

“KR işi ertelenemez.”

“Kime veriyorsunuz bu işi?”

“Nazlı'ya.”

“Bari ben de onunla gideyim. Ayağı hâlâ biraz aksıyor, onu korurum.”

“Gerekmez. Bir kurşunluk iş. O dosyada her gün an be an nerede olduğunun bilgileri var. Uygun bir yer bulup mıhlamak lazım. Bu arada dosyayı iyice inceleyince, uyuşturucu imalathanelerinin nerelerde olduğunu da görebiliyorsunuz. Alın, bakın... Üçünün de adreslerini bu kâğıda yazdım.”

Yusuf kâğıdı alıp okuduktan sonra, “Vay be!” dedi. “Hem de üç tane. Gaziosmanpaşa, Esenler ve Güngören'de.”

“Evet. KR'nin adamları Rehberi'nin her hareketini kayda alınca, mesaisinin çoğunu o adreslerde geçirdiği de kabak gibi ortaya çıkmış. Ay başından bu yana iki defa da holdinge uğramış.”

Nazlı, "Dayı, bu benim buradaki ilk işim olacak" dedi. "Hiç merak etmeyin ben bu adamı haklarım. Ama bana zamanlama planı verin. Bir de infaz kuralları nedir? Nelere dikkat etmem gerekir?"

"Nazlı Abi, bu iş için sana bir susturuculu tabanca ve bir de lazerli keskin nişancı tüfeği temin edildi. İkisi de aşağıdaki soyunma dolabındaki siyah valizin içinde. Adamın değişik açılardan çekilmiş fotoğrafları dosyada. Bu iş için yalnızca tek atış yapacak ve adamı mutlaka öldüreceksin. Yaralı bırakma şansın yok. Öyle bir durumda ikinci kurşunla işini bitirebilirsin. Ortaya sürpriz şahit çıkarsa, onu da öldürmelisin. Mümkün mertebede kovan bırakmamaya dikkat ederiz ama uzaktan atışta kovan da düştüğü yerde kalabilir. Normalde yirmi dört saat keşif yapılır, diğer yirmi dört saat içinde infaz gerçekleştirilir. Yani en fazla kırk sekiz saatin var. Hepsi bu kadar. Eylem sonrası kaçış planını yapmadan, eyleme kalkışma. Sen şu andan itibaren KR'nin işine bakıyorsun. Kırk sekiz saatlik süren başladı. Bugün takip ederken pundunu bulup da infazı gerçekleştirirsen, kimse sana niye erken yaptın diye sormaz. Motosiklet kullanabiliyor musun?"

"Evet."

Remzi sağındaki çekmecelerden en alttakini çekip açtı ve bir anahtar öbeği çıkardı. Birini ayırıp Nazlı'ya uzattı.

"Al o zaman şu anahtarı. Yusuf seni karşıdaki otoparka götürüp motorun yerini gösterir. İşini gördükten sonra yine aynı yere park eder, anahtarı bana getirirsin. Sen şimdi git ve dosyayı ezberle. Yusuf birazdan gelir. Yusuf Abi, sen biraz kal, planı değiştireceğiz seninle."

Nazlı tam çıkmak üzere kapının koluna elini atmışken Başkomiser Remzi, "Dur bir dakika!" diye bağırdı. Nazlı kapının kolunu bıraktı.

Remzi, "Bugün günlerden ne?" diye sordu.

“Çarşamba” dedi Nazlı.

Remzi sağ elinin işaret parmağıyla sol elinin son parmağını bükerek saymaya başladı. “Perşembe sabahı yirmi dört, Cuma sabahı kırk sekiz saat. Doğru mu saydım?”

“Evet Dayı” dedi Yusuf.

“O zaman iş hallolmuştur. Nazlı, hemen bir yere gitmene gerek kalmadı. Cuma günkü baskın planını da değiştirmeye gerek kalmadı. Toplantı bittikten sonra profesörü takibe alıyorsun, ama bu takip infaz için değil. Cuma sabahı elinde uyuşturucularla fabrikaya gelinceye kadar gelişmelere yakın olmak için. İnfazı Cuma sabahı yapılacak fabrika baskınında gerçekleştiriyorsun.”

“Dayı, Cuma sabahı Nazlı o kadar kişinin içinde profesörü nasıl infaz edecek?”

“Tavşana kaç, tazıya tut.”

“Nasıl yani?”

“Güvenlik boşluğu yaratacağız, kaçacak, Nazlı da vuracak. KR infaz istiyor, infazın nasıl yapılacağı kimsenin umurunda değil. Haydi toplantıya Abiler.”

Remzi MMFM dosyasını koltuğunun altına kısıtırıp, o önde diğer ikisi arkada odadan çıktılar.

Toplantı odasında bu defa büro polisleri tam kadro toplanmıştı. Remzi toplantıyı açtı.

“Arkadaşlar, önemli bir bilgi geçti elimize. Üç uyuşturucu imalathanesinin adresleri şu kâğıtta yazılı. Bu durumda Cuma şafak vakti ilk uyuşturucu partisinin yola çıkmasından hemen sonra, önce Bedir’i evinden alıyoruz, sonra her imalathaneden uyuşturucular yola çıktığı anda oraları basıyoruz. Uyuşturucular fabrikaya vardığında da fabrikayı. İşte bu bizim *modus operandi*’miz.”

Yaver hemen elini kaldırdı.

“Ne demek bu amirim?”

“Yaver, *modus operandi* Latince’de çalışma biçimi ya

da operasyon tarzı demek. Hani bizde, 'Her yiğidin bir yoğurt yiyişi vardır' derler ya... Onun gibi bir şey. Cinayet romanlarında hep seri katillerin *modus operandi*'sinden bahsedilir. Ama bizim de esaslı çalışma yöntemlerimiz var, biz niye aynı terimi kullanmayalım? Sen yine notunu al. Günün birinde bu kürsüde yerini alınca adamlarına havanı atarsın.

Arkadaşlar şimdi aksiyon planına geçiyorum. Bir; bugünkü hazırlıklar için Nevin'den deponun anahtarını alıp seyyar mısırcı, dondurmacı ve nohutlu pilavcı arabalarını ve ayakkabı boya tezgâhını alıyorsunuz. İmalathanelerin bulunduğu sokakta keşfe başlıyorsunuz. Bugünden adamlarınızı Bedir'in oturduğu sitenin özel güvenliğine yerleştirmelisiniz. Fabrikaya adamlarımız zaten yerleşti, onlara yalnızca patronlarının değiştiğini söyleyeceğiz, o kadar.

İki; şimdi gelelim işlerin patronlarına. Nazlı, sen fabrikaya; Yusuf, sen Bedir'in evine, üç imalathaneyi de Yaver, Salih ve Mithat, aralarında bölüşüyor. Hangi imalathanede işiniz biterse, orayı Murat'a teslim ediyorsunuz. Böylece imalathaneler Narkotik Büro'ya geçiyor, biz de böylece sözümüzü tutmuş oluyoruz. Üç; Murat, şimdilik senin büroya, imalathane, fabrika ve Bedir'in evine yapılacak baskınlardan hiç söz etmiyorsun. Bu, aramızda kalıyor. Çünkü senin müdüre köstebeği ortaya çıkartacağıma söz verdim. Cumartesi günü seninle o işi halledeceğiz."

"Başüstüne amirim" dedi Murat.

23 Ağustos, İstanbul/4. Levent

Bedir telefonda konuşmuyor, âdeta kavga ediyordu.

“Nerede kızım, bu koduğumun profesörü? Demedin mi ona, saat dokuzda ofisimde olacak diye?”

“Dedim efendim. Hem de üç defa dedim. ‘Bak, bekletme patronu’ dedim. ‘Geçen sefer de İranlılarla toplantıya geç kaldın, fırçayı ben yedim’ dedim. Bir dakika caniko patroncuğum, asansör bizim katta durdu. Hah, koştura koştura geliyor. Kapatıyorum.”

Bedir ahizeyi yerine koyduktan hemen sonra kapı çaldı. Profesör sakalını sıvazlayarak içeri girdi.

“Allah seni inandırсын, Maslak’tan buraya kırk beş dakikada ancak gelebildim.”

“Ulan profesör bozuntusu, *kure kere*, sana profesör dedik, okşaya okşaya büyüttük de bizi mi düzecen. Şahdın şahbaz oldun. Bir daha sıkıysa gecik, münasip bir yerine koymazsam namerdim. İş yapıyoruz burada. Burasını Tahran mı sandın lan? Oradaki gibi öyle rahvan gitmek yok. Her şey dakik olmak zorunda. Koşacaksın, koşturacaksın.”

“Patron sen de buldun benim gibi garibanı, iki defa geciktik diye neredeyse müebbet vereceksin. Hem ne demek bu *kure kere* midir, ne karın ağrısıysa?”

“Kürtçe, eşek oğlu eşek demek. Bu sana az bile. Ağırlaştırılmış müebbet vereceğim ulan sana. Şimdi dinle. Mahmut hasarlı, evde tamirde hem de elli binlik bakıma girdi. Deyyus tam zamanını buldu. Bu durumda Cuma

sabahı malları toparlayıp doğruca fabrikaya gidiyorsun. Orada adamların başında durup, iş bitince kolileri Kemerburgaz depoya götürüp teslim ediyorsun. İş bu kadar. Sana hem fabrikanın hem de deponun yer bilgilerini böylece vermiş olacağım ve sen benim en büyük sırdaşım olacaksın. Şimdi bu bilgileri hiçbir zaman bana karşı kullanmayacağına namus ve şeref sözü vermelisin.”

“Sözümdür, o bilgiler bende kalacak.”

“Olmadı. O bilgiler benden dışarı çıkmayacak diyeceksin.”

“Sözümdür, o bilgiler benden dışarı çıkmayacak.”

“Hah, şimdi oldu. Söyle bakalım kaç kilo mal olacak Cuma akşamı depoda?”

“Yirmi kilo.”

“İyi. Yani, şimdilik iyi. Sana iki misli hammadde temin etsem, kırk kiloya çıkartabilir misin?”

“Çıkartırım ama iki ya da üç ayrı imalathane daha kurmak lazım. Tabii para, çaba, adam, vesaire de cabası.”

“Niye? Şimdiki imalathanelerde kapasiteyi yükseltsen?”

“Olmaz. Çünkü bu kapasitede bile çıkan fosfat gazı etrafta sorun yaratıyor. Bu gaz etrafı kırmızı renge boyamakla kalmıyor, kedi idrarına benzeyen berbat bir koku yayıyor. Daha fazla gaz çıkartırsak sıkıntı yaratır. Onun için ufak kapasitelerde değişik adreslerde imalat şart. Lüks yatlara pirinç ve paslanmaz aksam imalatımız için de ilave yatırım lazım.”

“Anladım. İllaki pamuk eller cebe diyorsun yani. Bugün karar versek üç yeni imalathanenin laboratuvarı, yarımşar ton sarı malzemesi, paslanmazı, nikeli, filtre tesisatları falan, ne kadar sürede tedarik edip faaliyete geçeriz?”

“Patron, yerleri bulalım da, tedarik kolay. Zor olan,

bazı kritik laboratuvar gereçleri. Richard mevta olunca, onları bulmak zorlaştı. İki marka daha var, ama Ruslar çoktan önümüzü kesmişlerdir.”

“Yok mu bunun başka bir yolu?”

“O da var. Sen parayı bastırdıktan sonra her şey mümkün. Biraz pahalı olur ama olur. İki üç misli gibi olur.”

“Yok deve!”

“Ne sandın? Taa Amerika’dan gelecek. Batı kıyısında bildiğim büyük toptancılar var. Bunlar, her markadan stoklu çalışırlar. Ruslar, imalatçının önünü Türkiye sevkiyatları için kesebilir ama bu toptancıların önünü kimse kesemez. Bu iki sorunu çözersek, dört ayda açarız imalathaneleri. Ama bana sorarsan şu sıra işi büyütmeyelim. Bu, Ruslara savaş açmak olur. Bence bir süre sessiz sedasız işimizi yapalım.”

“Profesör, seni anlıyorum. Ama şimdi işi büyütme zamanıdır. Sonrası çok geç olur. Rusların hammadde ikmali Richard’ın ortadan kalkmasıyla kesilmiş oldu. Bizdeyse iki misli hammadde olacak bundan sonra. Bu avantajı niye kullanmayalım? Şimdiden başlamışlardır oraya buraya kafa atmaya. Özellikle de senin ülkende.”

“Valla, sen bilirsin patron. Senin paran. Benim için hava hoş. Sonunda ben de daha fazla para kazanacağım. Ama bir de alabora olup hepsini kaybetmek var. İşimiz zaten riskli neden daha fazla risk alalım ki?”

“Ticarette yerinde sayamazsın. İllaki büyüyeceksin. Sen büyümeyen rakibin büyür ve seni ya batırır ya da satın alır. Bu piyasada ancak büyükler yaşar. Bunu hiç unutma.”

“Önce yer kiralamamız lazım. Gebze, Ümraniye ve Dudullu uygun yerler.”

“Ne duruyorsun, başla!”

“Başlarım da, oradan değil.”

“Ya nereden?”

“Amerika’dan başlayacağız. Hemen siparişleri geçeceğiz. O kritik ekipman gemiyle yol alırken biz de atölyeleri tutup laboratuvarın diğer ekipmanlarını hazırlayacağız. Yani, buradan biri bana yardımcı olursa Pazartesi siparişi vermiş oluruz.”

“Anlaştık. Ebru sana yardımcı oluyor. Pazartesi siparişler gidiyor, ertesi sabahтан itibaren de yer aramaya başlıyorsun. Anlaşıldı mı?”

“Anlaşıldı.”

“Al şimdi şu kâğıdı. Üzerinde hem fabrikanın hem de deponun adresleri var. Sayfanın arkasında da oralarda malı kimlere teslim edeceğin yazılı. Cuma sabahı en geç sekizde fabrikada mallarla birlikte olacak biçimde planını yap. Trafik sıkıştı falan, anlamam. Akşam depoya teslimden sonra bana mesaj çek ama öteki telefona. Hadi şimdi naş!”

Profesör kâğıdı dörde katlayıp cebine soktu ve odadan çıktı. Ebru’yla biraz lak lak yaptıktan sonra asansöre binip eksi üçe bastı. Otoparkta arabasını nereye park ettiğini bir türlü bulamayınca uzaktan kumandaya bastı. Üç araba ötede arabası “buradayım” dedi. Gözlerini rahatsız eden floresan ışıklarına küfür ede ede çıkışa geldi. Gün ışığına kavuştuğunda gözleri bayram etti. O önündeki aydınlıkla ilgilenirken arkada siyah bir motosikletin otoparkın çıkışından beri kendisini takip etmekte olduğunu hiç mi hiç fark etmedi.

23 Ağustos, İstanbul/Hasköy

Nazlı apartmanın önünde durdu ve kontağı kapattı. Honda'nın homurtusu sustu. Üç adım iterek evin duvarı ile çöp konteyneri arasına sokup yan ayağını açtı ve motoru park etti. Tam o sırada omzuna bir damla düştü. Yukarı baktı ve klima cihazından geldiğini anladı. Motoru biraz daha geri çekip tekrar park etti. Sonra kaskını alıp eve çıktı.

Meryem elindeki kaskı görünce, "Vay, Naz, motorize birliğe geçmişsin bakıyorum" dedi.

"Yok canım, aynı göreve devam ediyorum. Birkaç günlüğüne motorize oldum, o kadar. Çok yorgunum. Bütün gün trafikte anam ağladı. Bak, Mısır Çarşısı'na gitmişken eve kahvaltılık aldım getirdim. Karnım çok aç. Ne yiyeceğiz bakalım bugün?"

"Oo, kaşar peynir, pastırma, kuruyemiş... dahası da varmış. Neler almışsın böyle... kuru patlıcan bile var. Dolma mı yapacaksın? Yemekte İzmir köfte var. Yanında da fırında makarna ile yoğurt."

"Nefis. Bayılıyorum İzmir köfteye. Bir ara fırsat bulunca size kuru patlıcan dolması yapacağım. Bizim oraların müthiş, vazgeçilmeyen tadıdır" dedi Nazlı ve eli o sırada çalan telefona gitti. Rahat konuşmak için mutfaktan salona geçti. Arayan Remzi'ydi.

"Nazlı, nasıl geçti?"

"Amca'dan gelen bilgilerle örtüşen bir tam gün geçirdik. Hatta holdinge bile uğradık."

“Biliyorum. Artık takibe gerek kalmadı. Holdingdeki toplantıyı Yusuf’un yerleştirdiği dinleme cihazı sayesinde dinledik. Yarın gelince sen de dinlersin. Adamlar o kadar şifreli konuşuyorlar ki dinleyen, teknelere pirinç ve paslanmaz çelik aksam imal ediyorlar zanneder. Savcıya delil olarak sunsak bu kayıtları, ‘Dam üstünde saksağan’ deyip çıkar işin içinden. Ama bu konuşmada kutulamanın Cuma sabahı olacağı kesinleşti. Takibi keselim ki bir terslik çıkarsa huylandırmayalım adamı.”

“Bu arada bizimkiler üç imalathanenin de civarına bugünden çöreklenmiş durumda. Etraf seyyar satıcı kaynıyor.”

“Yarın sabah merkeze gel ama motosikleti yerine bırakma. Baskınlar bitinceye kadar sende kalsın.”

Nazlı telefonu kapatırken cevapsız arama kaydına rastladı. Bir saat kadar önce Yusuf aramıştı. Hemen geri aradı.

“Yusuf, kusura bakma. Motorun sesinden aramalarını işitememişim. Şimdi gördüm.”

“Dert değil, yemeğe davet edecektim seni.”

“Beni mi?”

“Hayır Abimi.”

“Yahu öyle demek istemedim. Pek damdan düşer gibi oldu da.”

“Altı üstü bir yemek daveti işte. Hem yalnızca benim davetim değil. Bizim Kontes de seni bekliyor. Bir gün onu sevmek istediğini söylemiştin ya.”

“Yusuf, daha eve yeni geldim. Meryem İzmir köfte ile fırında makarna yapmış... Tam ona hazırlanırken...”

“Tesadüfün böylesi görülmemiş. Ben de gelirken lokantadan İzmir köfte ile salçalı biftek aldım. Yanında da pilav var. Tabii sürpriz tatlıyı da unutmadım.”

“Yapma yahu. Bak tatlı deyince işler değişir.”

“Evet dersen, yirmi dakika sonra kapından alırım seni.”

“Evet” dedi Nazlı ve kapattı. Mutfığa dönüp yemeğe kalamayacağını söyleyince Meryem tepki gösterdi.

“Sibel yok, sen de gidiyorsun, bu kadar yemeği ben mi yiyeceğim?”

“Yahu Meryem, dert etme. Yarın yeriz. Eline sağlık, iyi ki yapmışsın bu nefis yemekleri. Dolaba koy, dursunlar. Ben gidip süsleneyim biraz.”

“Oo, aşna fişna ha? Kim bu şanslı yakışıklı?”

“Sen de hemen ortalığı velveleye verme. İş toplantısı” dedi Nazlı ve odasına girdi. Üstüne yeni bir buluz, altına da uzun zamandır ilk defa bir eteklik giydi. Makyajını tazeleyip çantasını omzuna asınca aynadaki hâline bakıp içinden, “Bu ben miyim?” dedi.

Yusuf on dakika gecikti. Nazlı arabaya bindikten hemen sonra Yusuf geciktiği için özür dilerken, yan tarafa baktığında gördüklerine inanamadı. Bir çift düzgün kadın bacağı dizleri açıkta kalmış vaziyette âdeta sergilenmekteydi. Dudaklarında bir kuruluk hissetti. Yutkundu ve sesi daha boğuk çıkmaya başladı.

“Ya, Nazlı, ben senin bacakların olduğunu unutmuşum. Hatırlattığın için sağol.”

“Yılda bir iki defa etek giyerim. Bugün de giyeceğim tuttu işte.”

Eve vardıklarında Kontes, Nazlı’yı belirli bir mesafe bırakarak deneye deneye kabul etti. Öyle hemen sırtışmadı. Nazlı, mutfakla salon arasında sofrayı kurmak için mekik dokurken arada bir eğilip Kontes’in gıdısını okşamayı ihmal etmedi. Bir yandan da düşünüyordu. Kediye her eğildiğinde göz göze geliyorlardı ve o anda garip bir duygu seline kapıldığını hissediyordu. Sanki o sevecen bakışların ardına gizlenmiş ve elini bir türlü silahından çekmeyen bir silahşör vardı. Kontes’in gözlerinin arkasında sanki bir insan aklı var gibiydi. O bakışı görmek

nedense Nazlı'yı biraz tedirgin ediyordu. Yusuf eline bir kâse ile iki kâşık tutuşturduğunda ancak kurtulabildi düşüncelerinden. Kâsenin içinde kendisini bir sürprizin beklediğini gördü.

"Aa, bu bostana salatası! Uzun zamandır yememiştım. Sen nereden biliyorsun bu salatayı?"

"Babaannem Urfa'nın Birecik kasabasındandı. O yarpardı bize küçükken. Çocukluğum bu salatayla geçti. Pe-ki, söyle bakalım bu salatanın olazsa olmazı nedir?"

"Tabii ki semizotu. Çoğu kişi bu nefis salatayı bilmez, bilen de bu püf noktasını bilmez."

"Haydi sofraya oturalım, kurt gibi acıktım."

Sofraya oturduklarında, Nazlı'nın Kontes'le her göz göze geldiğinde içine dolup kendisini esir alan tedirginlik duygusu artık son bulmuştu. Kontes de bunu anlamış ve Nazlı'yı yadırgaması son bulmuş olmalı ki, başka yer yokmuş gibi gelip Nazlı'nın ayağının dibine çöreklenip bacağına yaslanmış, yayılarak oturmuştu.

Yemekte bir süre bürodaki işlerle ilgili konuştuktan sonra, Nazlı sözü Bedir'den intikam alma arzusuna getirdi.

"Ne olur, Dayıdan tekrar rica etsek de sen fabrikaya, ben de Bedir'in evine geçsem?"

"Olmaz Nazlı. O zaman profesörün infazı ne olacak?"

"Onu da sen halledersin, olur biter."

"Öyle olsaydı profesörün infazını sana değil, bana verirdi ama vermedi. Sen Remzi Dayıyı daha tanımadın. Bir karar verdi mi, o karardan asla dönmez."

Nazlı fazla üstelemedi, konuyu değiştirdi.

"Tatlı yiyelim, tatlı konuşalım. Şu sürprizin neymiş bakalım" diyerek tatlı kutusunun kapağını açiverdi. "Aa, en sevdiğim tatlıdır kazandibi." Hemen uzanıp Yusuf'un yanağına bir öpücük kondurdu ve tatlısını kaşıklarken konuşmaya devam etti. "Evini beğendim."

“Nohut oda, bakla sofa. Bana yetiyor, idare ediyoruz işte.”

“Hem içi hem dışı sıcak. Dışı sıcak dediğim, mahalle içinde olması. Bizim oturduğumuz Cihangir semtinde kim kime, dün duma. Ama bakıyorum da burada hâlâ eski İstanbul mahalle havası devam etmekte.”

“Evet, o hava devam ediyor. Herkes birbirini tanır burada. Tabii bunun iyi tarafı da var, kötü tarafı da. Şimdi sen beni ziyarete geldin ya, yarın seyret mahalleliyi.”

“Nasıl yani?”

“Nasılı var mı? Yarın kasaba gidip her zaman olduğu gibi iki yüz elli gram kıyma istesem ‘Abi yarım kilo veriyim’ der. Kahvede biraz uzun süre otursam bizim Bekir üçüncü çayı vermeyip ‘Hadi yaylan, evde iç gerisini, yengeyi bekletme’ der.”

“Yapma yahu, bu kadar hızlı mı yayılıyor haberler burada?”

“Şu anda bizi en az üç kadın dikizliyordur. Onun için kapatmadım perdeleri de tülle oturuyoruz. Gizleyecek bir şeyimiz olmadığını görsünler. İstersen tülü arala da bak.”

Nazlı kalkıp tülü aralayıp etrafa baktı ve “Yanıldın” dedi. “İki kadın, ama ikisi de pencereyi açıp yarı beline kadar sarkmış vaziyette. Sen erkek hâlinle böylesin, mazallah burada ben otursaymışım, vay hâlime. Herhalde evime erkek sinek sokurtmazlardı.”

“Eh, sen mahallenin namusu olurdun o zaman. Bunun da hem iyi, hem kötü tarafı var. Sana kimse sarkamaz, rahatsız edemezdi. Yani sana zorla bir kötülük yapılmasını mahalleli engellerdi. Ama eve çok sık birkaç değişik erkek girip çıkmaya başlarsa, o zaman vay hâline. İster biri dayın olsun, diğeri de yeğenin. Adın hemen orospuya çıkardı. O zaman mahalleli seni dışlardı. Komşular, yokmuşsun gibi davranmaya başarlardı. Esnaf ma-

lın en kötüsünü seçip verirdi. Yani, ‘Voltanı al git’ demeye getirirlerdi.”

“Vay be! Erkek olarak gelmek varmış dünyaya!”

“Öyle deme. Erkek olmanın da gerektirdiği sorumluluklar var. Çoğunlukla da erkekler bu sorumluluğun baskısını yaşam boyu üzerinden atamaz. Sünnet, askerlik, sevişmek, evlenmek, çocuk sahibi olmak ve de en önemlisi, en üzüntülü gününde bile ağlayamamak. Neymiş? Erkek ağlamazmış.”

Nazlı tülü bıraktı ve Yusuf’un arkasına geçti. Kulağının ensesiyle birleştiği yere yumularak uzun ve ıslak bir öpücük kondurdu. Bir elini de Yusuf’un iki düğmesi açık gömlediğinden içeri sokup göğsündeki kılları okşadı.

Öpme faslı bittikten sonra kulağına fısıldadı. “Gerisini teyzemler görmesin ve hayal güçlerini kullansınlar.”

Yusuf bayılmıştı bu işe. Nazlı’ydı bu işte. Önceki kızların hiçbirine benzemezdi. Aklına esti mi, eserdi böyle. Ayağa kalktı ve Nazlı’yla dans eder pozisyonda dudak dudaka salondan çıktılar, koridoru aşp yatak odasını buldular ve öpüşmeyi hiç bırakmadılar.

Tabii Kontes de onları...

24 Ağustos, İstanbul/Gayrettepe

“Amirim, bu akşam Bedir’in saat yedi ile dokuz arasında, Maçka’da bir otelde, bir hayat kadınıyla birlikte olacağı duyumunu aldım” dedi Nazlı.

Mithat hemen atıldı, “Sabah alacağımıza bu akşam alsak Bedir’i olmaz mı amirim?”

“Olmaz Mithat. ‘Benden onay almadan yola çıkmayın’ falan demişse adamlarına, bizim iş yatar. Sabahı bekleyeceğiz. İlk parti mal yola çıktığı anda, biz de düğmeye basacağız. Rahat bırakın adamı, garibim son fişeğini atsın bu akşam. Nasıl olsa kodeste hatunu ancak rüyasında görecektir.”

Remzi önündeki bardaktan iki yudum su içtikten sonra devam etti. “Önce bir özet yapalım. Başsız, parmaksız, kimliği belirsiz bir cesetten buralara kadar geldik. Bir ilk günkü çaresizliğimizi düşünün, bir de bugün vaka hakkındaki bildiklerimize bakın. Arada dağlar kadar fark var. Bunları hep sizlerin görevlerinizi eksiksiz yapmanız ve takım ruhunuz sayesinde başardık. Kendimi de bu takıma dahil ederek iyi ve başarılı bir ekip olduğumuzu iddia ediyorum. Katılıyor musunuz?”

Hep bir ağızdan, “Katılıyoruz amirim!” dediler.

“Güzeel! Ama henüz bitmedi” dedi Remzi ve bir yudum daha su içtikten sonra devam etti. “Dün öğleden sonra Ankara’dan bir siyasetçi ofisini şereflendirdi.”

“Ne istiyormuş?” diye sordu Yaver.

“Hoş beşten sonra çıkardı ağzındaki baklayı. Efendim bazı muteber iş adamlarının üzerine çok gidiyormuşuz falan. Anladım tabii durumu. Bedir üstümüze salmış itlerini ama bilmiyorlar ki artık çok geç. Ok yaydan fırlamış bir kere. Biraz önce takımımızın vasıflarını iyilik, çalışkanlık ve başarı olarak sıralarken, aramızda hain barındırmadığımızı belirtmeyi unuttum. Bizim takımda onlara bilgi sızdıran biri olsaydı, şu andaki durumda olamazdık. Ben de adamın karşısında dünkü dik duruşumu sergileyemezdim. Onun için hepinize tek tek teşekkür ederim. Sonuçta adamı kovmaktan beter ettim. Ancak adam kararlı ve ısrarcı. Eminim Ankara’ya dönünce ilk işi, İçişleri Bakanlığı’nın kapısını çalmak olacaktır. Ama yine de çok geç. Bedir Abimiz son kozlarını iyi kullanıyor fakat zamanlama hatası var bu işte.

Şimdi gelelim asıl meseleye. Ben size bunları niye anlatıyorum? Şunun için; yarın şafakla başlayacak olan baskınlar hepimizin kaderini tayin edecek. Şöyle ki, başarısak ben terfi alacağım, başaramazsak doğru sürgüne. Sizde benim adamım olarak damga yiyeceğiniz için olumsuz etkilenirsiniz bu başarısızlıktan. Bir yere tayin edilmeseniz, büroda kalsanız bile yeni gelen amir birkaç eski adamını getirince burası allak bullak oluverir hemen. İşte onun için yarınki baskınlardan zayıtsız ve başarıyla çıkmalıyız. Nokta. Şimdi hepinize izin veriyorum. Gidin istirahat edin. Akşam erken yatın. Aynen önemli bir futbol maçına çıkacak futbol takımı gibi olmalısınız. Silahlarınızı yağlayın. Akşam iyi bir yemek yiyin, seks yapmayın, vesaire. Haydi şimdi gidin. Sabah herkes tek tek nerede kiminle başlayacağını biliyor. Aklına bir şey takılan varsa kaçta olursa olsun beni arayabilir... Haydi selametle.

Sonra Murat’a yaklaşması için el etti, “Not al.”

Murat bloknotunu çıkartıp kalemi hazırladı.

“Adamın arayıp Nevin’e bildirmiş. Tekne, marinanın A pantonunda bağlı sağdan beşinci. Adı Sabah Yıldızı. Kaptan’ın adı Dilaver, gemicinin adı da Haydar. Cumar-tesi’ye hazırlık yapman için söylüyorum. Yerleştirilecek seyyar pozisyondaki adamlardan en az birinin konumunu, tekneyi de kontrol altında tutacağı biçimde planlayın.”

24 Ağustos, İstanbul/Cihangir

Nazlı serbest kalınca motosiklete atlayıp İstanbul'un şimdiye kadar görmediği yerlerini keşfe çıktı. Haliç kıyılarını hep merak etmişti. Yusuf, onu bir önceki akşam Şişhane'den Kasımpaşa yoluyla Hasköy'e getirdiği için bu defa da Gayrettepe'den birinci köprü yolundan Edirne istikametine doğru giderek Okmeydanı'ndan Halıcıoğlu'na indi. Alibeyköy sapağına gelmeden sağdaki uykulukçulardan birine oturup ömründe ilk defa uykuluk denen şey ne menem şeymiş, tadına baktı. Biraz fazla koyun kokulu buldu ama tadı iyiydi. Garson, Nisan-Mayıs aylarında bahar kuzusu uykuluğunun daha az kokulu ve daha lezzetli olduğunu söyledi.

Alibeyköy'den Eyüp'e geçebileceğini öğrendi. Hep anlatırlardı Piyer Loti kahvesinden bakınca Haliç manzarasının çok güzel olduğunu... Tam sırasıydı işte. Eyüp'ün sırtlarına tırmanarak zor da olsa Piyer Loti Kahvesi'ni buldu. Manzara müthişti. Bir sade kahve söyledi. Kahvesi geldiğinde ilk yudumu biraz höpürtülü aldıktan sonra bir "Oh" çekti. Sonra Balat'tan devam ederek Eminönü'ne geldi. Orada bulunduğu bir otoparka motosikletini bırakıp Mısır Çarşısı'na daldı. Kahvaltılıklardan kaşar peyniri, pastırma ve zeytin aldı. Bir kesekâğıdı dolusu karışık kuruyemiş ve bir rulo da dut pestili aldı. Dolma yapmak için patlıcan kurusu, nar pekmezi ve isot bulunca onlardan da aldı. Çocukluğunun lezzetleriydi bunlar.

Naylon poşetleri motosikletinin yanına astığında ortaya çıkan görüntüyü kendisi de beğenmedi ama başka çare de yoktu. Sahil yolundan Ataköy'e vardı. Yeşilyurt kavşağından Yeşilköy Havalimanı'na doğru gitti ve oradan da Basın ekspres yolunu takip ederek Mahmutbey'de TEM'e kavuşup köprü istikametinde devam etti. Trafik sıkıştı. Böyle durumlar için motosiklet bulunmaz nimetti. Onun sağından, bunun solundan aşarak 4. Levent kavşağından Büyükdere Caddesi'ne girdi. Sağdan yüksek katlı binaları kontrol ederek Berçem Holding'in bulunduğu plazanın hizasına geldi ve kapısına baktı. İçinden, "Ayarlasan bu kadar denk düşmez" dedi. Evet, kapının önündeki siyah lüks arabaya binmek üzereydi Bedir. "Son binişin olur inşallah" diye mırıldandı Nazlı. Ve nedenini kendisi de bilmeden otomobili takip etmeye başladı. Otomobil Maçka'da otelin kapısının önünde durunca o da motosikleti kenara çekip kontağı kapattı. "Tabii yahu" dedi içinden. "Bu akşam Sibel'le randevusu yok muydu bu adamın? Ne aptalım, unutmuşum."

Nazlı saatine baktı. Altı buçuğu gösteriyordu. Yorulmuştu, karnı acıkmıştı. Oradan doğruca eve geldi. Evde kimse yoktu. İzmir köfte tenceresini ocağın üzerine, sığa dayanıklı cam tepsi içindeki fırın makarnayı da fırına koyup her ikisini de kısık ateşe ayarlayıp salona geçti. Televizyonu açtı, eline uzaktan kumandayı alıp kendisini kanepeye bıraktı. Televizyonda dans eden penguenlerle ilgili bir çizgi film vardı. Çok hoştu. Biraz izledi, sonra da içi geçti.

Kapının ziliyle uyandı. Gelen Meryem'di. Meryem'e hoşgeldin bile diyemeden mutfığa koşturdu. Bereket versin yemekler yanmamıştı. Fırını söndürdü. İzmir köfte bu arada bütün suyunu çekmiş olduğundan Meryem'e çaktırmadan yarım bardak suyu içine boca edip tencereyi sa-

ğa sola çalkaladı ve kısık ateşte tutmaya devam etti. Sofrayı birlikte hazırladılar.

Yemekte bir ara, çocuk sahibi olma konusu açıldı.

Nazlı, "Bak Meryem, hadi ben treni kaçırdım, bari sen kaçırma" dedi.

"Naz, şimdi sen bu dünyaya çocuk yap diyorsun. Annem sağ olsaydı eminim o da aynı şeyi diyecekti. Çünkü o yaşa geldim ve biraz daha beklersem treni kaçıracağım. Ancak benim çocuk yapmayı istemem için o çocuğu istediğim gibi yetiştirebileceğim ortam lazım. Bir kere öyle bir ortam yok."

"Uygun ortam yok da herkes nasıl çocuk yapıyor? Bir tek sen mi görüyorsun ortamın çocuk yapmaya uygun olmadığını?"

"İkide bir sözümü kesme. Ne diyeceğimi unutturuyorsun bana. Kelin merhemi olsa kendi başına sürer. Sanki beş çocuk doğurmuşsun da benden hesap soruyor, posta atıyorsun. Bugün çocuklara, hem aileleri hem de eğitim sistemi, büyüklerin kabullerinden oluşan değerleri empoze ediyor. Güzellik, zenginlik, hatta lüks, güçlülük ve başarı. Ufacık çocuklar bu değerlerle yetiştiriliyor. Ne evdekiler, ne de okuldakiler onlara kendi benliklerini, yeteneklerini, özgürlüklerini ve farklılıklarını geliştirmelerini söylemiyor... İstemiyor."

"Onlar karın doyurmuyor da onun için canım."

"Ama çocuklar kendileri olma özgürlüğünden yoksun, büyüklerin çizdiği yolun ritmine uymak zorunda kalıyorlar. Çocuklar hep bir şeylerle meşgul, etrafları hep kalabalık, ama iç dünyalarında hep yalnızlar."

"Geçinmeye gönlüm yok desene kırk yerden bahane bulacağına."

"Ben çocukların önceki neslin koyduğu normlarla değil, özgürlük içerisinde yetiştirilmelerini istiyorum. Ku-

rallar yok kabul edilecek ki çocukların meraklı ve eleştirisel zihinsel yetenekleri ortaya çıkabilsin. İşte bahsettiğim çocuk özgürlüğü bu.”

“Çocuk bu, kurallar olmazsa nereden bilecek neyin doğru, neyin yanlış olduğunu?”

“Bir de şöyle düşün. Sistem çocuğa geçmiş neslin kurallarını dayattığı gibi, üstüne üstlük hayal kurabilme gücünü de elinden alıyor. Hayal gücünü bir insan çocuklukta çalıştıramayacaksa ne zaman çalıştıracak?”

“Sen de kendi ütopyanı kurmuşsun, her şey oraya uygun olsun istiyorsun. Bu mümkün mü? Ortam neyse o! Yumurta yapma dönemin geçtikten sonra başını taşlara vurursun keşke çocuğum olsaydı diye ama nafile.”

“Ben sana çocuk yapmayacağım demiyorum ki. Uygun ortamı bulmazsam yapmam diyorum. Yarın bir gün çalışmayıp da evde oturabileceğim biçimde maddi imkânım olursa ve çocuğuma gereken ilgiyi verebileceğime kanaat getirirsem niye çocuk yapmayayım? Ben de her genç kız gibi çocuk yapmak isterim.”

“Ha şöyle... O zaman senin bir an önce çocuğunu özlediğin biçimde yetiştirebileceğin maddi refaha kavuşman lazım. Yani zengin bir koca!”

“Ağzından yel alsın Naz! Zengin kocanın da başka türlü derterleri olur. En iyisi biz kendimiz zengin olalım. Kocadan medet ummayı bırak.”

“Olacağız kız Meryem! İllaki olacağız. Göreceksin olacağız. Biraz şans, biraz kafa. Gelen şansını kullanma... Hop... Bir de bakmışsın olmuşsun zengin bir kokana!”

“Bak bu uydu. Uymasa da kafiyesi uydu” dedi Meryem, gülüştüler. Tam o sırada Nazlı’nın cep telefonu çaldı.

“Evet Sibel.”

“Naz bak şimdi telefonu yanımdaki bir beyefendiye vereceğim, o seninle bir konuda görüşmek istiyor.” Nazlı

kendisini başından aşağı kaynar su dökülmüş gibi hissetti. Öyle kala kaldı. Sonra toparlanıp kalktı ve telefonu kulağında tutarak mutfığa gitti. Telefondaki ses güneydoğu şivesiyle konuşan bir adamın sesine dönüştü.

“Alo, Naz Hanım, nasılsınız? Buse hanımla görüşüyorduk da sizden çok sitayişle bahsetti. Siz Buse’nin komşusuymuşsunuz. Yazlıktan mı, Cihangir’den mi?”

Bu da neydi şimdi? Buse de nereden çıkmıştı. Buse... Buse... O an hatırladı. Buse, Sibel’in takma adıydı. Nazlı kelimeleri mümkün olduğunca yayararak ve bir hayat kadını gibi konuşmaya çalışarak cevapladı.

“Duvarlarımız bitişik ayol, İstanbul’daki evinde. Duvarının hemen öte yanındayım. Bundan daha komşu nasıl olunur bilemiyorum beyefendi. Bir gün teşrif ederse-niz Buse’ye kahveye, mecaliniz kalırsa bir de ben falınıza bakmak isterim. Buse iyi fal baktığımı söylemedi mi yoksa? Kıskanmıştır. Halt etmiş, bir daha ona fal bakarsam iki olsun ayol.”

“Rahatsız ettim Hanımefendi. Gelirim, gelirim elbet” dedi Bedir ve kapattı.

Nazlı salona dönerken düşünüyordu. Ya kendisi açık vermişti ya da Sibel. Neyse, Sibel dönünce anlatırdı nasıl olsa.

24 Ağustos, İstanbul/Beykoz

Bedir elindeki anahtarlıktan bir anahtarı denedi, evin kapı kilidine uymadı. İkincisini denedi, o da açmayınca sinirlenip anahtarları bir küfürle çimlerin üzerine doğru savurdu. Arkadan yetişen şoför anahtarları düştüğü yerden alıp denemeye çalıştı. Bu sırada Bedir küfretmeye devam ediyordu. Neye ve kime küfrettiği belli değildi. Karısı ile iki çocuğunu köye göndermişti. Onlar evde olsa kapı çoktan açılmış olurdu. Bir küfür de karısına salladığı anda kapı açılıverdi. Anahtarları şoförden aldı, adamı yolladı ve eve girdi. Kapıyı açmış olan anahtarı iki parmağı arasında tutarak büfenin üzerindeki çanağın içinden seloteyp buldu. Bandı anahtarın tutacak yeri etrafında bir tur döndürüp dişleriyle ısırarak kesti. "İşte oldu" dedi. "Sıkıysa bir daha açma kapıyı."

Eğildi, raftaki viski şişesine uzandı. Kadehe doldurup okkalı bir yudum aldıktan sonra mutfığa gitti, birkaç küp buzu kadehin içine salladı ve döndürmeye başladı. Sonra bir fırt daha attı. "Oh be!" dedi içinden.

Salona girip televizyonu açtı. Her zaman izlemediği bir kanalda haberler vardı. Televizyona bakıyor ama 'Spiker ne anlattı?' diye sorsalar, "Bilmem" diyecek kadar kös dinliyordu. Aslında düşünüyordu. Yatakta bir posta attıktan sonra Buse tuvalete gitmiş, o da her zaman yaptığı gibi Buse'nin cep telefonuna bir göz atmıştı. Güvenliği için bu şarttı. Ama sürpriz bir kayıtle karşılaşmıştı. Son arama

kaydı, “Koms Naz”dı. Buse döndüğünde baştan kem küm edip bu komşum Naz Hanım deyince daha da kuşkulandırmış ve ona, “Ara şu Naz Hanım’ı da bana ver bi konuşayım” demişti. Demişti de ne olmuştu. Hakikaten de o Naz denen zilli Buse’nin komşusu çıkmıştı. Manyak karı az kalsın falına da bakacaktı. Buse’ye de madara olmuştu ama iki misli bahşişi verince gönlünü almış olmalıydı.

Oysa kaydı ilk gördüğünde ne kadar da emindi o kaydın Komiser Nazlı’ya ait olduğundan. “Bu iş beni paranojak yaptı. Anlaşılan artık emekli olma vakti geldi” diye düşündü. Ne iyi olurdu işi gücü bırakıp emekli hayatı sürmek. Gider kendi köyüne yerleşir, ziraat yapar, davar beslerdi. Güzel hayallerdi ama yapamazdı. Satamazdı holdingi. Ama işleri teker teker satabilirdi. Sonra da Berçem Holding’i tasfiye eder, bitirirdi işi. İyi de sırası mıydı şimdi bunları düşünmenin? Tam da uyuşturucu işini iki misli büyütme kararı almışken? İki misli büyütsün, o zaman bir yolunu bulup kenara çekilebilirdi. Ondan öncekiler tövbekâr olup sonra sanayici hüviyetine bürünmemişler miydi? Öyle olmak için illaki Liceli ya da Diyarbakırlı mı olmak gerekirdi. O da Adıyamanlı’ydı. “Bir tövbekâr da Adıyaman’dan çıksa ne olur?” diye düşündü. “Adıyaman” deyince aklına geldi. Oradaki dergâha bu yılki yardım paralarını göndermeyi unutmuştu. Pazartesi unutmadan halletmek için aklına not düştü. Sonra işini düşündü. Cep telefonuna davrandı. Profesörü aradı. Dört-beş defa çaldıktan sonra açıldı.

“Şarja koymuştum da patron, uzaktaydım, kusura bakma.”

“Kusura bakacak bir şey yok. Her şey yolunda mı diye aradım seni.”

“İmalatta her şey yolunda. Bütün hazırlıklar bitti.”

“O zaman bu son telefonum, son talimatımdır. Gün

ağardığı anda sortilere başlıyorsun. Trafik sıkışıklığı falan anlamam. Geç kalmak yok. Geç kalırsan o getirdiklerinin hepsini teker teker münasip bir yerine sokarım, demedi deme.”

“Başüstüne patron. Merak etme, gecikme olmaz. Karanlıkta yola çıkacağım zaten. Saati kurdum.”

Bedir telefonu kapatıp başka bir numarayı tuşladı.

“Dilaver Kaptan, bu Cumartesi, sabah dokuz-on arasında sana bir teslimat yapılacak. Bulunduğun pantona en yakın olan kapıdan alacaksın. Adamın adı Hamza. Bu adı aklında tut. Neymiş adamın adı?”

“Hamza.”

“Güzel. Gemiciyi falan göndermek yok. Bizzat sen teslim alacaksın.”

“Başüstüne patron.”

Bedir o telefonu da kapattı. Biraz düşündü ve eli yine telefona gitti.

“Alo Hamza?”

“Evet.”

“Cumartesi saat tam dokuzda depodan iki koli alacaksın.”

“Oldu bil. Benim ortak izne gitmişti, yerine bir dallama verdiler. Onunla bu iş katiyyen olmazdı. Bereket versin ortak bugün telefonda bildirdi. Cumartesi sabahı işe başlıyor. Onunla hallederiz.”

“İşi bitir. Temiz bitir. Pazartesi ara da günahını halledelim. Öbür işi de unutma!”

“Hangi işi?”

“Hani Harami’yle konuşacaktın ya başımın belasını halletmek için?”

“Ha, o mu? O konuda arıza çıktı, halledilmesi gereken ufak bir mesele var. Ama telefonda olmaz. Pazartesi uğrarım, konuşuruz.”

“Eyvallah.”

Gözü televizyondaki habere kilitlendi. Sıcak haber yazıyor ve spiker de hararetli hararetli bir şeyler anlatıyordu. Sesi biraz daha açtı. Oturduğu sitedeki bir villada, bir kadınla çocuğunun evde bulunduğu saatlerde, bir çete onları rehin alarak kasa soygunu gerçekleştirmişti. "Allah kahretsin insana evinde bile huzur vermiyorlar" diye geçirdi içinden. Kalktı, yatak odasına gitti. Pijamalarını giydi. Anahtarlığı aldı, iki kat aşağıya inip arka sokağa bakan kapıyı kontrol etti. Kilitliydi. Tekrar üst kata çıktı ve ana kapıdan bahçeye geçip bahçe kapısını kilitledi. Tam eve dönecekken oradan geçen güvenlik görevlisiyle göz göze geldi.

"Hırsız girmiş ha?"

"Evet efendim, sizin hizada sekiz ev yukarda, Macit Beylerin evini soymuşlar güpegündüz. Gördüğünüz gibi güvenlik görevlisi sayısı hemen arttı. Sağda solda güvenlikçi görürseniz lütfen rahatsız olmayın. Alınan önlemler sizin güvenliğiniz içindir."

"Biliyorum. Yine de her yeri kilit altına almadan yatmayayım dedim."

"En iyisini yaptınız efendim. Ama yine de ana kapıyı kilitlerken bir kez daha düşünün. Ya yangın çıkar da acele evi terk etmeniz gerekirse? Yani merak etmeyin, biz sabaha kadar burada nöbetteyiz. Emin ellerdesiniz."

"O da doğru. Ya yangın çıkarsa? Bak hiç düşünmemiştim. İyi geceler."

Güvenlikçinin yaptığı işten ve kendinden emin halleri onu da rahatlatmıştı. Site yönetimini, bu kalitede güvenlikçi çalıştırdıkları için takdir etti. "Böyle adamlar niye bize başvurmaz da bizimkiler işe hep molozları alırlar?" diye düşünmeden edemedi. İçeri girip kapıyı tam kilitleyecekken vazgeçti. Üst kata çıkıp yatağına yattı. Yorgundu. Kafasını yastığa koyduktan üç dakika sonra uyuya kaldı.

25 Ağustos, İstanbul/Beykoz

“Amirim, üç siyah çöp torbası, beyaz minibüse yüklendi. Profesör direksiyonda, şu anda hareket etti ve yola koyuldu. Tamam.”

“Az bekleyip içeri girin. Tamam.”

“O da ne! İmalathaneden bir çocuk çıktı, koşa koşa bir yere gidiyor. Hay Allah! Bizim Arif’in üç tekerlekli tezgâhından Kürt böreği alıyor. Kahvaltı yapacaklar anlaşılın. Neyse Arif böylece sabahın köründe siftahı yapmış oldu. Tamam.”

“Çocuk imalathaneye geri dönsün, üç dakika sonra da lın içeri. Börekleri merkeze giderken minibüste yesinler. Tamam.”

Telsiz bir süre suskun kaldı.

“Amirim, ikisi çocuk yedi kişiyi aldık. İkisi Suriyeli mülteci. Tamam.”

“Sizin işiniz bitti. Yeri Murat’a teslim edin. Seyyarlara söyleyin, paydos etsinler. Kargoları verin çömezlerini, ze, doğru merkeze. Siz üçünüz fabrikaya gidip minibüs durağının yanındaki dar sokakta komiser Nazlı’yı bulun, size oradaki yeni görevinizi anlatacak. Tamam.”

Başkomiser Remzi telsizin butonundan parmağını çekip derin bir nefes aldı ve yanında duran Yaver’e, “Haydi Yaver, sıra bizde. İçeri girip alalım şu Bedir hergelesini.” Eli tekrar telsize gitti ve kısık sesle sordu. “Üç ve dört numaralar, alt kapı kontrolünüzde mi? Tamam.”

“Evet amirim. Tamam.”

“Pencerelere de dikkat edin, giriyoruz. Tamam.”

Kilit uzmanı polis önde, Remzi ve diğer polisler arkada bahçe kapısını aştılar. Uzman polis önce kilidi sonra da kapıyı usulca sonuna kadar açtı ve kendi bedenini kapının kanadıyla aynı hizada duvara dayalı tutarak içeri dalanlara geçişi kolaylaştırdı. Tam teçhizatlı altı kişi tek sıra, âdeta akarcasına içeri daldılar. Soldaki merdivenlerden yukarı kata çıktılar. Az sonra Bedir yaka paça aşağıya, salona indirilmişti. Bedir susmuyordu. Akşam konuştuğu güvenlik görevlisinin polis kıyafetinde bileklerine kelepçe taktığını gördü.

“Akşam ağzını burnunu dağıtsaydım şimdi nah takabilirdin bu kelepçeleri. ‘Kapıyı kilitleme’ deyince huylandım ama uyanamadım. Demek sabah kapıyı zahmetsiz açabilmek içinmiş de biz uyumuşuz. Hepinizden soracağım ben bunun hesabını. Koduğumun polisleri. Benimle uğraşacağınıza gidin sokaktan fahişeleri toplayın. Memleketin her yanı kerhane doldu. Devlete milyarlarca parayı her yıl vergi olarak veren iş adamlarına polisin davranışına bak. Ulan sizin maaşlarınızı ben veriyorum... ben! Bana kelepçe vurun diye mi?”

O ana kadar olayları kendi haline bırakmış olan Remzi dizginleri ele aldı.

“Bedir Bey, ben Cinayet Büro Şefi Başkomiser Remzi.”

Bedir, Remzi Başkomiser’in otoriter tondaki sözlerini dinledikten sonra biraz sakinleşir gibi oldu.

“Ne cinayeti yahu. Benim ne işim olur cinayetle?”

“Şu anda buradaki en yüksek otorite olarak bir derdiniz varsa, bana söyleyin, hallederiz. Afyonunuz nihayet patladıysa şu andan itibaren ağzınızdan küfür, hakaret gibi şeyler duyarsam kolluk kuvvetlerine karşı koyma, hakaret ve bunlara benzer başka şeyler daha yazıp hakkı-

nızda ayrı bir dosya açabilirim. Bizde yeterince kalın bir dosyanız zaten varken, kendinize ikinci bir dosya açtırmayın derim.

Beyfendiye haklarını okuyun.”

Biri çıkıp ezberden, noktasız, virgülsüz metni okuyup kenara çekildi.

“Şimdi, arkadaşlara tarif edin, üzerinize ne giyecekse-niz getirsinler, giyinin gidiyoruz. Hakınızda suçlamalar var, ifadenizi almak için sizi merkeze götürüyoruz. Haydi toparlanın arkadaşlar. O giyininceye kadar herkes hazır olsun.”

Bedir, iki polis arasında, polis otosuna doğru yürürken düşünüyordu. Nerede yanlış yapmıştı da bu üç kuruş maaşlı, kuş beyinli memurlara yakayı kaptırmıştı? Bir türlü anlayamıyordu. Zekâsı bu koyun sürüsünün çobanının zekâsına en az beş basarken, nasıl olmuştu da kendi aklı bu hâle düşmüştü? Bileklerindeki kelepçelere baktı ve “Allah topunuzun belasını versin” dedi. “Biz burada ülke menfaati için canımızı pey sürelim, siz beni üç paralık adam gibi kelepçeleyp aşağılayarak götürün. Heykelimi dikmeniz gerekirken şu düşürdüğünüz hâllere bakın. Alayınızdan bunun hesabını sormazsam namerdim.”

Remzi yanına yaklaştı, “Ne mırıldanıp duruyorsun durmadan Bedir Bey? Kafayı mı yedin? Şimdi kafanı bir de kapıya çarpıp hesabını bizden sorarsın, bari yardımcı olalım” diyerek Bedir’in keline bir şaplak indirip bastırarak otomobilin arkasına oturturdu.

Az sonra Bedir ve polisler merkeze doğru yola koyuldular. Geride kalan ekip evi aramaya devam etti. Remzi, iki adamını yanına alıp fabrikanın yolunu tuttu. Yolda telsizden ikinci imalathanenin de basıldığını ve oradaki beş kişinin de derdest edildiği haberini aldı. Profesör üçüncüye doğru yoldaydı.

Remzi minibüs durağının yanındaki dar sokakta Nazlı'yı buldu. Planın üzerinden bir kez daha geçtiler. Nihayet beklenen son haber telsize düştü. Üçüncü imalathanedeki altı kişi alınmış ve imalathane mühürlenip Murat'a teslim edilmişti. Profesör şimdi TEM yolundan fabrikaya doğru gelmekteydi. Tabii ki arkasında onu takip etmekte olan iki polis otosuyla birlikte.

Remzi, takımdaki diğer polisleri topladı ve fabrikanın bahçe kapısından içeri girdiler. Nazlı motosikleti ara sokak başına, fabrika kapısının tam karşısına çekti ve motosiklete yan oturur vaziyette beklemeye geçti. Aynı zamanda fabrikanın arka kapısına yanaşan minibüsten polisler inmeye başladı. Harekât geri döndürülemez bir biçimde başlamıştı. Fabrikadaki işçilerin sivil savunma tatabikası bahanesiyle toplanıp arka tarafta bekleyen otobüse bindirilmesi tam on yedi dakika sürdü. Bu zaman zarfında tulum giymiş olan polisler işçilerin yerine işbaşına geçmişlerdi.

Fabrika artık tamamen polis kontrolündeydi. Çıt çıkmıyordu. Sessizliği, demir kapının önüne yanaşan beyaz minibüs, çaldığı kornayla bozdu. Bekçi kapıyı açıp yükleme-boşaltma yerini gösterdi. Profesör minibüsü gösterilen yere çektiğinde, yanaştığı platforma bakan kapı açılıp işçi tulumlu iki kişi onu karşıladı. Siyah naylon torbalar iki partide içeri taşındı. Profesör de son çuvalı sırtlayıp içeriye girdi.

"Hanginiz Ali?"

"Ben!" dedi diğerine göre daha iri kıyım olan işçi.

"İyi o zaman adaşım, demek ki doğru adama teslim etmişim malları. Bak Ali, bu dokuz torbada tam yirmi kilo ilaç var. Akşam teslim aldığım zaman yirmi kilo artı kutu ve koli gramajı olacak biçimde tartarak alırım. Katekulli istemem."

“O ne demek Ali Ağabey? Bizde katekulli olur mu hiç? Ama madem bu konuda pipiriklisin, o zaman biz de kutulamayı gözünün önünde yaparız, evhamdan da kurtulmuş olursun. Rahatla be Ali Abi.” Sonra camekânlı bölmelerin bulunduğu koridora doğru seslenerek, “Üç çay yap bize Dursun! Kutulamaya getir. Tavşan kanı olsun ha!” dedi.

İşçilerin biri önde, profesör ortada, diğeri arkada, fabrikanın kutulama bölümüne geldiklerinde birden etrafları polis ordusuyla sarıldı. Profesör neye uğradığını şaşırıldı.

Az önce çayları söyleyen işçi profesöre kelepçeleri takarken, “Bu arada, benim adım Ali değil, Selami. Çayları da Dursun’a söylemiştim. Ben çayları yanlış kişiye sipariş verdim, siz de malları yanlış kişiye teslim ettiniz sayın pipimin profesörü. Bir daha malı teslim etmeden önce, ‘Adın ne!’ diye sor. Tabii bu işin bir dahası olursa...”

Tam o sırada Remzi’nin gür sesi fabrikada yankılandı. “Görev başarıyla tamamlanmıştır arkadaşlar. Tulumları aldığınız yere bırakın. Hepinizin giyinme işi tamamlanınca arkadaki otobüste bekleyen işçileri, ‘Seferberlik sivil savunma provası tamamlandı’ diyerek içeri alın, işlerinin başına dönsünler. Ben zanlıyı merkeze götürüyorum, orada görüşürüz... Haydi selametle.”

Sonra profesörü önüne katıp omzundan itekleyerek ön kapıya doğru yola koyuldu. Fabrika binasının ana kapısından bahçeye çıktığında Remzi adımlarını serileştirerek, profesörün iki adım önünde, ardına kadar açık duran bahçe kapısına doğru yürüdü. Remzi kapı hizasına geldiğinde iyice sağa doğru seyirtmişti.

Profesör bir yandan Remzi’ye yetişmek için hızlı yürümeye çalışıyor, diğer yandan da ellerini kelepçeden kurtarmaya çalışıyordu. Bileklerini biraz gerince kelepçelerin gevşediğini hissetti. “Selami ibnesi kelepçeleri ki-

litlemeyi unutmuş” diye düşündü. Bileklerini biraz daha gerdiğinde kelepçeler boşalıp yere düşüverdi. Ayakkabısının burnuna çarpıp yavaşlayarak yumuşak inişle yeri boyladığı için pek ses çıkmadı. O sırada kapıdaki bekçinin belinde silahıyla arkası dönük durduğunu gördü. Silah, iki adım sonra kapının hizasına geldiğinde uzanıp alabileceği mesafedeydi. Birinci adımı attı. Biraz daha sola doğru ikinci adımı attı ve ani bir kararla silahı bekçinin belinden çekip aldı. Rehin almak için sol kolunu bekçinin boynuna doğru uzatmıştı ki bekçi ani bir hareketle yere kapaklandı. Profesör olan bitene anlam verebilmek için silah elinde bir an durakladı ve tek el silah sesi işitti. Duyduğu son ses oydu. Yere yığıldı kaldı.

Remzi koşarak doğrulmaya çalışan Yusuf’a el verdi. Sonra birlikte yerde yatan mevtanın yanına gittiler. Yusuf elindeki silahı çekip aldı. Remzi de cebinden çıkarttığı başka bir silahı mevtanın eline tutuşturduktan sonra parmağını tetiğe geçirip öylece bıraktı. Yusuf silahının şarjörüne mermi yerleştirmekle meşgulken Nazlı geldi ve eğilip mevtanın yüzüne baktı.

“Tam isabet” dedi Remzi. O mesafeden, beylik tabancayla tek atış... Alnının tam ortasını bulmuşsun. Pes doğrusu. İlk gün odamda söylediklerimi teker teker geri aldırtacaksın bana galiba Karaşımşek! Haydi, acele Olay Yeri İnceleme’ye haber verin, gelsinler.”

25 Ağustos, İstanbul/Gayrettepe

“Üzerinde ilacın adı yazılı olacak. Alan depocunun huy-
lanmayacağı biçimde, akşama kadar her biri onar kilo
çeken iki koli hazırlamasını istiyoruz. O kapsül plakala-
rının on kilosu, öyle siyah çöp torbalarında karman çor-
man değil de, dizilmiş bir biçimde koli içine konacak.
Yani kutulanmasına gerek yok. Kolinin üzerine bir önce-
ki partideki ilaç adı basılacak. Ayrıca içinde şu kadar
kutu var, Türk malı falan diye de basılacak kolinin üzeri-
ne. Ve de bu koliden iki adet yapılacak.”

“Anlaşılmıştır amirim. Galip Bey’le görüşüp halletti-
riyorum” dedi Yusuf.

“Bitmedi Yusuf. O senin Galip Bey’e söyle, akşam ko-
liler hazır olduğunda Yaver’in yanına, her zaman depo-
ya kim ilaç teslimatında şoförlük yapıyorsa, onu versin.
Tahsis edeceği ticari vasıta da oraya her zaman giden araç
olsun. Depoda bu akşam kapıda görevde olacak bekçi-
nin adını da Yaver şimdiden alsın ki rahmetli profesö-
rün düştüğü hataya düşüp de malı yanlış kişiye teslim
etmeyelim.”

“Olur amirim.”

“Yaver, sen Yusuf’la çıkıp fabrikaya gidiyorsun. Yusuf
dönüyor, sen orada kalıyorsun.”

Başkomiser Remzi önündeki bardaktan bir yudum su
içtikten sonra iki defa kuru kuru öksürdü. Bu onların di-
linde sessizliğe davetti. Gerçekten de etraf sus pus oldu.

"Hepinizin eline sağlık. Bu noktaya kadar kusursuz, zayiatsız geldik. Nazlı'ya teşekkür borçluyuz. Atik davranmasaydı şimdi o mevtanın başındaki delik benim ya da Yusuf'un kafasında olurdu. Ruslar hâlâ Bedir'i hiç tanımadıklarını iddia ediyorlar. Böyle devam ederse yakında beni de inandıracaklar. Bu sabahtan itibaren yeni bir söylem edindiler. 'Talimatı bize Kızıl Baron verdi' diyorlar. Bu bizim için kötü bir durum. Bedir azmettirici sıfatını alamıyor, cinayetle ilişkisi ispat edilemez hâle geliyor. Öte yandan da Rusya ile bizi başka bir krize doğru sürüklüyor. Türk-Rus gerginliğinden paylarını ister gibiler. Yani işimiz zorlaştı. Mahmut, Bedir'i tanıdığını inkâr etmiyor ama 'Nazlı komiseri korkutmak istedim, şahsi bir mesele' demekte ısrar ediyor. Profesör mevta olduğu için artık ifadesini cehennem zebanileri alıyordu."

Mithat, "Yani, bu durumda bu kadar çaba boşa mı gitti amirim?" diye sordu.

"Boşa gitmedi Mithat. Cinayetin maktulü kim, faili kim belli oldu. Uyuşturucu imalathaneleri elimizde. Oralarda imal edilmiş uyuşturucular ve kutulama hattı elimizde. Yarın kurye de elimizde olacak inşallah. Yani bu konuda çalışan herkesi ya öldürdük ya da içeri tıktık. Yarın narkotiğe vermiş olduğumuz sözü de yerine getirmiş olacağız."

Yaver elini kaldırdı.

"Buyur Yaver."

"Esağfurullah amirim. Peki, geriye ne kaldı?"

"Geriye iki şey kaldı Yaver. Biri, Bedir'in cinayetin azmettiricisi olarak suçlanabilmesi. Bu bizim büroyu ilgilendiriyor. İkincisiyse, suç işlemek ve uyuşturucu imalatı, ticareti yapmak üzere örgüt kurup bu örgütün lideri olarak suçlanabilmesi. Bu da narkotiğın işi. Köstebek meselesi de açıkta ama yarın hallolacak diye, onu saymıyorum. Nasıl olsa onlar yarın çantada keklik."

Nazlı, “Amirim, yani şimdi siz bu Bedir itini salıverebileceklerini mi söylüyorsunuz?” diye sordu.

“Ben söylemiyorum. Bu it dediğiniz adam gitmiş, piyasanın en cazgırı olarak tanınmış avukatını bulup sabahtan itibaren savcının karşısına dikmiş. Kafeterya kuyruğunda ayaküstü konuştuk, temkini elden bırakmama modunda gördüm savcıyı. Bu da bize onun Bedir’i somut delil olmadan tutuklamayacağını habercisi. Yani kararı sürpriz olmasın diye, altlık yapıyor bize.”

Başından beri anlatılanları dinlemekle yetinen Murat, “Amirim, Rusları cinayete Bedir’in azmettirdiğine dair herhangi bir kanıtın şu anda elimizde olmadığını anladım ama imalathaneler elimizde” dedi. “Ayrıca adamın suç ortağını kutulama tesisinde uyuşturucularla enselemişiz ve o fabrika Bedir’e ait. Maktulün saati masasının çekmecesinde bulunuyor. Hâlâ onun elebaşı olduğuna dair nasıl bir kanıt arıyor Savcı Bey?”

“İmalathanelerin kira sözleşmelerinde yer alan şirkette, Bedir’in ne sermayesi var ne de yönetici pozisyonu. O imalathanelerin sahibi İranlı profesör gözüküyordu, o da mevta oldu. Yani kısacası uyuşturucu işi bu durumda profesörün üstüne yıkılmış oluyor. Uyuşturucuyu fabrikaya getiren de oydu. Şimdi gelelim fabrikaya. Fabrika, Bedir’in sahibi olduğu holdinge bağlı, ama Bedir bu ilaç şirketinde ne yönetim kurulunda ne de herhangi bir sorumlu mevkide görevli. Yani bu kutulama işinin bütün sorumluluğu şirketin yönetim kuruluna ait. Sonuçta bu kabak Galip’in başında patlar. Çünkü o murahhas aza, yani hem yönetim kurulu üyesi hem de genel müdür. Bedir’in avukatı bu belgeleri savcılığa teslim ederse, Bedir dışarı, Galip içeri. Yani kısacası suçsuzluğuna inandığımız bir adam içeri girecek. Saate gelince... Ruslar Bedir’i, Bedir de Rusları tanıdığını inkâr etmiyor. Dese ki, ‘Rusla-

rın bir tanesi cüzdanını çaldırmış, benden memleketine dönmek için beş bin dolar istedi, ben de saatini rehin aldım' ne diyeceksin?"

"Ama bu haksızlık amirim!" diye atıldı Nazlı.

"Hah! Bu memlekette her karar haklı çıkıyor da bir bizim savcı mı haksızlık yapıyor? Hem daha karar verilmedi. Yarın narkotiğin köstebek işini halledelim, ondan sonra savcılığa teslim edeceğiz zanlıları. Zanlıları yakalayıp adalete teslim etmek bizden. Gerisini adalet bilir. Adaletin tecellisini sağlamak bizim işimiz değil."

Yaver, "Oh ne iyi iş!" dedi. "Biz canımızı ortaya koyup yakalayalım, savcı salıversin. Hiç olmazsa Bedir'i tutuklayıp kararı hâkime bıraksaydı. Bunlar topluma zararlı adamlar. Yarın sizin, benim çocuğuma da satarlar bu meredi. Bunların kökünü kurutmak vatana namus borcu değil de nedir?"

"Arkadaşlar, emin olun benim canım da en az sizinki kadar sıkılıyor. Öyle olmasa keriz miyiz gidip narkotiğin işini de yüklenelim. Baktık kimse doğru dürüst üstüne gitmiyor bu uyuşturucu mafyası müsveddelerinin... biz gidelim üstlerine dedik. Dedik de ne oldu? Delil yoksa, hiçbir halt yok. Narkotik Amiri ne yapsın, savcı ne yapsın? Eminim geçenlerde bana gelen siyasetçi, yarından tezi yok onun da kapısına dayanacaktır. Üzerinde bu kadar baskı varken, o da kendini sağlama almak için kitap ne diyorsa harfi harfine yerine getirecektir."

Başka söz isteyen olmadığını görünce Remzi devam etti. "Şimdi geçiyorum aksiyon planına. Bir; Yusuf, sen kolini hallediyorsun. İki; Yaver, kolileri depoya teslim ediyorsun. Üç; Murat, yarın sabah ortağınla kolileri kapıp marınada kaptana teslim ediyorsun. Dört; Mithat ve adamları, orada boyacı, gemici, temizlikçi olarak sizi bekleyecekler. Teslim esnasında baskın ve yakalama olacak. Tek-

neyi de iyice aramayı unutmayın. Bu arada Bedir'in evinin araması az önce bitti. Kayda değer bulgu yok. Beş; Yusuf, fabrikadaki koli işi bittikten sonra Nazlı'yla mevtanın Maslak'taki dairesine gidip arama yapıyorsunuz. Alın şunu... kapının anahtarı bu anahtarlıklardan biri olmalı."

Nazlı, "Amirim, Bedir'i konuşturmak için bana da bir şans verseniz" dedi.

"Unut onu ve bir daha da bana böyle bir taleple gelme, bendeki kredini yitirirsin."

Remzi toparlanıp tam kalkacakken yerine çöktü.

"Az daha unutuyordum. Mithat, Bedir'in odasında saat ve mızıkadan başka bir şey çıktı mı?"

"Çıkmadı amirim. Saati Nevin'e teslim ettim. Mızıka da sahibinin cebinde."

Yusuf mızıkayı herkes görebilsin diye yukarı kaldırdı.

"Neyse ki senin araklanmış baba yadigârı mızıkanı kurtarabildik. Korkarım bu gidişle dosyadan elimize bir tek o kalacak. Nazlı, konsolosluğu ara da gelip saati teslim alsınlar... Haydi selametle!" dedi Remzi.

25 Ağustos, İstanbul/Ataköy-Polonezköy

Hamza, marinanın kapısında kolileri kaptan Dilaver'e teslim ederken bir deklanşör sesiyle irkilip başını çevirince, sağındaki boyacı tulumu giymiş adamın elindeki fotoğraf makinesini gördü. Kısa süren bir şaşkınlıktan sonra tam elini silahına doğru uzatmıştı ki, üzerine doğru silah doğrultmuş beş adamın geldiğini gördü. O anda arkasında biri ona, "Alçak" diye bağıırıyordu. Arkasını döndüğünde Murat'ın silahını çekmiş vaziyette kendisine üç adım mesafede durduğunu gördü.

Hamza ellerini iki tarafına sarkıtarak, "Sen gammazladın değil mi?" dedi.

Murat iki adım daha yaklaşp herkesin duyacağı biçimde bağırarak, "Sen, ortağını ateşe atmak pahasına bu herzeyi yiyeceksin, ben yapmam gerekeni yapınca bir de beni suçlayacaksın ha!" dedi. "Beklemiyordun değil mi? Yer miyim ulan bu manda yoğurdu, tereyağı martavalını ben. Sen beni saf mı sandın? O saf sandığın işte gösterir böyle ananinkini!" diyerek boş olan sol yumruğunu Hamza'nın suratına indirmesiyle Hamza iki seksen-bir doksan yere yığıldı. Mithat eğilip kelepçeleri taktı. Kelepçeler takıldıktan sonra sanki Hamza'nın nutku tutulmuştu. Tek kelime konuşmadı.

Murat, Başkomiser Remzi'ye telsizden durum raporunu verdi.

"Murat, şimdi amirini arayıp haber verebilirsin. Şu

ana kadar gizli tuttuğumuz her şeyi raporlayabilirsin. Eline sağlık, iyi iş çıkarttın. Keşke bizimle çalışmaya devam edebilseydin. Seni özleyeceğiz. Tamam.”

Nazlı'ya haberi Yusuf verdi. O sırada Nazlı, Meryem'le bir kafede oturuyordu.

Nazlı telefonu kapatır kapatmaz Meryem, “Tüh, az daha unutacaktım sana söylemeyi. Biz, Sarı Tahsin'i gökte ararken yerde bulduk.”

“Nasıl oldu bu?”

“Şükriye vardı ya... İmamın kızı derdik... Burnu biraz eğri dururdu, hatırladın mı?”

“Evet, ne olmuş ona?”

“Bizim oradaki muhallebicide karşılaştık. İstanbul'a yerleşmiş, evlenmiş, barklanmış, bir de çocuk yapmış. Geçimi de iyiymiş. O görmüş Sarı Tahsin'i.”

“Nerede görmüş, söylemedi mi?”

“Söyledi tabii ama istersen arayıp yol tarifi al.”

“Telefonunu versene Şükriye'nin.”

Nazlı telefonu aldı, Şükriye'yle kısa hâl hatırdan sonra Sarı Tahsin'i gördüğü yerin ayrıntılı tarifini aldı, görüşmek üzere de randevulaştılar.

“Haydi” dedi, “Gidiyoruz.”

“Ben o motosiklete bir daha binmem ayol. Buraya kadar bile midem ağzımda geldim. Ayrıca ne bu telaş? Adam kaçmıyor ya. Allah'ın başka günü mü yok? Ama çok istiyorsan, sen git, bugün keşif yap, sonra benim arabayla gideriz beraber.”

Nazlı ayrıldı. Otoparkta motosikletini buldu ve ikinci köprüden karşıya geçerek Kavacık sapağından Karadeniz istikametine döndü. Beykoz Konakları ve Acarkent'i geçtikten sonra Polonezköy yoluna girdi. Epey bir süre yol aldıktan sonra solda, Şükriye'nin tarif ettiği gibi birbirine

yakın kurulmuş iki tezgâhı buldu. Tezgâhların birinde erkek, diğesinde kadın satıcı vardı. Motoru erkeğin bulunduğuş tezgâhın biraz ötesindeki düzlüğe park edip ilk tezgâha yöneldi.

Adamı alıcı gözle süzdü. Sarı Tahsin'e hiç benzetemedi. "Olamaz" dedi içinden, "değişmişse de bu kadar değişmiş olamaz." Devam edip kadının bulunduğuş tezgâha geldi ve eline irice bir domatesi alıp evirip çevirmeye başladı. O sırada kadın yanına gelip isterse domates ve salatalıkları arkadaki tarlaya inip kendi eliyle toplayabileceğini söyledi. Nazlı bu öneriye şaşırdı. Çocukluğundan bu yana dalından hiçbir şey toplamamış olduğunu hatırladı. "Sarı Tahsin'in canı cehenneme, biraz bekleyiversin o iş" diye düşünerek kadının uzattığı iki-üç naylon poşeti aldı ve kendisine gösterilen yoldan tarlaya girdi. Biraz domates topladı. Sonra doğrulup salatalıkların nerede olduğuna bakındı. Sonunda biraz ilerdeki sıvasız evin yanbaşında olduğunu gördü. Oraya gitti ve toplamaya başladı. Üç-dört salatalık toplamıştı ki evden bağıriş çağırışlar işitti. Az sonra evin önündeki saman bal-yaları atılmış sundurmaya iki kişinin çıktığını gördü. Orta yaşlı bir kadın avazı çıktığı kadar bağıriyor, o susunca da adam başlıyordu bağıriş çağırmaya. Adamın arkası dönük olduğu için yüzünü göremiyordu Nazlı. Derken adam yerdeki tırmığı almak için eğildi, tırmığı kavradıktan sonra yüzünü dönünce Nazlı, adamın Sarı Tahsin olduğunu anladı.

O suratı nasıl unutturdu? Aklına gelenleri kovdu, kovdu, kovdu. Salatalık tarlasına iyice eğilip arazi oldu. Arazî olayım derken toplamak istediğinin iki misli salatalık toplamıştı. Kim yiyecekti bu kadar salatalığı? Sarı Tahsin, onu tanımadan gitmeliydi. Başını biraz kaldırıp o tarafa kısa bir bakış fırlattı. Adamın yine eğilip küreği almaya

çalıştığını görünce, tarladan yola doğru seri adımlarla yürümeye başladı. Kadına parayı ödeyip poşetleri motosiklet çantasına koydu ve dönüş yoluna girdi.

Yolda hem gidiyor hem de düşünüyordu. Tahsin'i sonunda bulmuştu. Yine intikam alevlerinin bütün bünyesini sardığını hissetti. Yetiştirme yurdunun en başarılı öğrencisi oldu diye diğer öğretmenlere, "Kızcağız bizim evde bu akşam bir aile ortamı yaşasın, bir aile sofrasına otursun, bizim çocuklarla oynasın, onların odasında yatsın" diyerek kendisini evine götürmemiş miydi? Sonra ne olmuştu? Eve geldiklerinde kimsecikler yoktu. Onu, "Şimdi gelirler, iki kapı öteye hanımın teyzesine gimişlerdir, şimdi dönerler" diye oyalamamış mıydı? Nazlı nereden bilecekti o hanımın teyzesinin Tokat'ta olduğunu? Sonra, "Gel seninle televizyon izleyelim" diyerek yanına oturtmamış mıydı? Nazlı televizyona baktığında bir kadın ile erkeğin ayıp şeyler yaptığını görünce durumu kavramamış mıydı? O kalkmaya çalışırken Tahsin onu kucağına almamış mıydı? Defalarca kaçmaya çalışmasına rağmen onu döverek bağırmasını önlemek için eliyle ağzını kapatıp onu ters ilişkiye zorlayan Tahsin değil miydi? "Kimseye bundan söz etme, yoksa seni öldürürüm!" dememiş miydi? Böylece yurdun en başarılı öğrencisi, müdür tarafından ödüllendirilmişti. Tahsin görecekti gününü... müstahaktı.

Nazlı'nın gözlerinden iki damla yaş yolunu bulup yanaklarından aşağı süzüldü. Gözyaşları görüşünü engelledi, yol hâkimiyetini kaybetmek üzereyken son anda motoru doğrultup yola devam etti. Tam Bedir'e odaklanmış ve herhangi bir infaz pozisyonu elde edememişken şimdi Tahsin'in sırası mıydı? "Tahsin zaten çantada keklik" diye düşündü. "Ne yapıp edip, önce Bedir meselesini halletmeliyim."

İyi de Bedir'i nasıl halledecekti? Bedir tutuklanıp cezaevine konulursa kuş elinden kaçmış olacaktı. O zaman da kodesten çıkmasını beklerdi. Ama ya şimdi salıverirlerse? İşte o duruma uygun bir planı olmalıydı ama yoktu. Tek tek düşünmeye çalıştı. İşyeri riskli, kameralar var. Evinde kamera yoksa bile artık taktırır. O zaman berberi, varsa saunası, *fitness center*'i, müdavimi olduğu lokantayı öğrenmesi lazımdı. Sibel'i bu işe bulaştırmak hiç istemiyordu ama çaresiz kalırsa ondan bir dahaki randevularını öğrenip otelde de işini bitirebilirdi.

Acaba Yusuf, adamın kartoloş sekreterinden bazı bilgileri alamaz mıydı? Alabilirdi, ama Yusuf'un onun intikamını almasına yardımcı olmayacağından adı gibi emindi. O zaman kartoloşun ifadesini bizzat kendisi alamaz mıydı? Alırdı, hem de bal gibi alırdı. "Bak bu olur, bunu denemeliyim" dedi içinden ve gaza yüklendi.

25 Ağustos, İstanbul/Cihangir-Maslak

“Birçok erkek, çalışma hayatındaki rolleri yüzünden gizli, çoğunlukla kendilerinin bile farkında olmadığı baskıların altında ezilirler. Her an mantıklı karar verme sorumluluğu gerektiren iş sorunları onların gerçek arzularını sürekli bastırmalarına yol açar. Yani işin gereğini yapmak zorunluluğu, gönüllerinin isteklerine geçit vermez ve bu sorunlar birikir. Hele bu sırada evlilikleri de monotonlaşmışsa, erkek kaçamak arar. Çoğu zaman bu konuda tembel oldukları için en yakındakilere göz koyarlar. Kimi sekreterine, kimi komşusuna sarkar. Kimi de sürekli bir ikinci ilişki riskini göze alamıyorsa ve yeterli parası varsa bu kaçamağı para kuvvetiyle yapmak ister. İşte telekızlar, yani bizler burada devreye gireriz. Bizim görevimiz sadece birkaç saatliğine de olsa erkeğin, iş hayatının ağır baskılarından ve evliliğin monotonluğundan kaçıp kurtulmasını sağlamaktır.”

Meryem, “Peki zor olmuyor mu hiç tanımadığın bir erkekle yatağa girmek?” diye sordu Sibel’e.

“Acemiymen zor oluyor tabii, ama para her şeyi satın alıyor valla. Bakıyorsun bu erkek milleti hor hor çeşmesi gibi para akıtıyor. Sen de bu çeşmeden kovani doldurmak istiyorsun. Tek yapman gereken işin gereğini yerine getirmek. Bizim meslekte, ‘Hayır’ demek yasaktır. Hep ‘Evet’ diyeceksin. İllaki hayır denmesi gerekecek kadar ters bir durum varsa, ‘Gelecek sefere hallederiz ya da telafi ede-

riz' gibi bir şeyler söyleyip ilişkiyi daima ılık tutacaksın. Nasreddin Hoca'nın dediği gibi, 'Gelecek sefere kadar ya o ölür ya da eşek.' Şu sosis tabağını uzatıversene..."

Nazlı kafası karışık bir vaziyette bir yandan gün içinde olan biteni düşünürken bir yandan da Sibel'in anlattıklarına kulak kabartıyordu. Patates salatasından bir lokma aldıktan sonra Meryem'e, "Bu salatada kimyon tadı alıyorum, çok yakışmış. Kimyon mu kattın içine?" diye sordu.

"Evet. Patatesler sıcakken kimyonunu ve zeytinyağını koydum, beş altı kere karıştırıp bıraktım. Patatesler soğudukça zeytinyağı ve kimyon karışımını içine çekti. Annem Kastamonulu olduğu için bizim evde patates salatası çok yapıldı ama o, salatanın içine haşlanmış yumurta da doğrardı. Kastamonu civarının âdeti öyleymiş. Ben yumurtalıyı bir türlü sevemedim. Ağır geliyor."

Nazlı, ardından Sibel'e dönerek, "Sibel, zor tarafları yok mu bu mesleğin?" dedi.

"Olmaz olur mu? Bize para akıtan erkekler genellikle kendilerini yalnız hisseden, sorunları olan erkekler. Bu kişilere karşı birer psikoterapist gibi davranmamız gerekiyor. Hepsinin değişik fantezileri var. En hoşuma gideni, kendisini dövmemi isteyenler."

"Yapma yahu! Kendisini dövdürmekten hoşlanan erkekler de mi var?"

"Olmaz olur mu? 'Acımadı, biraz daha sert vur' diyen bile var."

Nazlı gülerek, "Bulsana bana böyle birini de bütün erkeklere gıcığımı, onu günde beş vakit, eşek sudan gelinceye kadar dövüp çıkartayım" dedi.

"Ender ama öylesi de çıkıyor işte. Büyük bir bankanın genel müdür yardımcısı, her ay beni boğazdaki malikânesine çağırır ve kendini iyice marizletir. Adamın kuşu mariz yemeyince kalkmaz. Yani adamı hem döver hem de

üstüne yüklü bir ücret ve bahşiş alır gelirim. Bizim işin bir başka zorluğu da akraba, komşu ve yakın çevreden ne iş yaptığını gizlemek. ‘Coğrafya hocasıyım’ desen, giyim kuşamın ve makyajın ona uygun değil. ‘Bankada memurum’ desen, mesai saatlerin uygun değil. Onun için soran olursa, ‘*Cast* ajansında *part-time* çalışıyorum.’ diyorum. Hepsi yabancı sözcük olduğu için pek kimse anlamasa da anlamadığını belli etmiyor ve geçinip gidiyoruz işte.”

Meryem sosis tabağını Sibel’e uzatarak sordu. “Biraz daha sosis ister miydin?”

“Almayayım Meryem. Birazdan çıkıp otele gideceğim. Orada beni sünnetsiz bir sosis bekliyor olacak. Gerisini orada yerim artık.”

Gülüştüler. Meryem tabağı yerine koyduktan sonra, “Bu kadar zorluk sayıyorsun da niye hâlâ yapmaya devam ediyorsun bu mesleği?” dedi.

“Bu mesleğe kim isteyerek girmiş ki? Bizim de kaderimiz böyle yazılmış, alnımızın yazısı” dedi Sibel ama Meryem itiraz etti.

“Herkesin başına gelen kendi seçimidir. Sen de zamanında yol ayrımında seçimini bu yola girecek biçimde yapmışsın ve devam etmişsin. Şimdi seçiminin sonucu kötü çıkınca kadere, başkalarına suçu atmak olmaz. Ben yarın gidip gazetede patronumun odasında patırdı çıkartsam sonra da işten atılsam ve buna da kader desem... Olur mu hiç? Şu anda bile istesen yaşamına yeni bir yön verebilirsin. Bu tamamen senin kararına bağlı. Alırsın bütün biriken parayı, iki bavul da eşya, ilk uçakla Makedonya. Vize yok ya oraya... Kim tanıyacak ki seni orada? Açarsın bir köfteci, al sana yeni bir hayat. Temiz bir sayfa.”

“Bekâra karı boşamak kolay. Sıkıysa sen yapsana.”

“Ben hâlimden şikâyet etmedim ki. Şikâyet eden ve mesleğini beğenmeyen sensin. Eğer bu mesleği para için

yapmışsan ve şimdi yeterince paran varsa, 'Tamam artık' demelisin. Daha az para getirecek bir hayat kurarsın, olur biter."

"Kızım bizim bu meslek modern kölelik. Öyle şappadanak bırakamazsın. Arkandan adam salarlar, bir de onunla uğraşırsın. Tahtalı köyü boylarsın alimallah. Bu işler senin sandığın gibi değil. Pezo da değiştiremezsin, meslekten erken emekli de edemezsin kendini."

"O zaman başka" dedi Meryem.

Epeydir konuşmaları çıt çıkartmadan dinleyen Nazlı, "Nasıl başladın peki?" diye sordu.

"Babam ölünce evi kız hâlimle geçindirmek bana kaldı. Kardeşlerim küçüktü. Anlayacağınız, aileyi kurtaralım derken biz batağa saplandık. Sonra para da bol gelince... Para kazanmanın kolay yolunu seçtim işte. Ama işin hazin tarafı, ailemden biri, bir gün bile çıkıp da o kadar parayı nereden bulduğumu sormadı."

Tam bu sırada, telefonu çalınca, Nazlı masadan kalkmak zorunda kaldı. Elindeki bulaşık tabaklarla mutfığa doğru yol alırken, diğer eliyle kulağına yapıştırdığı telefondan Yusuf'un anlattıklarını dinliyordu.

"Demek öyle Yusuf. Remzi Amirimin sana verdiği anahtarların içinde miymiş o anahtar?"

"Evet, öyle diyor Dimitri."

"Dimitri nereden biliyor?"

"Meğer profesör imalatın bir kısmını Dimitri aracılığıyla Kızıl Baron'a satarmış."

"Şu işe bak, kimin eli kimin cebinde belli değil. Ben hazırım, üstümü değiştirip on dakika sonra kapının önünde olurum."

Salona dönüp hemen çıkması gerektiği için özür dile-di ve odasına koştu. Aceleyle üstünü değiştirip sokağa indi. Yusuf yolda, ona olan biteni anlatmaya başladı.

“Profesörün evini talan edip bir şey bulamayınca hayal kırıklığına uğramıştın ya. Benim de içime kurt düşürdün. Kafam karıncalanmış eve dönerken Dimitri aradı. Meğer profesörün ikinci bir dairesi daha varmış. Biz zararsız olanı aramışız ama dediğine göre asıl aradıklarımız ötekindeymiş. Adresi istedim, pazarlıkla dedi. ‘Ne pazarlığı?’ deyince de, ‘Orada bulacağınız uyuşturucuyu bana verin, nakit parayı da siz alın diye kart açtı. Ben de Başkomiserimi arayıp durumu bildirdim. O da demez mi, ‘Kabul ettik gitti’ diye. Bu iş KR’nin işi hâline gelmiş, onun için seni de alıp gelmemi söyledi. Dimitri’yi arayıp kabul ettiğimizi bildirdim, adresi verdi. Remzi Dayı orada bizi bekliyor olacak.”

Adrese gelmişlerdi. Remzi Dayı’yı arabasına yaslanmış beklerken buldular. Bu yeni daire aynı sitede, iki blok ötede-ydi. Yirmi dördüncü kata çıkıp daire ziline iki defa basmalarına rağmen kapıyı açan olmadı. İçerden de çıt çıkmayınca eldeki anahtarları denemeye başladılar. Üçüncü anahtar dönünce Yusuf silahını kapıp önden içeriye girdi. Etraf temizdi. Dayı önde, Nazlı arkada içeri girip kapıyı kapadılar. Bu daire de ötekiyle aynı, yani bir artı birdi. Bunun da eşyaları IKEA’dan alınmıştı. Duvardaki tablolar bile tıpatıp aynıydı. Tek farkı bunun yatak odasının kapısı kilitliydi ve kapıda üç kilit vardı. Eldeki yedi anahtardan ikisi iki kilidi açtı ama üçüncü kilidi hiçbir anahtar açmıyordu. Yusuf buzdolabından iki şişe bira çıkartıp birini Dayı’ya uzattı.

Kolayı da Nazlı’ya uzatırken, “Dayı, içmeyenin malını içerler” dedi. “Belki birkaç yudum sonra ilham gelir de üçüncü anahtarı elimizle koymuş gibi buluveririz.”

Remzi Dayı biradan iki yudum içince, “Buz gibiymiş, iyi geldi. Haydi aramaya devam” dedi. Aramadık delik bırakmadılar. Anahtar yaklaşık kırk dakika sonra duvarda-

ki Tahran olduğunu düşündükleri, gece manzaralı bir tablonun arkasına bantla yapıştırılmış olarak bulundu. Merakla üçüncü kilide anahtarı sokup çevirerek kapıyı açtılar. İçerdeki manzara karşısında üçü de az daha küçük dillerini yutacaklardı.

Remzi Dayı, Yusuf'a ilk talimatı verdi. "Rahmetli profesör ordinaryüsmüş de haberimiz yokmuş. Adam iki Bedir'e, bir kendine imal etmiş anlaşılan. Şimdi Bedir'i getirip şu manzarayı göstereceksin, eminim bir tarafına inme iner. Dimitri'yi ara, en geç on beş dakika içerisinde beş-altı tane battal boy çöp torbasıyla burada olsun ve toparlayıp götürsün şunları. Bizden daha ballı çıktı orospu çocuğu."

Remzi Dayı telefon edip "Yukarı gelebilirsin Talat Abi" dedi. Az sonra zil çaldı ve elinde valizle tanımadıkları bir adam belirdi. Remzi Dayı tanıştırdı. "KR örgütü Maliye-Tahsilat Ocağı'ndan Talat Abi. Bunlar da Operasyon-İnfaz Ocağı Abileri, Yusuf ve Nazlı."

Tanışma faslından sonra oturup paraları saymaya başladılar. Tam 1.685.700 dolar saydılar. Tutanağa dördünün de imzaları atıldıktan sonra Talat Abi arabasından bir valiz daha getirdi. Paraları valize yerleştirip daireden ayrıldı.

On dakika sonra Dimitri geldi ve kapsül plakalarını getirdiği çöp torbalarına yerleştirdi. Tam beş torba doldu. İkişer ikişer arabasına taşıdıktan sonra son torbayı almaya geldiğinde Remzi Dayı "Hop!" diyerek onu engelledi. Afallayan Dimitri'ye, "Tax" dedi ve Yusuf'a "Anlat şuna, yüzde yirmi kurumlar vergisi kesiyoruz. Taahhüt ettiğimiz gibi bulduğumuzun tamamını dürüstçe ortaya koyduk, ama bu işin vergisini kesmemiz lazım."

Yusuf dili döndüğü kadar tane tane Türkçe olarak Dimitri'ye durumu anlatmaya çalıştı. Sonra devreye Nazlı, İngilizce'yle girdi. Dimitri sonunda tam anlamasa da

durumu kabullenmek zorunda kaldı ve son poşeti orada bıraktı.

“Bu uyuşturucu torbasını ne yapacağız Dayı?”

Remzi, “Şimdi görürsünüz” diyerek cep telefonunu tuşladı.

“Oğuz Başkomiserim” diye başladı ve durumu anlatarak “kimsenin” haberi olmadan bir miktar uyuşturucuyu ilk taksit olarak kendisine teslim etmek istediğini söyledi. Oğuz Başkomiser, bizzat kendisinin geleceğini söyleyince de adresi verdi.

Beklerken Yusuf dolaptan iki bira daha çıkardı. Nazlı bir şey içmek istemediğini söyledi. Yaklaşık yarım saat sonra gelen Oğuz’a da bir bira açtılar. Oğuz şaşkındı. Remzi, onun şaşkınlığını daha da artırdı.

“Oğuz Başkomiserim. Yarın öğleden sonra hazırlıklı olun. Murat, size köstebekle birlikte bunun on misli uyuşturucu daha getirecek. Ayrıca yarın üç imalathaneyi de mühürlenmiş olarak teslim edince sizinle hesabımız kapanmış olacak. Şimdilik aramızda kalsın.”

“Pes doğrusu” dedi Oğuz. “Hiç ihtimal vermiyorduk ama başarmışsınız. Bükemediğin bileği öpeceksin.

49

26 Ağustos, İstanbul/Hasköy

Yusuf ile Nazlı, Hasköy vapur iskelesinin yanıbaşındaki Belediye'nin tesislerinde şaşkın ama bir o kadar da pür dikkat Başkomiser Remzi'nin anlattıklarını dinliyorlardı. Remzi, garsona el edip üç ay çay daha ısmarladıktan sonra sözlerine devam etti.

"İki Rus, savcılık sorgusunda da cinayeti kabul ettiler. Ama azmettiricinin adını vermediler. Savcı çok zorladı ama o da alamadı bilgiyi. Savcı onları tutukladı. Mahmut'a gelince... Kestirmeden gideyim, o da tutuklandı. Azmettirici falan olmadığını iddia etti. Sıra geldi Bedir'e; Bedir, Rusları tanıdığını söyledi. Eski bir ortağının yardımcısıymış da, İstanbul'a turistik seyahate gelmişlermiş de paralarını çaldırınca ondan para istemişler, karşılığında da saatlerini bırakmışlar. Almak istememiş ama çok zorlamışlar. Sekreteri de olaya şahitmiş. Nereden bilecekmiş saatin Richard'a ait olduğunu? Olay bundan ibaretmiş."

Yusuf dayanamayıp, "Yani serbest mi bıraktı savcı?" diye sordu.

"Evet, Yusuf Abi. Bedir Bey dün gece 22.48 itibarıyla elini kolunu sallaya sallaya adliye binasından çıktı. Orada öyle kalakaldık. Adamın bize dönüp bir tek, 'nanik' yapmadığı kaldı. Lüks arabasına kurulup gitti."

Nazlı içini çekti. "Yalan dünya bu... Yapanın yanına kâr kalıyor hep."

"Durun Abiler, daha bitmedi."

İkinci defa 'Abiler' sözünü işitince Nazlı ile Yusuf baktılar. Remzi aldırmadan devam etti.

"Galip müdürüm gecenin o saatinde evinden alınıp savcının karşısına dikildi. Tabii o da tutuklandı. Hamza'nın konuşacak pek bir şeyi yoktu. Suçüstü yapılmıştı, o da tutuklandı."

Yusuf, "Şimdi ne olacak Dayı?" dedi.

"Anladınız şimdi siz onu. Amca, bu sabah Bedir'in infaz talimatını gönderdi. Görüyorsunuz, örgüt Pazar günü tatılmış falan hiç umursamıyor. Yedi yirmi dört hizmette."

O ana kadar sus pus olan Nazlı hareketlendi.

"Vay be! Ne kadar sevindim bilemezsiniz. Siz şimdi benim intikam için böyle düşündüğümü sanacaksınız ama inanın onun için değil."

"Ya ne için?" diye sordu Yusuf.

"Adaletin sonunda öyle ya da böyle yerine getirilmesine sevindim. Tabii bu arada intikamım da alınmış olacak. Görevi kime vermeyi düşünüyorsunuz Dayı?"

"Görev senindir Nazlı Abi. Yalnız intikam meselesini bu işe karıştırmayacaksın. Adamla infaz öncesinde konuşup hesaplaşmak falan yok. Tek kurşunla Bedir'in işini biteceksin. Yusuf bu görevde yardımcın olacak."

Yusuf, "Süremiz önceki gibi mi, yoksa farklı mı?" diye sordu.

"Pazartesi sabahı sekizden sonra kırk sekiz saat zamanınız var."

Remzi eğilerek sandalyesine yaslı duran evrak çantasından bir dosya çıkartıp Yusuf'a uzattı.

"Bir aylık takip sonunda, sıkça bulunduğu yerler ayrı bir rapor hâlinde dosyanın içinde. Nazlı, soyunma dolabındaki silahlar alınmamıştı, orada duruyor. Bu sabah Yusuf'un dolabına da bu işte kullanılacak kısa namlulu silah yerleştirildi. Bu arada, bir de iyi haberim var. Örgü-

tün kasasına sayemizde giren para için üçümüzün de siciline yüklü puanlar konulmuş. Bu, örgüt içinde erken terfi anlamına gelir.”

Bu arada Yusuf’un dosyayı karıştırdığını görünce Remzi, “Ne arıyorsun?” diye sordu.

“Bu adamın milli menfaatlere ne derece zararlı olduğunu merak ettim de.”

“Aramana gerek yok, ben sana söyleyeyim. Uyuşturucu imalatı ve ticareti yüzünden. Yani devletin uyuşturucuyla mücadele için kurduğu birimin kafası, üzerimizden geçen bu ticareti önleme konusunda ne kadar karışık olursa olsun, KR bu ticareti kesin olarak zararlı görüyor ve kararını ona göre veriyor. Bedir’in infaz gerekçeleri arasında cinayet yok.”

Yusuf dosyayı Nazlı’ya verdikten sonra, “Dayı, İngiliz’i Bedir mi öldürttü?” diye sordu.

“Şu ana kadar ispatlayamadığımız bir konuyu soruyorsun bana. Bizzat cinayeti işleyen kişi, ‘Beni kimse azmettirmedir’ diyorsa aksini iddia edemeyiz. Bir kez Kızıl Baron falan dedi ama savcıya böyle konuşmadılar.”

“Ben baştan Bedir’in azmettirdiğini sanıyordum, ama şimdi Kızıl Baron’un azmettirmiş olacağını düşünüyorum.”

“Fark etmez artık. Olan oldu. Bizim büronun işi olarak bakarsan, maktulün kimliği bulundu, cinayetin faili suçunu itiraf etti ve dosya kapandı. Bu arada narkotiğe verdiğimiz sözü tuttuk. Şu anda KR’nin verdiği görevi de alımızın akıyla yerine getirirsek, bizden iyisi yok.”

Yusuf kaldığı yerden devam etti. “Benim demek istediğim, eğer azmettirici Bedir değilse, Kızıl Baron olmalı. Yani Kızıl Baron olayın seyrini değiştirmek için buraya gelmiş ama bizim gerçeği bulmamıza yardım etmek istemesi palavra. O kendisini tamamen işin içinden sıyırmak için senaryo yazmış. Bana göre iki Rus hâlâ ona çalışıyor. Sonuçta kendimi kandırılmış hissediyorum.”

“Öyle hissetme Yusuf Abi. Mesele Kızıl Baron’un istediği gibi hallolsaydı, yani Bedir azmettirmeyeyle suçlanıp tutuklansaydı haklı olurdun. Ama öyle olmadı. Bedir serbest. Ama infaz gerçekleştiğinde Kızıl Baron’un ekmeğine beklediği yağ sürülmüş olacak. Hem de manda tereyağı” deyince gülüştüler. Nazlı epeydir süren suskunluğunu bozdu.

“Dayı, bu yaptığımız iş gerçekten ülkenin hayrına, değil mi?”

“Şüphenez olmasın. KR, ülkenin yararına olmayan kararlar almaz. Şöyle düşün; ülkemizin üzerinden geçen uyuşturucu trafiği bir gün yok olsa ne olur? Olsa olsa biraz fakirleşiriz ve iki lokma daha az yeriz. Kimseye kötülüğümüz dokunmadan iki lokma eksik ekme yemek, buradan uyuşturucu sevkedip oralarda ocakları söndürerek bal börek yemekten iyidir.”

Nazlı devam etti. “Dayı, Galip’in hiç suçu yok, yazık değil mi adama?”

“Tabii yazık, ama o da uyanık olsaymış. Genel Müdür makamında oturan kişinin bir takım sorumlulukları var. Bunları yerine getiremeyecek kadar bön olur da boşluk yaratırsan, elalem de gelir o boşluklardan yararlanır. Ama merak etme. Dava sürecine girildiğinde, bizler de şahit olarak dinleneceğiz. Söyleyeceklerimiz eminim Galip’i kurtacaktır, ama o güne kadar yatacak içeride. Haydi, şimdi ben kalkıyorum. Siz isterseniz oturup dosyanın üzerinden geçin, planınızın ana hatlarını çıkartın. Unutmayın, Pazartesi sabahından itibaren kırk sekiz saatiniz var. İş bitinceye kadar motosikleti kullanabilirsiniz... Selametle.”

Remzi evrak çantasını alıp iki adım atmıştı ki geri dönüp Nazlı’ya doğru eğilerek, “Bu kıyağımı da unutmazsın artık!” diyerek gitti.

26 Ağustos, İstanbul/Hasköy

Remzi Dayı gittikten sonra dosyayı önce Nazlı okudu, ardından Yusuf'a verdi. Yusuf da okuyup bitirdikten sonra, "Benim aklımda bir şeyler şekillenmeye başladı, ama biraz daha üzerinde düşünelim de ondan sonra söyleyelim birbirimize plan önerilerimizi. Karnım çok acıktı, sen de acıktıysan daha önce bahsettiğim ev yemekleri pişiren lokantaya gidelim de bir şeyler yiyelim. Belki kan şekerimiz yükselirse daha iyi plan yapabiliriz, ne dersin?" dedi.

Nazlı, "Ben de açım" diyerek kalktı. Yusuf kasada hesabı öderken, Nazlı üçte birini ödemek istedi ama Yusuf fişi gösterdi. "KR sağolsun" dedi. Karınlarını doyurup Yusuf'un evine geldiklerinde saat öğleden sonra üçü bulmuştu. Nazlı, "Haydi çalışalım biraz" diyerek salondaki masaya oturup dosyayı önüne koydu. Yusuf da karşısına oturdu.

"Ben derim ki, Bedir'in sabah yürüyüşleri var ya, bu iş için biçilmiş kaftan" dedi Yusuf.

"Ben de onu diyecektim. Berbere geçen hafta gitmiş, tekrar gitmesine daha çok var. Eve dönerken Kavacık'taki şarküteriye bazen uğruyor, bazen uğramıyor."

Yusuf sözünü kesti, "İşyerinde her yerde kamera var. Evinde belki yok ama Pazartesi Bedir'in ilk işi her tarafı kamerayla donatmak olacaktır. Yani yine en iyisi yürüyüş gibi gözüküyor, çünkü sitenin dışında yürüyor. Tek öğrenmemiz gereken, sitenin kapısından çıkınca sağa mı,

sola mı saptığı. Eğer sağa sapıp Polonezköy istikametine yürüyorsa iyi, ama sola sapıp da Kavacık istikametine gidiyorsa orası kalabalık olur.

“Evet, orayı biliyorum geçende sitenin kapısının önünden geçtim.”

“Ne işin vardı oralarda senin?”

Nazlı, “Hiiç, motor altımdan alınmadan İstanbul’un görmediğim yerlerini görmek istemiştim. Polonezköy’e kadar gidip geldim” dedi ve Yusuf’un elindeki dosyayı alarak bu sefer de o karıştırmaya başladı.

“Bak burada ayrıca bazı akşamlar sitenin lokalinde briç oynadığı yazılı.”

“Bazı akşamlar diyor. O akşam gelmedi mi işimiz yatar. Ayrıca sitenin içini de unut. Bedir’in hemen taktıracağı kameralar bir yana, geçenlerde bir hırsızlık olmuş, saha güvenliğine büyük para yatırmışlar.”

“Arabayla siteden çıkıp yola girdiğinde arabadayken vursak?”

“O da olmaz. Adamın işi Avrupa Yakası’nda. Bu yüzden kapıdan çıktığında sola sapıp Kavacık yönüne gidecek. Oradan da ikinci köprüye.”

“O zaman yarın sabah saat beşte orada olup keşif yapmalıyız. Salı sabahı da işi bitiririz.”

Nazlı dosyayı sehpanın üzerine koydu. Yusuf’u elinden tutarak kaldırıp kanepeye oturttu. Kendisi de yanına oturdu ve Yusuf’a iyice sokuldu. Yusuf kolunu omzuna atınca o da başını genç adamın göğsüne yasladı ve kısık sesle konuştu.

“Yusuf heyecanlıyım ve ilk defa içimde korku gibi bir şeyler hissediyorum. Kelimelerle ifade edemeyeceğim bir tedirginlik var üzerimde. Düşündükçe ürperiyorum. Yıllarca elime böyle bir fırsat geçmesi için Allah’a yalvarıp durdum. O gün geldi diye bir yanımdan zevkten dört köşe,

diğer yanım şimdiye kadar hiç olmadığı ölçüde düşünceli ve tedirgin.”

“Nazlı, tedirgin olmanı gerektiren bir durum yok. Serinkanlı ol. Sonunda bu bir KR işi. Mıhlayacağız herifi, olacak bitecek. Tereyağdan kıl çeker gibi halledeceğiz merak etme. Farzet ki o insan değildir de geyiktir. Dalga geçtiğimi zannetme. Seninle tanıştığımız gün seyahatten yeni geldiğimi söylemiştim, hatırlıyor musun?”

“Hatırlıyorum.”

“İşte o seyahat, doğduğum yatakta, yengemi infaz etmek içindi. Düşünebiliyor musun? Onun için seni ben-den daha iyi kimse anlayamaz.”

“Yengen ha! Vay be!”

“Ama sandığın gibi değil. Abim, kırk yıllık karısını boşayıp bu Gürcü kadınla evlendi. Meğer bu kadın karanlık işler çeviriyormuş. KR, işi başka adamları yokmuş gibi bana verdi, ben de hallettim, geldim.” Yusuf biraz durdu ve kaldığı yerden devam etti. “Bedir’in infazı konusunda benim kafam başka türlü karışık.”

“Nasıl yani?”

“Binlerce yıldır İpek Yolu’ndan batıya doğru bir şeyler akmakta. Bir zamanlar ipek ve baharat ağırlıklıymış, günümüzün modası da uyuşturucu. Talep var ve mal akışı oluyor. Şimdi diyelim ki biz Bedir’i ortadan kaldırdık, İpek Yolu’nda mal akışı duracak mı? Ne gezer? Bedir’in yerini Abdullah alacak ve talep sürdükçe bu ticaret devam edecek. Yani kısacası Bedir’in infazıyla çözümlenecek bir problem değil bu. Dolayısıyla da memleket menfaatine olup olmadığı hakkında hâlâ kararsızım.”

“Yusuf, benim durumum başka. Yıllardır bu anın gelmesini bekliyordum. Sonunda geldi. Ama ben Bedir’i intikamımı almak için değil de KR istediği için öldüreceğim. İşte bu büyüğü bozuyor.”

“O kadar derin düşünme. Yap görevini, senin kişisel işin de otomatik olarak halloluyor. Daha ne istiyorsun?”

Yusuf başını eğerek dudaklarını Nazlı'nın dudaklarına yapıştırdı.

“Haydi gel kutlayalım.”

Sarmaş dolaş yatak odasına yollandılar.

51

28 Ağustos, İstanbul/Beykoz

Nazlı, pusu kuracakları yere yerleştğinde sabah saat beşi yirmi geçiyordu. Yolun ormana bakan tarafında, bir yükseltinin üzerindeki çalıların içerisine gizlenmişti. Motosikleti, bulunduğu yerden otuz metre kadar Kavacık tarafında, yolun kenarına bırakmıştı. Yusuf, Nazlı'ya kırk-elli metre uzaklıkta, Polonezköy tarafında, arabasının içinde bekliyordu. Plana göre her şey yolunda giderse, Nazlı ağaçlık alanın içinden koşarak motosikletine binecek ve Kavacık istikametine doğru gidecekti. Yusuf da, onun motorunu hareket ettirdiğini görünce, aynı istikamete doğru arkasında seyredecekti. Eğer bir aksilik çıkarsa gerisini Yusuf halledecekti. Aksilik ne olabilirdi? Nazlı öldüremeyip de yaralarsa, Yusuf öldürücü kurşunu sıkıp öyle yola koyulacaktı. İkinci aksilik de sürpriz bir şahidin çıkmasıydı. Bu durumda Yusuf, onu öldürüp öyle gelecekti.

Nazlı sabırsızlanmaya başladı. Zamanı gelmiş olmasına rağmen görünürde kimsecikler yoktu. "Nerede kaldı bu adam? Ya gelmeyeceği tutarsa bugün yürüyüşe ne halt ederim ben?" diye düşündü. Sonra kontrolü ele aldı ve bu defa da, "Nazlı kendine gel. Bu işler çocuk oyuncağı değil. Kendini toparla ve serinkanlı ol" dedi. Uzun namlulu suikast silahını tekrar önündeki taşla yasladı ve rüzgâr olmadığından avans verme gereği duymadı. Sağa baktı. Bedir tek başına tempolu adımlarla kendisine doğru gelmekteydi. Gözünü dürbüne dayadı ve saymaya başla-

dı. On adım, biraz bekledi. Beş, üç, iki, nefesini tuttu ve tetiği çekti. Bedir yere yığıldı. Nazlı hemen silahı çantaya yerleştirip sırtına astı ve ormanın içine doğru beş adım ve yola paralel kırk beş adım attı. Sonra eğilerek çalılığın dibinden kaskını alıp başına taktı. Bu defa yola doğru beş adım attıktan sonra motosikletinin yanındaydı. Motoru çalıştırdı ve yola koyuldu. Aynadan baktı, Yusuf arkasındaydı. Dürbünden gördüğü kadarıyla kurşun Bedir'in sol şakağından girmiş olmalıydı. Demek ki attığı kurşun isabet etmiş ve Bedir ölmüştü. Rahatladı.

"Baba, intikamını öyle ya da böyle almış oldum. Sana vermiş olduğum sözü yıllar sonra da olsa yerine getirdim. Allahım bana bugünü gösterdiğin için sana binlerce şükür" diye düşündü. Gözlerinden birer damla yaşın süzülüğünü hissetti. Net göremiyordu. Biraz yalpaladı ama ani bir hareketle motosikleti zar zor normal yol tutuş pozisyonuna soktu.

Merkeze gidip silahları aldıkları yere koydular. Yusuf Nazlı'yı eve davet etti ama Nazlı yorgun olduğunu, eve gidip uyumak istediğini söyleyerek eski plakasını monte ettikten sonra motosikleti otoparka bırakıp eve gitti.

İçinde bir tuhaflık vardı.

Yıllarca Bedir'den intikamını alırsa kuş gibi hafifleyeceğini ve huzura kavuşacağını düşünüp durmuştu. Ama şimdi hiç de öyle hissetmiyordu. Tam tersine üzerine bir ağırlık çökmüştü. "Neyse" dedi kendi kendine, "Hayat bazılarımız için devam ediyor."

Eve gelmeden markete uğrayıp un ve yumurta aldı. Sonra kasaba uğradı, oradan da yarım kilo kıyma aldı ve evinin yolunu tuttu.

Kararını vermişti. Kızlara mantı yapacaktı.

29 Ağustos, İstanbul/Nişantaşı

Başkan öğle yemeği servisi bittikten sonra yerinden kalkıp üzerinde mikrofon bulunan konuşmacı kürsüsüne geçti.

“Sevgili rotaryenler ve saygıdeğer konuklarımız. Bugün sıra, çok müstesna bir kişiyi takdim etmeye geldi. Sağ olsun bizi kırmadı, devlet memuru olmasına rağmen gerekli izinleri alarak aramıza katıldı. Alkışlarınızla Komiser Nazlı Soykan’ı kürsüye davet ediyorum.”

Alkışlar salonu inletti.

“Komiser Nazlı Soykan, bizim, yani kadınların kahramanı. Olayı hatırlıyor olmalısınız. Ayşen hemşire ayrılmak için kocasını mahkemeye vermişti, adam, ‘Seni başkasına yaretmem, öldürürüm, benden ayrılamazsın’ diyordu. Nazlı Komiser, Ayşen hemşirenin hayatını ne yazık ki ancak şiddet uygulayan bu eşi öldürerek kurtarabildi.

Bu talihsiz olayda Ayşen hemşirenin yanında olduğu ve biz kadınların eşitlik mücadelesinde bayraktarlık yaptığı için kendisine teşekkür ederiz. Şimdi de mikrofonu Nazlı Komiserime bırakıyorum” dedi. Başkanın boşalttığı yere Nazlı geldi.

“Sayın başkanım, değerli üyeler ve konuklar. Öncelikle davetiniz için teşekkür ederim. Ben yalnızca görevimi yaptım ama basın bu işi büyüttü. Bir kurşun sesi işittim. Hemşirenin kocası tarafından tehdit edildiğini zaten biliyordum. Durumu anladım ve hemşirenin yere yığıldığını

gördüğüm an onu ölümcül olacak ikinci kurşundan korumak için kocasına ateş etmek zorunda kaldım. Bütün bunlar çok kısa süre içinde oldu. Saniyeler söz konusu olduğunda düşünce ve karar süreçleri kafanızda pek işleyemiyor. Refleksleriniz amir oluyor. Bende de öyle oldu. Bir anlık bir mesele tetiği çekmek. Ben de çektim.”

Biraz durduktan sonra devam etti.

“Kadına şiddet konusuna gelince. Kınıyorum, hem de şiddetle kınıyorum.”

Sözü alkışlarla kesildi.

“Ama düşünmeden de edemiyorum. Bazı erkekler neden böyle? Neden evlilikte kadınları kendileriyle eşit statüde göremiyor. Düşüncelerim sonunda beni şu açmaza getirdi. Bir yandan erkeklerimizin yetiştirildiği kültür giderek daha statik ve gelenekçi hâliyle kalırken diğer yandan kızlarımız okuyor, meslek sahibi oluyor, çalışıp eve para getiriyor ve evlilikte körü körüne boyun eğen kadın tipi azalıyor. Hatta kızlarımız okumasa dahi iletişim araçları ve medya yoluyla eğitiliyor, eve maddi katkı sağladığı oranda saygı görmek, köle muamelesi görmemek istiyor. Gelmiş olduğumuz modern çağda kadınlar okusun, okumasın haklarını bilmekteler ve haklarını korumak için de seslerini yükseltiyorlar. Demek istiyorum ki kadının oku yaydan çıkmış ve o anlayış artık geriletilemez. O zaman bu çatışmayı önlemek için tek çare, erkeklerimizin yetiştiği kültürü değiştirmek. Bu, bugünden yarına olacak bir değişim değil, ama bir yerden başlamamız lazım. Anaların erkek evlatlarını kadına karşı daha hoşgörülü ve haklarını tanıyacak biçimde yetiştirmeleri lazım. Onlara kadın erkek eşitliğinin ailede öğretilmesi lazım. Aile içinde çocuklar yetişirken kız çocuklarına “eksik etek”, “kaşık düşmanı” gibi yakıştırmalar yapılmayacak bir döneme girmeliyiz. Annelerimizden talebimiz bu. Ancak onlar da

bu ikilemi tek başlarına çözemezler. Özgürlük ve eşit haklar bilinci kadınlarda bu ölçüde yayılırsa, ama erkekler bu konudaki anlayışlarını yenilemeyip statik kalırlarsa, kadına şiddet ve kadın cinayetleri korkarım bitmeyecek, hatta giderek artacak."

Sözü tekrar alkışlarla kesildi. Bittiğinde önündeki su dolu bardaktan bir yudum su içip konuşmasına devam etti Nazlı.

"Eğer Ayşen hemşireyi öldürmeye çalışan kocasının başına gelenler sorunun büyüklüğü hakkında ufak bir kıvılcım yakmışsa ve durumun düzelmesine yardımcı olacaksa, bu bana buruk bir mutluluk verir. İnşallah bu durum sizin gibi bu konuya ilgi ve desteklerini esirgemeyen sivil toplum kuruluşlarının da çabalarıyla düzelir. Teşekkür ederim" dedi ve başkanın elini sıkıp kürsüden indi, yerine oturdu.

Son alkış en uzununu oldu.

Otelden çıktığında yağmur yağıyordu.

Nazlı, ahmak ıslatan yağmur altında yürümek yerine otelin karşısındaki alışveriş merkezinde yağmur dinene kadar zaman geçirmek istedi. İçeri girdi. Giriş katı kalabalıktı. Yürüyen merdivenleri dolu görünce en üst kata çıkıp oradan aşağı doğru gezmeye karar verdi ve asansöre gitti. Önündeki orta yaşlı çiftin arkasından kabine o da bindi ve asansör hareket etti. Çift münakaşa ediyordu. Adam sesinin tonunu artırdı. Sonra sağ elini yumruk yaparak havaya kaldırdı. Kadın o pozisyonu görünce korkudan büzüşüp kabinin köşesine iyice sindi. Adamın hiddeti bitmiyordu. İnecekleri kata geldiklerinde kapılar açılmadan adam kadına bir tokat attı. Asansör kapısı tam açılacakken Nazlı eksi üçe bastı, kapılar tekrar kapandı ve asansör aşağı doğru inmeye başladı.

Adam çıktı.

“Ama biz o katta inecektik...”

“O, asansör kabininde güvenlik problemi çıkmadan önceydi. Eksi üçte ineceksiniz beyefendi, biraz sabredin.”

Adam daha ne olduğunu anlayamadan asansör eksi üçte durdu. Kapılar yarım açılmışken Nazlı, adamı yakasından tutup dışarı çıkardı ve nispeten kör bir mahal olan özürlü park yerine sürükledi. Kadın da peşlerinden koşturdu, ama biraz geride durdu. Nazlı elindeki çantayı adamın sol şakağına şiddetle vurdu. Çanta açıldı ve içindekiler etrafa saçıldı. Adam sendeledi ama düşmedi. Nazlı, adamın karın nahiyesine bir sağ oturttu. O iki büklüm olduğunda sağ eliyle yakasından tutup çenesine bir sol kroşe indirdi. Adam ayakta zor duruyordu. Nazlı, çizmesinin burnuyla hayalarına bir de tekme savurunca adam kapaklanıp yere serildi. Nazlı eğilip tekrar adamın yakasından tutarak başını biraz yukarı çekti ve suratının ortasına bir kafa darbesi oturttu. Adamın burnu kanamaya başladı.

“Ulan pis herif, atsana bana tokadı şimdi. Gücün yetene şahinsin bakıyorum.”

Kadına doğru dönüp bağırdı, “Adı ne bunun?”

“Hamit!” dedi kadın.

“Bak Hamit, şanslı günündesin. Seni buradan komalık etmeden göndermezdim ama karına dua et. Onun önünde seni daha fazla hırpalamayacağım, bu son olsun” dedi ve sağ yumruğunu olabildiğince arkaya doğru atarak bir sağ kroşe daha indirdi. Akabinde sordu. “Bu kadına bir daha el kaldıracak mısın?”

“Hayır.”

Bir yumruk daha geçirdi.

“İşitemedim, biraz bağır!”

“Vurmayacağım, elimi kaldırırsam ekmek musaf çarp-sın!”

“Ha şöyle, imana gel” dedi ve adamın yakasını bıraktı. Üç-beş adım atıp eğildi, çantasından saçılanları topla-yıp asansöre bindi ve zemin kata çıktı. Çarşayı gezmekten vazgeçti. Ana kapıya doğru yürüdü ve sokağa çıktı. Yağ-mur yağıyordu.

Yolun iki tarafında sıralanmış ağaçlara baktı. Yüksek apart-manların arasında ağaçlar âdeta cüce kalmıştı. Ama elbet bir gün üstteki dalların yaprakları bulutlara değecekti.

Yürüyen insanlara baktı.

Nazlı yağın yağmura boş verdi, ıslana ıslana, dimdik, ve tek başına yürüdü.

MACERAPEREST KİTAPLAR

Armağan Tunaboğlu Yıldız Cinayetleri • Resim Cinayetleri • Konsey Cinayetleri • Karakol Cinayetleri / **Ercan Akbay** Fotoğrafçılar Kulübü Nadia Groza Dosyası • **Erol Üyepazarcı** Korkmayınız Mister Sherlock Holmes! **İstanbul Mecusileri / Kathryn İzgi** Sirdeniz **“Mısır” Polisileri / Elizabeth Peters** Kumsaldaki Timsah • Firavunların Laneti • Mumya Sandukası • Vadideki Aslan • İsis Rahibesinin Esrarı **Jeremiah Healy’nin “John Cuddy Polisileri”** Muhibir • Kuğu Dalışı • Tıpkı Uyku Gibi • Kurbanlık Koyun • Kör Atış **Hazırlayan Lawrence Block** Ustaların Seçtikleri **Lawrence Block’tan “Bernie Rhodenbarr Hırsızlamaları”** “Gönülçelen” Hırsız • Kütüphanedeki Hırsız • Mondrian Gibi Resim Yapan Hırsız • Umduğunu Değil Bulduğunu Yiyen Hırsız **Lawrence Block’tan “Matthew Scudder” Polisileri** Çiçekler Ölürken • Ölmeyi Bekle • Herkes Ölür • Kötüler Bile • Bir Dizi Ölü Adam • Şeytan Biliyor ki Ölüsün • Mezbahada Dans • Bıçak Sırtı • Kutsal Bar Kapandığında • Ölmenin Sekiz Milyon Yolu • Buzkıracağı Cinayetleri • Ölümün Ortasında • Cinayet ve Yaratma Zamanı • Babaların Günahları **Lilian Jackson Braun’dan “Jim Qwilleran Maceraları”** Brahms Dinleyen Kedi • Kırmızı Gören Kedi • Çenesini Tutamayan Kedi • Kanepe Atıştıran Kedi • Tersten Okuyan Kedi **John Harvey’in “Charlie Resnick” Polisileri** Çocuk Cinayetleri • Neşter Darbeleri • Kötü Muamele • “Yalnız Kalpler” Cinayetleri **“Richard North Patterson” Polisileri** Birinci Dereceden Cinayet • Bir Çocuğun Gözleri • Son Karar • Suskun Şahit **“Türkiye” Polisileri / Çağatay Yaşmut** Kadıköy Cinayetleri • Beni Yavaş Öldür • Şarkılar Susunca • Beyoğlu Çıkmazı **Çağan Dikenelli** Yüreksöken Cinayetleri • Kör Fahişe Bıçağı **Barbara Nadel** Uyuşturucu Kafesi **Julian Rathbone** Bıçak Atmada Üstüne Yoktur • Ölüm İlacı **Lee Child’in “Jack Reacher” Gerilimleri** Düşman • Öldüren Kumpas **Val McDermid’dan “Kate Brannigan” Polisileri** Kadın Genleri • Temiz İş • Kırık Çete • Ters Tepki • Öldürücü Darbe **“Carol Jordan / Tony Hill” Polisileri** Deniz Kızları Şarkı Söylüyor • Kandaki Tel **Fantastik / “Clive Barker” Kitapları** Ezelistan • Muhteşem Gizli Gösteri • Kan Kitapları (Birinci Kitap) • Kan Kitapları (İkinci Kitap) • Kan Kitapları (Üçüncü Kitap) • Galilee • Kabal • Kutsanma Ayini **Dizi dışı / Lawrence Block** Büyük Kasaba

“... Emniyet teşkilatında on sekiz bin civarı birinci sınıf polis var ve bunların yaklaşık on iki bininin tarikatçı olduğu tahmin ediliyor. Tarikatçıların yönettiği askerî casusluk gibi davalarda suçsuz kişilerin uydurma delillerle senelerce haksız yere nasıl hapis-hanelerde süründürüldüklerine şahit olduk. Şimdi de o polis, savcı ve hâkimler aranmaktaya da içerdeler. Her iki süreçte de rahatsız olan vatansever birkaç üst seviye emniyet görevlisi, bir lider altında toplanıp KARE örgütünü kurdular... Bu örgütün üyelerinin illaki terör şehidi çocuğu olması gerekiyor... Eğer sevginin ölçüsü özveriye, bu memlekette kim onlardan daha büyük bir özveride bulunmuş olabilir ki?”

Maktûlün ve failin kimliklerinin belli olmadığı korkunç bir cinayet, dünya uyuşturucu trafiğinin kesiştiği Türkiye, çocuk tacizcisi bir yetimhane müdürü, polis teşkilatındaki köstebek, bir gazeteci, bir eskort, kadına yönelik şiddetle mücadele eden ve öfkesi giderek çoğalan genç bir polis, emniyet teşkilatının içinde kurulu gizli bir örgüt ve bir kan davası...

Deniz Gürsoy, Türkiye'nin yakın dönem tarihiyle kurguladığı heyecanlı bir maceraya, Komiser Nazlı Polisileri'ne başlıyor. Elinizden bırakamayacağınız sürükleyici bir kitap.

ISBN 978-975-329-911-4

9 789753 299114

Maceran
k i t a p l a r